

อิทธิพลที่คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีต่อ ล่องไพร และ เพชรพระอุมา

การศึกษาวิจัยในบทที่ ๓ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการมีอิทธิพลต่อนวนิยายผจญภัย เรื่อง ล่องไพร และ เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งของนวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ทั้งด้าน โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนาและเหตุการณ์

นวนิยายผจญภัยเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอิทธิพลต่อวรรณกรรมไทยหลายประการ ตั้งแต่เริ่มแรกที่เข้ามาในฐานะนวนิยายแปลจนถึงการมีอิทธิพลต่อนวนิยายผจญภัยเรื่องยิ่งใหญ่ของไทยอย่าง ล่องไพร และ เพชรพระอุมา ลักษณะของการได้รับอิทธิพลมีทั้งด้าน โครงเรื่อง แนวคิด ฉาก ตัวละครและบทสนทนา

การที่กล่าวว่า คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอิทธิพลต่อ ล่องไพร และ เพชรพระอุมา เพราะนอกจากจะศึกษาด้าน โครงสร้าง โดยยึดหลักการวิเคราะห์ของพรอเพิร์ตเป็นเกณฑ์แล้วพบว่านวนิยายทั้งสามเรื่องนี้มีโครงสร้างแบบเดียวกัน ยังเป็นเพราะคำพูดของมาลัย ชูพินิจที่ได้กล่าวไว้ในบทความ “การประชาสัมพันธ์และนักประพันธ์ยุคก่อนและหลังสงคราม” ว่า

“...สุดท้ายวงการประพันธ์ของไทยเราก็ถอยหลังกลับไปสู่แบบซินเคอเรลลา และเพื่อฝันหรือ Romantic อีกเป็นส่วนใหญ่ แม้แต่เรื่องพงศาวดารจีนซึ่งพยายามกำจัดกันออกไป ในที่สุดก็กลับมาสู่หนังสือพิมพ์รายวัน ในระหว่างบทประพันธ์ดังกล่าวนี้มีบทประพันธ์อีกประเภทหนึ่งที่ปรากฏออกมาเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ได้แก่บทประพันธ์เกี่ยวกับวงการกีฬาและชีวิตของการผจญภัยในป่าดิบดงดำ ซึ่งได้แก่นวนิยายชุดล่องไพร

ที่มาของนวนิยายชุดนี้ก็เนื่องจากเมื่อบริษัทไทย โทรทัศน์ตั้งสถานีวิทยุท.ท.ขึ้น พยายามกำจัดรายการนาฏดนตรีหรือลิเกออกไป อยากจะได้บทละครประเภทเที๊วป่าล่าสัตว์และการผจญภัยกลางแจ้ง ทำนองเรื่องของเอช. ไรเดอร์ แฮกการ์ด จึงได้ทดลองเรื่องแรกคู่และผู้คนนิยมกันมาก เรื่องที่สอง ที่สาม สี่ ห้าก็จำเป็นต้องคิดตามมา ล่องไพรออกอากาศท.ท.อยู่ ๕ ปี เป็นนวนิยายผจญภัยบริสุทธิ์รวมพิมพ์เป็นชุด...” (มาลัย ชูพินิจ, ๒๕๒๖-๒๕๓๗:๔๕-๕๐)

จากคำกล่าวที่ว่า “...อยากจะได้บทละครประเภทเที๊วป่าล่าสัตว์และการผจญภัยกลางแจ้ง ทำนอง

เรื่องของเอช.ไรเดอร์ แฮกการ์ด จึงได้ทดลองเรื่องแรกดูและผู้คนนิยมกันมาก...” (มาลัย ชูพินิจ. ๒๕๒๖-๒๕๓๗ : ๔๘-๕๐) เป็นสิ่งที่ช่วยยืนยันว่ามาลัย ชูพินิจน่าจะยึดถือนวนิยายผจญภัยเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เป็นแม่แบบในการแต่งนวนิยายผจญภัยชุด ล่องไฟร เป็นการได้รับอิทธิพลเฉพาะโครงเรื่องและนำรายละเอียดบางประการมาเป็นแนวในการเขียน แล้วสร้างสรรค์นวนิยายชุด ล่องไฟร ขึ้นมาโดยมีลักษณะเฉพาะคน สิ่งที่มาลัย ชูพินิจนำมาใช้เป็นแม่แบบในการแต่งนวนิยาย ได้แก่ โครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การไม่มีนางเอก และการใช้แผนที่ และการที่พนมเทียนกล่าวไว้ในคำนำของนวนิยายเรื่อง เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งมีใจความว่า

“...สำหรับเค้าโครงเรื่องไม่ต้องพูดถึงมันก็คือ “นิยาย” แน่แน่นอนและดีไม่ได้อาจไปแอบ “ลอก” โครงเรื่องมาจากนวนิยายฝรั่งบ้างก็ได้...” (ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, ๒๕๒๓)

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ และ เพชรพระอุมา พบว่าโครงสร้างของนวนิยายทั้งสองเรื่องเหมือนกัน ดังนั้นจากข้อความ...ดีไม่ได้อาจไปแอบ “ลอก” โครงเรื่องมาจาก นวนิยายฝรั่งบ้างก็ได้...นวนิยายฝรั่งเรื่องนั้นจึงน่าจะเป็นนวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์

เพื่อให้เห็นว่า คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอิทธิพลต่อ ล่องไฟร และ เพชรพระอุมา อย่างไรบ้าง ผู้วิจัยจึงศึกษาโดยแยกเป็นหัวข้อของโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา ตอนจบ และการใช้แผนที่ ดังนี้

๓.๑ โครงเรื่อง : การเดินทางผจญภัยในป่าลึก ตามหาคน ค้นหาขุมทรัพย์และพบเมืองลึกลับ

การเดินทางผจญภัยในป่าลึก ตามหาคน ค้นหาขุมทรัพย์และพบเมืองลึกลับเป็นโครงเรื่องของนวนิยายผจญภัย ตัวละครจะต้องเดินทางผจญภัยไปในป่าลึกเพื่อจุดประสงค์อย่างหนึ่งอาจจะเป็นตามหาคนที่หายสาบสูญ ค้นหาขุมทรัพย์ หรือล่าสัตว์ ณ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งไม่มีใครรู้ว่ามันมีอยู่จริงหรือไม่ ในระหว่างการเดินทางก็จะมีกล่าสัตว์และพบเมืองลึกลับ บรรลุจุดประสงค์ของการเดินทางที่ได้วางไว้

โครงเรื่องของ คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ได้แก่การที่ตัวละครจะต้องเดินทางผจญภัยไปในป่าแอฟริกาเพื่อไปตามหาคนที่หายสาบสูญ และค้นหาขุมทรัพย์ ตัวละครในเรื่องจะต้องเดินทางข้ามทะเลทรายไปยังภูควาน่าสแลนค์เพื่อตามหาคนคือจอร์จเคอร์คิสกับจิมและค้นหาขุมทรัพย์ หลังจากผ่านอันตรายมากมายทั้งจากสัตว์ร้ายและภัยธรรมชาติ ตัวละครก็เดินทางถึงจุดหมายคือภูควาน่าสแลนค์อย่างปลอดภัย โครงเรื่อง ล่องไฟร ตัวละครจะต้องเดินทางเข้าไปในป่า สาเหตุที่ทำให้

ตัวละครเดินทางมีอยู่หลายสาเหตุ เช่น ตามหาคน ค้นหาชุมทรัพย์ ล่าสัตว์ ค้นหาเมืองลับหรือเพื่อศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวป่าซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละตอน แม้จะพบอันตรายมากมายแต่ตัวละครก็เดินทางถึงจุดหมายอย่างปลอดภัย โครงเรื่องของ *เพชรพระอุมา* ได้แก่ตัวละครต้องเดินทางเข้าไปในป่าลึกเพื่อค้นหาคนที่หายสาบสูญคือ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ กับ หนานอิน หลังจากผ่านอันตรายมากมายตัวละครสามารถเดินทางถึงจุดหมายคือมรกตนครอย่างปลอดภัยและพบคนที่ตามหา การเดินทางเข้าไปในป่าเพื่อจุดประสงค์อย่างหนึ่ง หลังจากเดินทางฝ่าฟันอันตรายที่มีอยู่ในป่าตัวละครก็สามารถเดินทางถึงจุดหมายและบรรลุจุดประสงค์ของการเดินทางเป็นโครงเรื่องของนวนิยายผจญภัยในป่าซึ่งนวนิยายผจญภัยในป่าจะต้องมีโครงสร้างแบบนี้ สิ่งที่แตกต่างกันในนวนิยายผจญภัยในป่าแต่ละเรื่องคือป่า เหตุการณ์ที่ตัวละครพบและสาเหตุของการเดินทางคงจะเห็นได้จากทั้งสามเรื่องนี้ เพราะป่าใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็นป่าแอฟริกา ป่าใน *ล่องไพร* คือป่าในเมืองไทย นิวกินีและเปรู ส่วนใน *เพชรพระอุมา* เป็นป่าชายแดนไทยและพม่า สามารถนำฉาก สาเหตุของการเดินทางและเมืองหรือชุมชนที่ตัวละครพบในนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้พามาเปรียบเทียบได้ดังต่อไปนี้

ตารางเทียบลักษณะโครงเรื่องนวนิยายผจญภัย
เรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* (ภาคหนึ่ง)

นวนิยาย	ฉาก	สาเหตุที่ตัวละครต้องเดินทางผจญภัย	ชุมชนหรือเมืองที่พบในป่า
<i>คิงโซโลมอนส์ไมนส์</i>	ทะเลทรายทวีปแอฟริกา	ตามหาคนและค้นหาชุมทรัพย์	กูว์น่าส์แลนด์
<i>ล่องไพร</i> ตอนอ้ายเก	ชายแดนไทย-พม่า	ล่ากระทิงซื้ออ้ายเก	--
<i>ล่องไพร</i> ตอนงาคำ	ชายแดนไทย-พม่า	ล่าช้างงาคำและค้นหาผู้หญิงชื่อเมียววดี	เมืองลับแล
<i>ล่องไพร</i> ตอนมนุษย์นาคา แคนสมิงและหุบผามฤตยู	ชายแดนไทย-พม่า	สำรวจความเป็นอยู่ของพวกนาคาชาวเขาเผ่าเซียม	ชุมชนชาวเขาเผ่านาคาเซียม
<i>ล่องไพร</i> ตอนป่าช้าช้าง	ป่ากาญจนบุรี	ค้นหาป่าช้าช้าง	สุสานช้าง
<i>ล่องไพร</i> ตอนจามเทวี	ป่าแถวจังหวัดนครนายก	ค้นหาความจริงเกี่ยวกับจามเทวี	จามนคร

นวนิยาย	ฉาก	สาเหตุที่ตัวละคร ต้องเดินทางผจญภัย	ชุมชนหรือเมืองที่ พบในป่า
ล่องไฟ ตอนเจ้าป่า	ทิวเขาตะนาวศรี แถบใกล้พม่า	ค้นหาพระพิสนธิ์วณา - ศาสตร์	ชุมชนสะแกเหล็ง
ล่องไฟ ตอนตุ๊กตาผี	ชายแดนไทย-พม่า	ค้นหากลุ่มโยคีลึกลับที่ทำให้ ผู้คนกลายเป็นตุ๊กตาหิน	ชุมชนลึกลับของ โยคีเปลือย
ล่องไฟ ตอนมนุษย์หิมพานต์	ป่าชายแดนไทย-พม่า	ค้นหาความจริงเกี่ยวกับ มนุษย์ยักษ์	นครสุวรรณคีรี
ล่องไฟ ตอนเมืองลับแล	ชายแดนไทย-พม่า	ค้นหาเมืองลึกลับชื่อสีเท	นครสีเท
ล่องไฟ ตอนเสือกิ่งพุทธกาล	ชายแดนไทย-พม่า	ล่าเสือประหลาด	มนุษย์โบราณ ซิแนน โทรปัส
ล่องไฟ ตอนเทวรูปชาวอินคา	ป่าดงดิบแถบอเมริกา ใต้	ค้นหานครปาฮัว	นครปาฮัว
ล่องไฟ ตอนวิมานฉิมพลี	นิวกินี ทวีปออสเตรเลีย	ค้นหาความจริงเรื่อง นกยักษ์	เมืองบนยอดเขา หน้าผารูปปรากฏ
ล่องไฟตอนผีตอ เถียงคนสุดท้าย	ป่าจังหวัดน่าน	ค้นหาคนสำรวจชาว เยอรมัน	ชุมชนชาวเขาเผ่าขมุ ไฟ
ล่องไฟ ตอนทางช้างเผือก	ชายแดนไทย-พม่า	ตามล่าช้างเผือก	หรรษานคร
เพชรพระอุมา (ภาคหนึ่ง)	ป่ากาญจนบุรี-พม่า	ค้นหาคนที่หายสาบสูญ และค้นหาขุมทรัพย์	มรกตนคร

ตารางนี้เป็นเครื่องยืนยันให้เห็นว่านวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* น่าจะมีอิทธิพลต่อ นวนิยายเรื่อง *ล่องไฟ* และ *เพชรพระอุมา (ภาคหนึ่ง)* ในเรื่องของสาเหตุที่ทำให้ตัวละครต้องออกเดินทางไปในป่าและเรื่องการประชุมชนหรือเมืองระหว่างการเดินทางซึ่งนวนิยายทั้งสามเรื่องมีเหมือนกัน

ตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ต้องออกเดินทาง เป็นเพราะต้องการตามหาคนที่หายสาบสูญและค้นหาขุมทรัพย์ ดังข้อความต่อไปนี้

...“Mr. Quatermain,” said Sir Henry, “I am going to look for my brother; I am

going to trace him to Suliman's Mountains, and over them if necessary, till I find him, or until I know that he is dead. Will you come with me?"...Also if by chance we should reach this place, and find diamonds, they shall belong to you and good equally. I do not want them...and of course I shall pay all expense... (Haggard, ๑๕๑๒ : ๑๕-๑๐)

ข้อความนี้เป็นคำพูดของเซอร์เฮนรี เคอร์ติสที่แสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการเดินทาง คือตามหาน้องชายหรือจอร์จเคอร์ติสและจิมและต้องการจ้างอัลตันให้เป็นพรานนำทาง ระหว่างการเดินทาง ถ้าพบทรัพย์สมบัติใดๆก็ให้แบ่งกันระหว่างอัลตันกับกูด เซอร์เฮนรีไม่ต้องสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากการค้นหาน้องชายให้พบหรือทราบข่าวที่แน่นอนว่าจอร์จตายจึงจะเดินทางกลับ เมื่อตัวละครเดินทางถึงจุดหมายจึงได้ไปพบเมืองแห่งหนึ่งคือกุกัวน่าส์แลนด์ซึ่งเป็นที่ตั้งของขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนและช่วยให้ชาวกุกัวน่าส์แลนด์ให้พ้นจากการปกครองของทวาตาและแม่มคร้ายกาบูลดั่งโครงสร้างนี้

ในนวนิยายชุด *ล่องไพร* มีอยู่หลายตอนที่ตัวละครออกเดินทางไปป่าเพราะต้องการตามหาคนที่หายสาบสูญ บางตอนต้องการค้นหาขุมทรัพย์ และตัวละครเดินทางไปพบเมืองแห่งหนึ่ง

ล่องไพร ตอนงาดำ เป็นตอนที่ตัวละครออกเดินทางตามล่าช้างงาดำและหญิงสาวที่ชื่อ เมียววดี

...ข้าพเจ้าก้มลงหยิบวัตถุนั้นขึ้นมาวางลงกลางฝ่ามืออีกข้างหนึ่งด้วยหัวใจอันเต็มแรง สำนึกตั้งแต่แรกชำเลืองเห็นและแนบแกใจ ตั้งแต่ได้สัมผัสแล้วว่ามันเป็นางข้างอย่างไม่ต้องสงสัย...พอจะประมาณอย่างหยาบๆได้ว่าน้ำหนักของงานั้นอย่างไรเสียก็ไม่น้อยกว่า๑๗๕ ปอนด์เป็นอย่างต่ำและ ๒๐๐ ปอนด์เป็นอย่างสูงซึ่งนับว่าจะยาวและใหญ่กว่างของข้างป่าหรือข้างใดที่พบกันในเมืองไทย ในระยะ ๒๐ ปีหลังนี้ ถึงกระนั้นก็ยังไม่น่าอัศจรรย์เท่าสีของมัน สีอันดำสนิท สดใสเป็นประกายและบริสุทธิ์เหมือนนิล.....
(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ก : ๑๐๑-๑๐๒)

ข้อความตอนนี้เป็นเหตุการณ์ตอนที่ ร.อ.เรื่อนำงาคำมาใช้ศักดิ์คูเพื่อชักชวนศักดิ์ให้ออกเดินทางตามล่าข้างงาคำพร้อมกับตนเอง

...ข้าพเจ้ารู้ว่าอายงาคำเป็นเสมอเพียงความเขี้ยววันที่ ร.อ.เรื่อนึกว่าจะขู่ใจให้ข้าพเจ้าอยู่กับบ้านไม่คิดเท่านั้น และการคิดตามนางกะเหรี่ยงสาว ซึ่งข้าพเจ้าเองยังลืมไม่ได้เหมือนกัน เข้าไปในตำบลประหลาดซึ่งเขาเรียกว่า “เมืองลับแล” เป็นวัตถุประสงก์ส่วนใหญ่และส่วนสำคัญของเรา ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็มีความเห็นใจ หนุ่มยอมเรียกสาวทำนองเดียวกับไฟยอมเรียกไฟ ข้าพเจ้าไม่มีความขัดข้องอะไร トラบใดที่การผจญภัยยังเป็นความเรียกร้องต้องการของหัวใจข้าพเจ้า เมื่อคนเรารักที่จะออกไป ความเป็นอิสระของแต่ละคนย่อมจำเป็นยิ่งกว่าสิ่งใด นอกจากนั้นในปัจจุบันข้าพเจ้าก็ปราศจากความหวงใยอื่นๆและว่างอยู่ เพราะฉะนั้นจึงตกลงใจรับคำชวนของ ร.อ. เรื่อน โดยปราศจากพิธีรีตอง... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ก : ๑๐๗)

บทสนทนาที่ตัดตอนมานี้เป็นการสนทนากันระหว่างศักดิ์ สุริยันและ ร.อ.เรื่อน เรื่องเล่าให้ศักดิ์ฟังเกี่ยวกับข้างที่มีงาคำที่หนีเข้าไปในเมืองลับแลและหญิงสาวที่ชื่อเมียววดิที่เรื่องสนใจและต้องการพบเธออีกครั้ง ร.อ.เรื่อนขอร้องให้ศักดิ์ช่วยเป็นพรานนำทางให้โดยที่เรื่องจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดซึ่งศักดิ์ตกลงนำทางให้ ในตอนงาคำนี้นักคิดทำหน้าที่เป็นพรานนำทางและคาเกินเป็นผู้ช่วย ส่วน ร.อ.เรื่อนทำหน้าที่เสมือนนายจ้างที่มาขอร้องให้ศักดิ์ช่วยนำทางให้ และตัวละครทั้งหมดจะเดินทางเข้าไปในป่าที่ไม่เคยเดินทางมาก่อน ระหว่างการเดินทางขณะเดินทางพบอันตรายมากมายไม่ว่าจะเป็นล่าข้างดกมัน บึงจระเข้ ถองแพลอดได้ถาวรรถที่มีถังเพลิงและกำมะถัน ในที่สุดทุกคนเดินทางถึงเมืองลับแลอันเป็นที่อยู่ของข้างงาคำและหญิงสาวชื่อเมียววดิ

“...ทุกคนยืนเียบขริมแหงหน้าขึ้นมองดูเราเหมือนเป็นสัตว์ประหลาดที่พวกเขาจับได้ จนกระทั่งเจ้าคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ห่างออกไป สูงใหญ่กว่าเพื่อนและลักษณะท่า

ทางเป็นหัวหน้าบัญชาด้วยเสียงเค็ดขาดในภาษาที่เราไม่เข้าใจ ทุกคนจึงรุกกันเข้ามาที่โคนต้นไม้ซึ่งใช้เป็นคันไถแล้วนั้น เจ้าคนหนึ่งปีนขึ้นไปจนถึงยอดไม้มีคั่นตัดสายเชือกทั้งสี่ข้างขาดออก เราหล่นดับลงไปบนพุ่มไม้ ก่อนที่จะทันลุกขึ้นยืนตั้งตัวคิดด้วยซ้ำไป ตาเกินและข้าพเจ้าก็ตกอยู่ในกำมือของชาวป่าซึ่งกุมรวมเข้ามายึดแขนขาเราไว้ โดยไม่มีโอกาสป้องกันตัวเลยจนนึกเดียว

“อย่าตกใจ เราไม่ต้องการทำอันตรายแก่ท่านเลย”

เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้นข้างหลังข้าพเจ้าเป็นภาษาไทยที่พอจะเข้าใจความหมาย

“เราต้องการความช่วยเหลือจากท่าน ทุกคนคอยท่านมานานเพิ่งจะพบโอกาสส่วนนี้เอง” เสียงนั้นกล่าวต่อไป

ข้าพเจ้าหัน ไปก็เจอชายผู้เป็นหัวหน้าชาวป่าเหล่านั้นยืนตะลึงงันอยู่เป็นครู่จึงได้เอ่ยขึ้นว่า

“เรารู้จักกัน”

“ทุกคนที่นี้รู้จักท่านมานาน จากบาตรน้ำมนต์ของส่วยมณี”

“ก็ใครล่ะส่วยมณี”

“หมอฟีผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเรา เรารู้ตั้งแต่ท่านออกเดินทางมากับพะสะอูศัตรูของเรามานานแล้ว เราเห็นตั้งแต่ท่านกับลิงตัวนี้และเพื่อนของท่านมาตามล่าฮ้ายเกด้วยกันเมื่อปีกลาย พวกเราคอยอยู่ในอันตราย ส่วยมณีทำนายว่าท่านคนเดียวเท่านั้นจะช่วยเราได้”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ก: ๑๕๑-๑๕๒)

เหตุการณ์นี้เป็นตอนที่เรื่องถูกชาวลับแลจับตัวไป สักคี่และตาเกินออกติดตามไปจนถูกกับดักของชาวลับแลและถูกจับตัวไว้ จากนั้นก็ถูกนำตัวเข้าไปในเมืองลับแลเพื่อพบกับส่วยมณี

“ถูกทีเดียว เมียววดีปกครองที่นี่ ทำนองเดียวกับชาวเขาเผ่าอื่นๆ ในภาคนี้ทั่วไป แทนพ่อผู้ถึงแก่ความตายไปหลายปีมาแล้ว นี่แหละความเดือดร้อนถึงได้เกิดขึ้น เพราะพะสะอูผู้เป็นทายาทต่อจากเมียววดีต้องการตำแหน่งนั้นเหมือนกัน”

“งั้น พะสะอูก็ไม่ใช่พรานป่าตามธรรมชาติอย่างที่คุยเรื่องกับผมเข้าใจ?”

“เขามีเชื้อสายเป็นจ้าว เท่าๆกับเป็นพรานเหมือนกัน... อ้ายงาคำเท่านั้นจะวินิจฉัยในขั้นเค็ดขาด ว่าใครจะเป็นใหญ่ต่อไปในแคว้นนี้ เมียววดีหรือพะสะอู?... ใครได้ยังไง คำ คนนั้นมีสิทธิ์อันชอบธรรมและสมบูรณ์ซึ่งใครจะคัดค้านได้เถียงไม่ได้ในการที่ครองแคว้นนี้ต่อไป เมียววดีต้องการให้คุณติดตามอ้ายงาคำจนกว่าจะได้มันมา แม้คุณจะเรียกเอาเพชรนิลจินดาสักเท่าใดๆเขาก็ยินดีจะให้ ...”

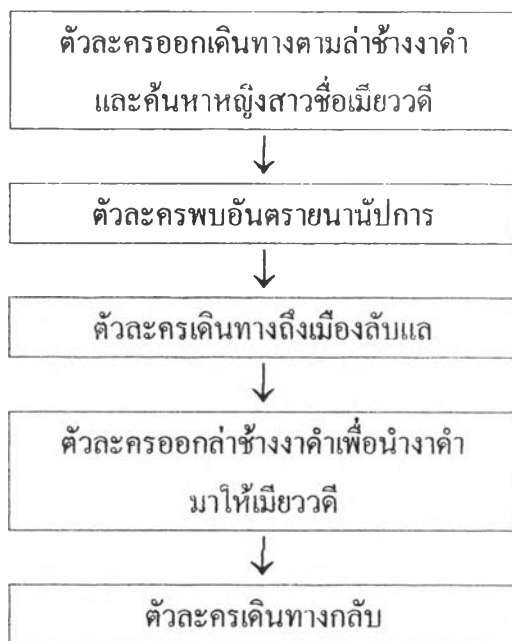
ข้าพเจ้ามองดูส่วยมณีอย่างคนใจลอย และไม่มีหนทางเลือกเลย พลังเอ่ยด้วย

เสียงเรียบๆว่า

“ถ้ามันเป็นความจำเป็นอย่างท่านว่า ถ้าการได้ย้ายงาดำจะทำให้เมียหวัดีครอง
แคว้นนี้ต่อไปได้ด้วยความสุขและระงับการนองเลือดระหว่างพวกที่ฝักใฝ่ในเรือฝ้าย
หนึ่งกับพะสะอูฝ้ายหนึ่ง ผมก็ตกลงโดยไม่ปรารถนาสินจ้างรางวัลอะไร...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ก: ๒๐๑-๒๑๒)

บทสนทนาเป็นการสนทนากันระหว่างศักดิ์และช่วยมณี ช่วยมณีเล่าเรื่องราวความเดือดร้อน
ของเมียหวัดีและชาวเมืองลับแลให้ฟัง โดยบอกว่าถ้าพะสะอูได้งาดำก่อนเมียหวัดี พะสะอูจะมี
สิทธิปกครองดินแดนแห่งนี้ แผ่นดินนี้จะเดือดร้อนเพราะพะสะอู ศักดิ์อาสาช่วยเมียหวัดีตามล่าจ้าง
งาดำให้เมียหวัดีและในตอนจบศักดิ์ก็ทำสำเร็จสามารถนำงาดำกลับมาได้ ส่วนพะสะอูถูกจ้างงาดำ
ฆ่าตาย โครงเรื่องของล่องไพรตอนนี้ได้แก่

ล่องไพรตอนมนุษย์นาคา แคนสมิงและหุบผามฤตยูทั้งสามตอนนี้เป็นเรื่องราวต่อเนื่องกัน
จนสามารถจัดเป็นตอนเดียวได้ เป็นเรื่องราวตอนที่ศักดิ์ทำหน้าที่เป็นพรานนำทางให้ดร.สมิท
ไมราและคณะ สาเหตุของการออกเดินทางในตอนนี้ได้แก่

“...อวสานของอ้ายเกและอ้ายงาดำทำให้ข้าพเจ้าเคยคิดว่าหมดความกระตือรือร้น
สนใจที่จะออกไปล่าสัตว์อีกต่อไป... แต่ในที่สุดเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดชอว์ร้องและ
ร.อ.เรื่องชักชวนให้ร่วมขบวนคณะสำรวจของดร.สมิท จึงไปยังชายแดนไทย-พม่าใน

ฐานะผู้นำทาง ความคิดตาเตือนใจของความงามแห่งธรรมชาติซึ่งเดินอยู่ในสายเลือด ความเขี้ยวของชีวิตป่า และอากาศแห่งความเป็นไทตลอดจนความเรียวกร้อของสัญชาตญาณป่าดงพงไพรแต่หนหลัง ก็ทำลายความตกลงใจเหล่านั้น โดยสิ้นเชิง...เปล่า ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจในภารกิจและการงานที่ใครสมิทธิรับมากไปกว่าความสนใจในป่าเอง ข้าพเจ้าไม่มีความไยดีอะไรในผลแห่งการสำรวจพันธุ์มนุษย์เล็กๆเผ่าหนึ่งซึ่งเขาได้รับรายงานว่า ยังมีเหลืออยู่ ณ ที่หนึ่งที่ใดในบริเวณป่าอันกว้างใหญ่ไพศาลระหว่างพรมแดนไทย-พม่าเหล่านั้น ป่าและทุกสิ่งทุกอย่างที่ป่ามีเท่านั้นที่ข้าพเจ้าสนใจ..."

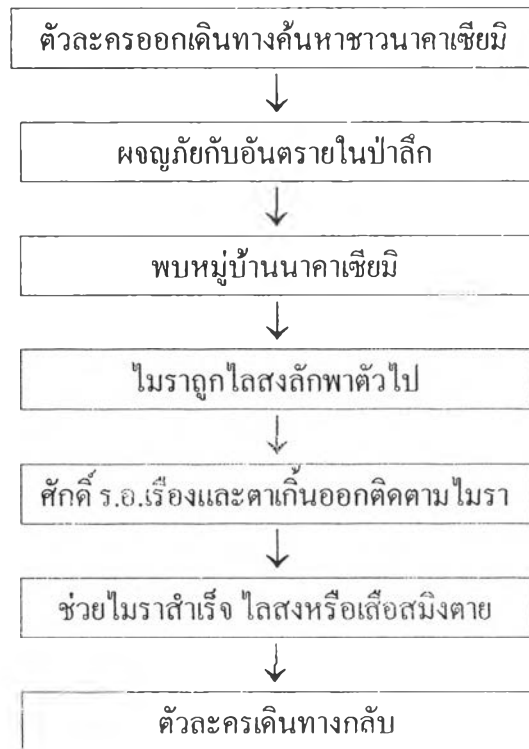
(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘: ๔-๕)

การเดินทางในตอนนีตัวละครออกเดินทางค้นหาชวานาคาเซียมิเพื่อศึกษาสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวเขาเผ่านี้ เมื่อคณะสำรวจค้นพบชุมชนชาวเขานาคาเผ่าเซียมิผู้รู้วิธีทำอำพันแล้วระหว่างที่พักอยู่ที่หมู่บ้านแห่งนั้นไมราถูกลูกชายหัวหน้าหมู่บ้านชื่อ ไสสงจับตัวไป สักคี่จึงต้องติดตามค้นหาไมราให้พบ

...สมิท " ไมราอยู่ในอันตราย ถูกไสสงลักพาไป ถ้าพึงลือกกับผมช่วยอะไรไม่ได้ เราพากันติดตามไปหลายภูเขา จนไสสงพาไมราเข้าไปในคูหาใหญ่ เต็มไปด้วยกลิ่นกำมะถันและควันไฟ หาทำไรก็ไม่พบ จึงตกลงกันให้ลือกคอยเฝ้าอยู่ปากถ้ำนั้น ผมเองกลับมาตามพวกเราไปช่วยกัน"

...เป็นการเปล่าประโยชน์ที่ข้าพเจ้าจะชักไซริไล่เสี่ยงอะไร ใครสมิทต่อไป เวลาเป็นอย่างเดียวที่จะวินิจฉัยโชคชะตาของไมรา สมิท ฉะนั้นทุกวินาทีจึงมีค่าเท่ากับชีวิตของหล่อนเอง ข้าพเจ้าสอบถามความทรงจำของเขา ว่าพอจะจำทางพาเราไปถึงสถานที่เกิดเหตุได้หรือไม่ เมื่อทบทวนกันอยู่สักครู่ และเจ้าตัวรับว่าพอจะจำได้ ข้าพเจ้าก็เลือก ร.อ. เรื่องและตาเกิน รีบชวนกันออกเดินทางไปโดยเร็ว... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘: ๑๘๔-๑๘๕)

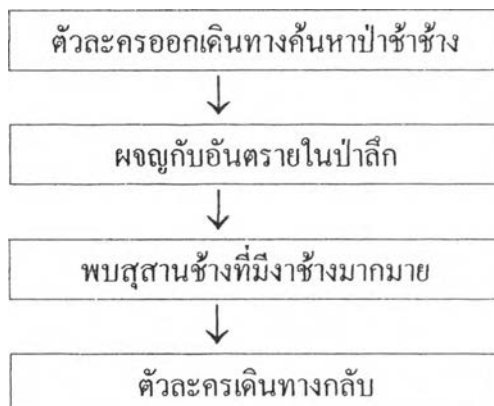
เหตุการณ์ตอนนี้เป็นตอนที่ไสสงลักพาตัวไมราไป สักคี่เรื่องและตาเกินช่วยออกติดตามจนพบตัวไมรา ไสสงในร่างของเสืออุยงและหนินการไล่ล่าพวกของสักคี่ไปจนตกลงไปในแม่น้ำถูกปลาปีลันย่ากินจนตาย เรื่องราวในตอนนี้เป็นการค้นหาซ่อนการค้นหาเพราะสาเหตุที่ตัวละครออกเดินทางคือต้องการค้นหาชวานาคาเซียมิเมื่อตัวละครเดินทางถึงหมู่บ้านนาคาเซียมิแล้วก็เกิดเหตุการณ์ตัวละครสำคัญคือไมราถูกลักพาตัวไป สักคี่จึงต้องติดตามค้นหาไมราให้พบมิเช่นนั้นแล้วคณะเดินทางก็ไม่สามารถเดินทางกลับบ้านได้ การค้นหาตัวไมราของสักคี่ยังช่วยคลี่คลายปัญหาให้กับหมู่บ้านแห่งนี้เพราะทำให้ไสสงซึ่งกลายเป็นเสือสมิงออกจับชาวบ้านกินเป็นอาหารเสียชีวิตจึงไม่มีเสือออกรบกวนคนในหมู่บ้านอีก โครงเรื่องของล่องไพรในตอนนี้ได้แก่

ล่องไพรตอนป่าช้าข้างเป็นตอนที่ตัวละครออกเดินทางไปในป่าลึกเพื่อค้นหาป่าช้าข้าง

... กำนร “ดิเรกว่า ข้าพลีเรื่องป่าช้าข้างนี้ได้ยี่สิบมาหลายปีแล้วตั้งแต่ผมส่งเขาไปเป็นผู้จัดการเหมืองแร่อยู่ที่บึงต๋นบน ชั้นแรกก็ไม่เชื่อเหมือนกัน จนกระทั่งเมื่อปีกลาย มีช่างโทนตัวหนึ่งเข้ามาทำลายหมู่บ้านกะเหรี่ยงคนงาน ถูกยิงบาดเจ็บสาหัส เขากับพรานคนหนึ่งติดตามไปร่วมเดือนจึงพบซากของมันในหุบเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยโครงกระดูกและงาช้างกองเกลื่อนกลาดทั้งเล็กและใหญ่คละกันไป ประมาณกันว่าไม่ต่ำกว่า ๒๐๐-๓๐๐ คู่ เขาสำรวจอยู่หลายวันจนกระทั่งแน่ใจในภูมิประเทศเหล่านั้น และทำแผนที่ส่งเขาไปไว้แล้วจึงเดินทางกลับ และเข้ามารายงานผม ผมต้องการความรู้ความชำนาญของคุณในเรื่องนี้...เป็นที่เสี่ยง หรือพรานประจำตัวของผม นอกเหนือไปจากเพื่อนร่วมเป็นร่วมเป็นร่วมตายที่จะแยกกันเสียมิได้” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘: ๖-๗)

บทสนทนาเป็นการสนทนากันระหว่างนายกำนร เกียรติสุวรรณและศักดิ์ นายกำนรขอร้องให้ศักดิ์ร่วมเดินทางไปค้นหาป่าช้าข้างกับเขาซึ่งศักดิ์ตกลงและขอพาตาเกินไปด้วย แม้ว่าสาเหตุของการเดินทางคราวนี้มีใช้เป็นการค้นหาคนที่หายสาบสูญหรือหาขุมทรัพย์โดยตรง แต่ป่าช้าข้างคือแหล่งที่มีงาช้างจำนวนมาก หากว่าใครค้นพบก็สามารถกล่าวได้ว่าเขาคนนั้นพบขุมทรัพย์ที่มีมูลค่ามหาศาลได้ โครงเรื่องของล่องไพรตอนนี้คือ

ล่องไพร ตอนจามเทวีเป็นเรื่องราวที่ศักดิ์และเพื่อนออกเดินทางค้นหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องของจามเทวีและจามนคร

“จามเทวีเป็นราชธิดาของกษัตริย์ขอมองค์แรกที่มาตั้งราชวงศ์ลงในกัมพูชา ...
จามเทวีเป็นทั้งนางในประวัติศาสตร์ และนางในปัจจุบัน...”

เหมือนนั่งอยู่ต่อหน้านักเล่านิยายมือหนึ่งเรานิ่งฟังเขาเล่าถึงความลำบากตรากตรำของการเดินทาง...เขาเล่าถึงการเผชิญกับมนุษย์ธูและมนุษย์ลิงซึ่งเป็นเหตุให้ประสัดเสียชีวิต เขาเล่าถึงบึงใหญ่อันเต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดบนยอดเขาสูงซึ่งจำเป็นจะต้องผ่านก่อนถึงจามนครอันร้นลับ เขาเล่าถึงเมืองที่พระอาทิตย์ดับอยู่ชั่วนาตาปี และจามเทวีผู้หานางใดในโลกเปรียบมิได้ การพบระหว่างเธอกับคณกะของเขา และเสน่ห์ที่ผูกดวงใจของศาสตราจารย์เรอเนไว้กับเธอจนต้องฆ่าตัวตายเพราะไม่สมหวัง การชิงรักหักสวาทระหว่างเขากับเจ้ามณีวรรณ อันเป็นผลให้เจ้าชายหนุ่มเขมรองค์นั้นต้องวายปราณ และตัวเขาเองถูกอับเป้หนีออกจากจามนคร...ตลอด ๓ ปีมานี้ผมทนทุกข์ทรมานเพียงใด พยายามจะหาทางกลับไปสู่จามนครและเธออีกเท่าไรก็ไม่สำเร็จ...อย่าหาว่าผมดูถูกดูแคลนเลยครับ ช่วยผมให้ได้โอกาสนั้น คำปฎิการเท่าไร กลับไปถึงกรุงเทพฯผมพร้อมที่จะสมนาคุณทุกประการ คุณพ่อของผมเป็น...”

ข้าพเจ้า “ไม่สำคัญครับ หอม ผมไม่ได้มีอาชีพทางนั้น ถ้าพวกเราจะไปกับคุณหอม ก็มีใช้เพราะว่าเชื่อในเรื่องจามเทวี แต่เพื่อพิสูจน์ความจริงกันว่า เรื่องที่คุณหอมเล่าเกิดขึ้นในระหว่างพิชชั้สูงทั้งเพ”... (น้อย อินทนนท์.๒๕๓๘:๑๘-๒๑)

บทสนทนาเป็นการสนทนากันระหว่างศักดิ์ ร.อ.เรือง คาเกินและหอมเดิมพันธ์ เดิมพันธ์เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับจามเทวีที่เขาประสบมาให้พวกของศักดิ์ฟังและขอร้องให้ศักดิ์ช่วยนำทางพาเขาไปยังจามนคร ศักดิ์ไม่เชื่อว่าจามนครมีอยู่จริงแต่ตกลงนำทางให้เพราะต้องการพิสูจน์ให้เดิมพันธ์เห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องจริงที่เดิมพันธ์คิดว่าเคยพบมาเป็นเพราะเขาไม่สบายพิชชั้กำเริบ แต่สุดท้ายศักดิ์ก็ได้

รู้ว่าจามนกรและจามเทวีมีอยู่จริงเมื่ออรพินท์และบริวารมาพาศักดิ์ ร.อ.เรืองและตากินเข้าจามนกร

...ท่ามกลางเสียงกรีปี่พาทย์และเพลงหมู่ ขบวนเรือทั้งหมดซึ่งห้อมล้อมเรา พาย
ต่อไปอย่างเข้มข้ำ ผ่านสวนชา ไร่ส้มและหมู่บ้านบนสองฝั่งไป อีกราวชั่วโมงเศษ พอ
เลี้ยวค้งสุดท้ายเห็นเขาตูกนั้นพร้อมด้วยอาคารสถับชัษซ้อนแต่เชิงเขาไปถึงยอด ก็ปรากฏ
ขึ้นริมฝั่งข้างหน้า เสียงใบระกาที่ต้องลมกวัดแกว่งค้งมาแต่ไกล แสงแดดในเพลายืนต้อง
หลังคาสีทองเป็นประกายระยับ กำลังที่เราจะมีขึ้นป้อมหน้าพั่งดูภาพที่ปรากฏอยู่อย่าง
เต็มไปด้วยความสนใจนั่นเอง เสียงระฆังค้งแห่งห่างตามลมมาแต่ไกล...“นั่นแหละจาม
นกร ที่จามเทวีกำลังคอยอยู่...” อรพินท์ว่า...
(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘: ๑๒๒-๑๒๓)

ข้อความนี้เป็นการบรรยายเหตุการณ์ตอนที่อรพินท์และบริวารพาศักดิ์และพวกเข้าสู่จามนกรหลัง
จากนั้นศักดิ์ได้ถูกพาตัวไปพบจามเทวีผู้ซึ่งต้องการความช่วยเหลือจากศักดิ์

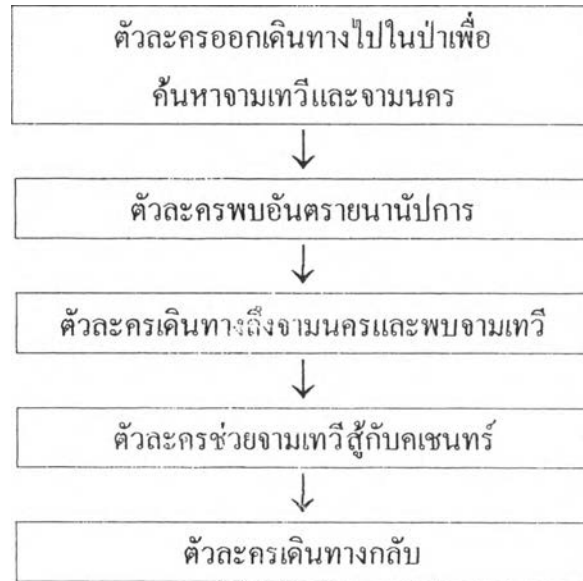
“... ฟัง..ห่างจากนครนี้ไปทางเหนือคิดเป็นระยะทางเดิน๓วัน มีชนชาวเขาเผ่า
หนึ่งซึ่งหัวหน้าของมันคิดปองเรามาเป็นเวลาช้านานแล้ว ผู้คนของมันล้วนแต่เหี้ยมหาญ
เพราะใช้ชีวิตพรานอยู่เนื่องนิจ จำนวนก็มากกว่าจามนกรของเรา...เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง เข้า
หัวหน้าของชาวเผ่านั้น...คเชนทร์ ผู้เหี้ยมหาญจึงส่งทูตมาเจรจากับเรา...เรา
ตอบปฏิเสธเขาไป ข้อนี้แหละเราจึงได้รับคำขาดต่อมาว่า ถ้าเราไม่ตกลงปลงใจแต่โดยดี
ภายใน ๓ วันเดี๋ยวนี้ไป ก็หมายถึงสงครามและความพินาศของจามนกร...นี่แหละเราถึง
ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน”

“ข้าพเจ้าแต่ลำพังคนเดียวจะป้องกันจามนกรไว้จากชาวเขาเผ่านี้กรบของคเชนทร์
ได้อย่างไร?”

“แต่ท่านก็เคยช่วยให้พวกนาคาเผ่าเซียมิ พ้นจากการข้ายปีศาจของพวกชาวเขาเผ่า
จิรมาแล้วเพราะว่าท่านมีปืนไฟ...ถ้าท่านตกลงช่วย จามนกรจะปลอดภัย และเราจะไม่คาย
ทั้งเป็นเพราะตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคเชนทร์...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘: ๑๓๔-๑๓๖)

จามเทวีกำลังมีปัญหากับนักรบเผ่าหนึ่งซึ่งมีคเชนทร์เป็นหัวหน้านางขอร้องให้ศักดิ์ช่วยรบกับ
คเชนทร์เพื่อช่วยเหลือชาวจามนกรซึ่งส่วนใหญ่เป็นหญิงและจามเทวีให้ปลอดภัยจากนักรบเผ่านี้
ในที่สุดศักดิ์ตกลงช่วยจามเทวีรบกับคเชนทร์ โคร่งเรื่องของห้องไพร่ตอนจามเทวีเป็นดังนี้

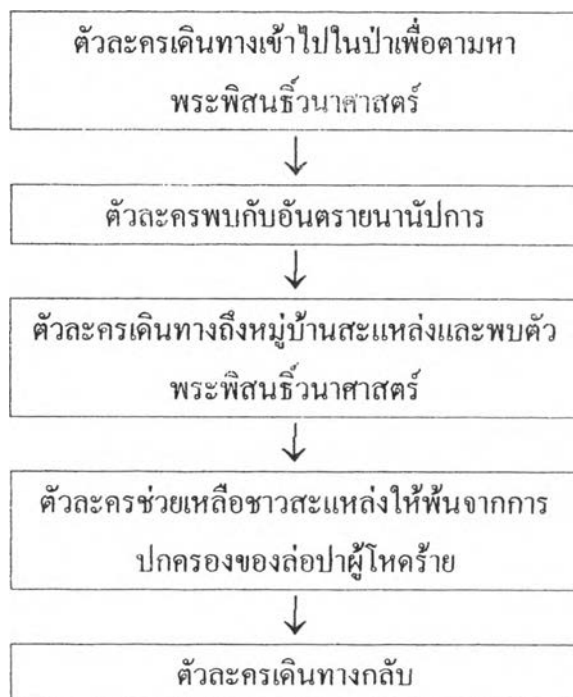
ห้องไพรทอนเจ้าป่า เป็นตอนที่ตัวละครสำคัญของเรื่องเดินทางเข้าไปในป่าเพื่อค้นหา คน
ที่หายสาบสูญ

“...พระพิสนธิ์คนนี้แหละที่สมาคมพฤกษชาติแห่งประเทศไทยร่วมกับสมาคมกล้วยไม้ต่างประเทศหลายสมาคมตั้งเงินรางวัลไว้ให้สำหรับผู้ที่ค้นพบตัวเป็นจำนวนเกือบ ๒๐๐,๐๐๐ บาท...หลายคนได้พยายามแล้วแต่ไม่สำเร็จ บางรายบุกป่าฝ่าดงไปได้ไม่ถึงครึ่งทางก็ต้องพาความล้มเหลวกลับ...ถึงกระนั้น ทุกคนรวมทั้งฉันเองก็เชื่อว่าคุณพระยังมีชีวิตอยู่ในป่านั้นคอนหนึ่งของทิวเขาตะนาวศรี...เพราะกล้วยไม้ ซึ่งเป็นทั้งความฝันและชีวิตจิตใจของท่านนะซีคะ...เมื่อประมาณปีกว่ามานี้เอง มีพนักงานป่าไม้เก่าของคุณพระคนหนึ่งเอาเอื้องจำปาต้นหนึ่งไปให้ เมื่อดอกออกมาก็ทำความตื่นเต็นให้แก่วงการกล้วยไม้อย่างขนานใหญ่ บริษัทกล้วยไม้ต่างประเทศเอง ถึงกับส่งตัวแทนเข้ามาดูและติดต่อขอซื้อ...แต่คุณพระไม่ยอมขายเพราะต้องการเลี้ยงไว้ผสมพันธุ์เนื่องจากจะหาเอื้องจำปาอย่างนี้อีกไม่ได้...เอื้องจำปาสีขาวต้นนั้นไปอยู่ในมือคุณพระได้ไม่กี่เดือนก็นำหมดทั้งกอ...นี่แหละคะเป็นเหตุให้คุณพระต้องออกเดินทางด้วยตนเองเพราะความไม่ไว้วางใจใคร...เมื่อคุณพระพร้อมด้วยคณะออกเดินทาง...แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบหายไปจนกระทั่งอีก ๖ เดือนต่อมา พวกปางตัดไม้ที่โป่งฟ้าผ่าจึงพาชายคนหนึ่งซึ่งรู้จักกันภายหลังว่าเป็นพนักงานป่าไม้เก่าคนนั้นและกำลังเจ็บหนักอาการล่อแล่เต็มที่เข้ามาส่งโรงพยาบาลที่จังหวัด...นั่นแหละคะเราถึงได้รู้ข่าวคุณพระกับคณะของท่านเป็นครั้งแรก...ทุกคนในคณะนอกจากคุณพระและพนักงานป่าไม้เก่าที่หนีรอดมาได้ถูกชาวป่าพวกนั้นฆ่าตายหมด...หลังจากมาถึงโรงพยาบาลได้ ๓ วันเขาก็สิ้นใจ...แต่ก่อนที่เขาจะตาย...เขายืนยันว่าคุณพระยังมีชีวิตอยู่...นี่แหละคะจึงได้มีการพยายามส่งคนออกติดตามค้นตัวท่านแต่ก็ล้มเหลว

ถูกรายไป ในที่สุดดิฉันก็ต้องตกลงใจออกติดตามด้วยตนเอง...ฉันถึงได้หันหน้ามาหาคุณ เพื่อหวังพึ่ง เพื่อพึ่งคำแนะนำ” หล่อนว่า “ถ้าพึ่งดิฉันเอง ถึงจะมีกำลังเงินกำลังทองว่าจ้าง ผู้คนหาหนทางและคนนำทางไปด้วยสักเพียงไรก็คงไปไม่รอด เว้นไว้แต่จะได้รับความช่วยเหลือจากผู้รู้จักป่า และทุกสิ่งทุกอย่างที่ป่ามีเหมือนเป็นสนามเล่นของชีวิตอย่างคุณ”...

“แต่ผมยังไม่เคยท่องเที่ยวในบริเวณป่าที่คุณว่าคุณพระไปตกอยู่เลย” ข้าพเจ้า คำน...”คุณทำให้ผมตกอยู่ในที่ลำบากเหลือเกินคุณวัลลภา” ข้าพเจ้าหืมพ่า “แต่เพื่อเห็น แก่คุณพระ คุณพ่อของคุณ ผมจะพยายาม” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘จ:๗-๑๓)

บทสนทนาเป็นการพูดคุยกันระหว่างศักดิ์และวัลลภา คุณพระพิสนธิ์วนาศาสตร์เดินทางเข้าไป ในป่าลึกเพื่อศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกล้วยไม้พันธุ์เองจำปาขาวที่หายากแล้วหายสาบสูญไปวัลลภา มาขอร้องให้ศักดิ์ช่วยเป็นผู้นำทางให้เธอ ศักดิ์ตกลงเพราะเห็นแก่คุณพระพิสนธิ์ที่ศักดิ์รู้จักดี ศักดิ์ นำทางไปจนถึงชุมชนสะแห่งซึ่งมีหัวหน้าชุมชนที่โหดร้ายชื่อล่อปาซึ่งจับตัวคุณพระไว้ คุณพระ และศักดิ์ร่วมมือกันช่วยเหลือชาวสะแห่งให้พ้นจากการปกครองของล่อปาผู้โหดร้ายจนล่อปาค ตกเขาตาย โครงเรื่องของล่องไฟพรตองเจ้าป่ามีดังนี้

ล่องไฟพรตองคู้คาผี สาเหตุแรกที่ทำให้ศักดิ์ ร.อ.เรืองและคาเกินเดินทางเข้าไปในป่าเป็น เพราะต้องการค้นหาความจริงเกี่ยวกับกลุ่ม โยคีประหลาดที่ทำให้คนกลายเป็นคู้คาได้ และ ต่อมาทราบว่าเคอด ลูกเบ็ดหนึ่งในนักสำรวจชาวเยอรมันผู้ที่เดินทางเข้าไปสำรวจหาโยคิกลุ่มนี้รอด ชีวิตอยู่ในป่านั้น คณะเดินทางจึงต้องเดินทางค้นหาเคอด ลูกเบ็ดด้วย

...ข้อเท็จจริงของเบื้องหลังการสำรวจของหมอเยอรมันคณะนี้ มันไม่ใช่การสำรวจพันธุ์สัตว์ป่า ไม่ใช่จับผีเสื้อ ตัวแมลง หรือสัตว์เลื้อยคลานอะไร แต่เป็นชาวเขาเผ่าหนึ่งซึ่งบ้างก็ว่าเป็นมนุษยกินคน บ้างก็ว่าเป็นโยคี บ้างไปไกลถึงกับว่าเป็นแขนงของพวกฮิวาโรที่แตกฉานเช่น... พวกเขาเองก็ไม่รู้จะแน่ใจในข่าวและหลักฐานที่ได้จากทางพม่า... หลักฐานที่ว่าพวกมนุษยโยคีมีตบะแก่กล้า ชุบคนตัวโตๆ ให้กลายเป็นตุ๊กตาหินหัวเท่ากำปั้น หรือชาวฮิวาโรพวกนั้น จะจับปลัดจับผลูเตลิดมาอยู่ถึงในดินแดนเรา... มันเป็นเรื่องคำบอกเล่าและข่าวลือที่ผมได้รับระหว่างการติดตามข่าวนี้... แต่ละรายอาจจะแตกต่างกันในข้อปลีกย่อยแต่ส่วนใหญ่ตรงกันอยู่ข้อหนึ่งว่า ณ ที่ใดที่หนึ่งในบริเวณป่าทึบและทิวเขา ระหว่างเขต ๓ จังหวัดของเรา กับพม่า มีชาวป่าอยู่ก็หนึ่งซึ่งรัฐฯ ชุบคนให้ เป็นตุ๊กตาหิน คนต่างถิ่นที่พลัดเข้าไปมักจะไม่ค่อยมีโอกาสได้กลับออกมาอีก จากอุทัย สุพรรณ และกาญจนบุรี มีข่าวมาถึงผมว่า ชาวบ้านป่าที่อยู่ลึกเข้าไปหายกันไม่วันแต่ละเดือน ที่แรกก็ไม่มีใครระแวงว่า มันจะเกิดจากชาวป่าหรือโยคีบ้าพวกนั้น จนกระทั่งการติดตามคณะสำรวจเยอรมันเริ่มขึ้น และได้หลักฐานเพิ่มเติมทุกวัน..."

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ น: ๖-๘)

ข้อความตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างศักดิ์และนักข่าวคนหนึ่ง ทั้งสองคุยกันถึงเรื่องกลุ่มโยคีประหลาดที่ทำให้คนกลายเป็นตุ๊กตาหินได้ และคณะนักสำรวจชาวเยอรมันซึ่งเดินทางเข้าไปสำรวจความจริงเกี่ยวกับคนกลุ่มโยคี อันสัจชนิดหนึ่งในขณะสำรวจรอดชีวิตกลับมาพร้อมกับไม่สบายมาก

"...ร่างอันผอมโซเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกและผมที่ยาว ตลอดจนหมวดเครที่รุงรังเกือบจะบังนัยน์ตาที่ลึกโหลของอันสัจชนิดนี้ไว้ทั้งคู่ ริมฝีปากที่เขยออกอยู่ก็ได้แต่ขมขมมิบโดยไม่มีเสียง ล่ามพยายามเอียงศีรษะเข้าไปแล้วก็ส่ายหน้าอย่างหมดหวัง พลางพิมพ์ว่า "เมืองมนุษยตุ๊กตาหินของเขาอีกแล้ว อันสัจพูดถึงพวกโยคีที่ไม่กินอะไรไม่ทำอะไร นอกจากนั่งขัดสมาธิภาวนาอยู่ข้างกองไฟในเวลากลางวัน อันตรธานไปในเวลา กลางคืน... อันสัจว่าอย่างไรเขาก็คงหนีไม่พ้นจากคำสาปของโยคีพวกนั้น... เขาว่าเคยตลุมเบ็ด ก็ตกอยู่ในสภาพอย่างเดียวกันเพราะการกระทำของโยคีพวกนั้น เขาว่าอีกว่าการเสียดชะ ของเพื่อน ๒ คนนี้แหละที่ช่วยให้เขารอดชีวิตมาได้ แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร คำสาปของโยคีพวกนั้นแรงกล้าเกินไปที่เขาจะหนีพ้น เขาว่าเมื่อเพื่อน ๒ คนถึงแก่ความตาย หรือกลายเป็นตุ๊กตาหินไป ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะมีชีวิตอยู่ เสียตายก็แต่งงานที่เขาทำค้างไว้เท่านั้น..." ...สิบนาที่ต่อมาอันสัจชนิดนี้ก็สิ้นใจ...

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ น: ๑๐-๑๒)

ก่อนตายอันสัจชนิดได้เล่าให้ฟังว่า เขาได้พบกับโยคีประหลาดซึ่งทำให้เพื่อนเขาที่ชื่อฟอนสไตน์-แบ็กกลายเป็นตุ๊กตาคาหิน ตัวเขารอดตายอย่างหวุดหวิด ส่วนเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งยังอยู่ในป่าแห่งนั้นก็คงจะไม่รอดชีวิตเหมือนกันเรื่องราวในตอนนี้นำให้ศักดิ์เกิดความสงสัยว่าโยคีประหลาดที่สามารถทำให้คนเป็นๆกลายเป็นตุ๊กตาคาหินมีจริงหรือไม่ ประกอบกับศักดิ์ได้รับโทรเลขจาก ร.อ. เรื่อง ว่าคาเกินตาย

ร.อ.เรื่อง "...นางพะยูวิรามันบอกว่า แน่ใจเหลือเกินว่าคราวนี้คาเกินคงตาย..."

"มีหลักฐานหรือเหตุผลอะไรของมันเป็นข้อพิสูจน์?"

"เรื่องที่คุณกัณอยู่ระหว่างกะเหรี่ยงบนทั่วไปสิ กะเหรี่ยงพวกนี้รู้จักคาเกินดีทั้งนั้น มันพูดกันว่า คาเกินหลงเข้าไปในเขตพวกคนป่าโยคีบ้าซีเปลือย หรือพวกเสี้ยวทางอะไรของมันก็'ไม่รู้'ได้ ที่มีวิชาชุบคนตายให้เล็กเท่าตุ๊กตา..."

...ร.อ.เรื่องลุกขึ้น เดินหายเข้าไปในห้องที่อยู่ติดกัน ราวอึดใจก็กลับออกมา...สิ่งที่เขายื่นให้คือตุ๊กตาคาตัวหนึ่ง ขนาดของมันไล่เลี่ยกับรูปฟอนสไตน์แบ็กซึ่งข้าพเจ้าเห็นที่โรงพยาบาลเพียงแต่ว่าหน้าตาของมันเป็นผู้หญิงกะเหรี่ยงคนหนึ่งซึ่งยังสาว...

"เห็นไหม จะไม่ให้ผมเชื่อว่าที่ได้รับจากพะยูวิรามันอย่างไร นี่แหละ ผมจึงได้รับโทรเลขถึงคุณให้เตรียมตัวออกป่ามาด้วย จะได้ติดตามให้รู้เรื่องกันว่า อะไรกันแน่ที่ทำให้คาเกินตาย? และอะไรแน่ที่แปลงร่างนางกะเหรี่ยงคนนี้ จากผู้หญิงที่มีชีวิตมาเป็นตุ๊กตาก็ได้..." (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘ ฉ. ๒๑-๒๓)

ข่าวที่ศักดิ์ได้รับจากร.อ.เรื่องทำให้ศักดิ์ตัดสินใจเดินทางเข้าไปในป่าเพื่อพิสูจน์เรื่องโยคีประหลาดนั้นและการตายของคาเกิน ระหว่างที่เดินทางศักดิ์และร.อ.เรื่องได้พบคาเกิน แม้จะรู้ว่าคาเกินยังไม่ตายอย่างที่เข้าใจแต่ศักดิ์ เรื่องพร้อมด้วยคาเกินก็ยังค้นหาโยคีประหลาดกลุ่มนั้นต่อไป ต่อมาขณะเดินทางได้ทราบข่าวว่าเคอต ลูกเบ็ดหนึ่งในคณะสำรวจยังไม่ตายทำให้สาเหตุของการเดินทางครั้งนี้เป็นเพราะต้องการค้นหาลูเบ็ดผู้สาบสูญให้พบอีกด้วยนอกเหนือจากที่ต้องการสืบหาความจริงเกี่ยวกับโยคีประหลาด

ข้าพเจ้าอึ้งขึ้นว่า "แกเป็นคนเดียวที่เปียน ที่รู้เรื่องหอมฝรั่ง ๓ คนซึ่งหายเข้าไปในหุบเขาศักดิ์สิทธิ์นั้น"

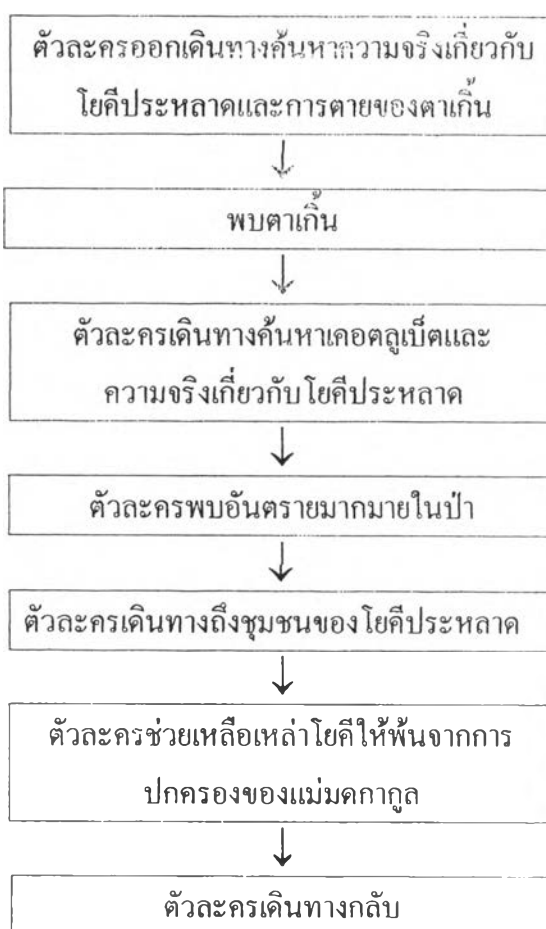
ยางเปียน "จริงที่เดียวนาย ไม่มีใครรู้เรื่องนั้นดีเท่ากับยางเปียน" ...

ข้าพเจ้า "แกได้เห็นหอมฝรั่ง ๓ คนถูกพวกไอ้โอกาบิ โยคีบ้าหรือซีเปลือยนั้น จับโยนลงไปใบบ่ออากาศสิทธิ์ ๒ คนตายกลายเป็นตุ๊กตา แต่อีกคนรอดไปได้ คนนั้นแหละต่อมาไปตายกรุงเทพฯพร้อมด้วยตุ๊กตาคาตัวหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของเขา อีกตัวหนึ่งยังคงตกอยู่ใน

หุบเขานั้น”

ยางเขียนพยักหน้าช้าๆ นัยน์ตาของเขาเต็มไปด้วยความครุ่นคิดขณะที่ตอบว่า
 “อีกคนหนึ่งยังคงอยู่ในหุบเขานั้น ...ยังไม่กลายเป็นตุ๊กตาไป กำลังหลบซ่อนอยู่ใน
 ในถ้ำแห่งหนึ่งซึ่งไม่มีใครรู้จักกันนอกจากยางเขียน...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ฉ: ๗๐)

ขณะที่สักดีเดินทางไปถึงที่ซ่อนของเคอด ลูเบ็ต และพบว่าเคอด ลูเบ็ตถูกแม่มดกาถูละจับตัวไป
 จึงพยายามช่วยเหลือเคอดลูเบ็ตแต่ไม่สำเร็จ สักดีและคณะเดินทางถูกแม่มดกาถูละจับตัวไปที่ชุมชน
 โยคีประหลาด ก่อนที่ทุกคนจะถูกทำให้กลายเป็นตุ๊กตาหินซาเก๊ะหนึ่งในขณะเดินทางใช้อุบาย
 จนกาถูละและตนเองตกลงไปในบ่อยาเสียชีวิต ช่วยให้ทุกคนรอดชีวิต โครงเรื่องของ ล่องไพร
 ตอนนี้เป็นดังนี้

ล่องไพร ตอนมนุษย์หิมพานต์ เป็นตอนที่สักดี ร.อ.เรืองและตาเกินเดินทางค้นหาความจริง
 เกี่ยวกับมนุษย์ยักษ์ว่ามีอยู่จริงไหมเพราะมีแต่เสียงเล่าลือแต่ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน

“ประจักษ์พยานอะไร?” ร.อ.เรื่อง ตั้งกระทู้ “นอกจากรอยเท้าเก่าๆสองสามรอยใหญ่อย่างเหลือเชื่อว่าจะเป็นรอยเท้ามนุษย์ที่ไหนในโลก แม้ในยุคและสมัยของพวกเขาเนเดอร์ซาล มันจะเป็นรอยเท้าช่างพิการหรือรอยสัตว์อื่นก็ได้ แล้วก็ซากวัวซากควายอีกสองสามตัวอาจถูกเสือกัดตาย ไม่เคยมีใครเห็นมนุษย์ยักษ์กุ่มันั้น ถึงภาพที่หมอลินเดอร์มานน์ถ่ายด้วยเลนส์เทเลโฟโต้ก็เห็นไม่ชัด มันอาจจะเป็นหมี มันอาจจะเป็นกระทิง และบางทีก็อาจจะเป็นช้าง ระยะไกลตั้งคนละยอคเขาอย่างนั้นบอกให้แน่ไม่ได้”

“ถึงงั้นรายงานที่เราได้รับจากตำบลต่างๆที่ผ่านมา และรายงานครั้งสุดท้ายจากผาป้องกันเมียวดีก็น่าสนใจอยู่ข้อหนึ่งไม่ใช่หรือ ว่าลักษณะของขนาดหรือรอยเท้าของมนุษย์ประหลาดคู่นี้ตรงกันกับที่หมอลินเดอร์มานน์อธิบายไว้?”

“แต่มันอยู่ที่ไหน คุณศักดิ์ ยักษ์หรือมนุษย์ประหลาดคู่นั้นนะ?”...

ข้าพเจ้าถอนใจ “นั่นเป็นเรื่องที่เราจะต้องสืบสาวเอาเรื่องให้ได้ ถ้าเราตั้งใจจะพิสูจน์ให้โลกเห็นว่า รายงานของหมอลินเดอร์มานน์เป็นความจริงหรือเหลวไหล”...

“...เป็นไปได้อย่างไรที่มนุษย์หิมะในเนปาล ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีใครเคยเห็นด้วยตาเหมือนกัน จะร่อนเร่พเนจรลงมาถึงที่นี่เป็นระยะทางตั้งพันๆไมล์ขึ้นไป? เป็นไปได้อย่างไรที่มันจะอยู่ในภูมิภาคซึ่งดินฟ้าอากาศห่างไกลกันราวกับฟ้าและดิน ผมสงสัยจนกระทั่งว่ามนุษย์หิมะจะมีอยู่จริงหรือไม่ในโลกปัจจุบัน?”

ข้าพเจ้าตบมือเขาเอาใจพลางหัวเราะ “ผมก็สงสัยอย่างเดียวกันกับคุณเหมือนกัน ข้อนั้นแหละที่ทำให้ตกลงใจรับภาระนี้ ทั้งๆที่ไม่มีความรู้ในเรื่องมนุษย์ยักษ์จากสมาคมวิทยาศาสตร์...” (น้อย อินทนนท์ .๒๕๔๐ก:๒๑๑-๒๑๓)

ข้อความนี้เป็นการเล่นทักกันของศักดิ์และร.อ.เรื่องเกี่ยวกับเรื่องของมนุษย์ยักษ์ที่กำลังสืบหากันอยู่ รายงานของลินเดอร์มานน์กล่าวว่าเขาพบรอยเท้าของมนุษย์ยักษ์ในบริเวณชายแดนไทยพม่า สมาคมวิทยาศาสตร์จึงขอให้ร.อ.เรื่องและศักดิ์ออกสืบหาความจริงเกี่ยวกับเจ้าของรอยเท้าเหล่านั้น ศักดิ์ไม่แน่ใจว่ามนุษย์ยักษ์เจ้าของรอยเท้าประหลาดจะมีอยู่จริงจึงรับอาสาสืบหาความจริง ช่วงแรกเป็นการเดินทางเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับมนุษย์ยักษ์เจ้าของรอยเท้าประหลาดผู้ที่ร่วมเดินทางมีศักดิ์ ร.อ.เรื่อง ตาเก็นและซองปาพรานป่าซึ่งเคยเห็นมนุษย์ยักษ์ แต่ในตอนท้ายเรื่องซองปาหายไป ศักดิ์เข้าใจว่าถูกมนุษย์ยักษ์จับตัวไป ทั้งหมดจึงออกค้นหาซองปาให้พบก่อนที่จะเดินทางกลับบ้าน

...เสียงร้องด้วยความตกใจอย่างผิดปกติของนายพรานใหญ่เมืองทูนบอกถึงอันตราย ข้าพเจ้าซึ่งกำลังจะลงจากห้างป็นต้นไม้ลงไปหันกลับพลางเปิดไฟฉายส่องกราดลงไปที่ยัน ภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าขณะนั้น ...

ซองปากำลังห้อยหัวคืนทูนทวยอยู่ในมือของมนุษย์ยักษ์ที่สูงใหญ่ผมยาวปะบ่า

คนหนึ่ง... ในเมื่อเป็นเวลากลางคืนซึ่งได้อาศัยแสงสว่างเพียงจากไฟฉายและเป่าที่หมายก็เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าไม่แน่ใจจนนึกเดี่ยวว่ากระสุนปืนนัดใดที่ลั่นออกไปหมายส่วนหนึ่งส่วนใดที่ยกยคนนั้นจะไม่พลาดไปโดนของปาเข้า ข้าพเจ้าไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามันจะถูก

ด้วยเหตุนี้เอง ทันใดที่มันหันกลับมา เงยหน้าขึ้นดูแสงไฟฉาย ข้าพเจ้าจึงยกปืนขึ้นประท้วงบ่าเล็งที่พื้นดินห่างจากมนุษย์หิมพานต์และของปากำลังปล้ำกันอีกอ้อมอยู่แล้วก็เห็นยวไกทั้งลำกล้องขวาและซ้าย... ครั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็มีควบลงเมื่อไฟฉายหล่นจากมือของข้าพเจ้าเพราะความกระเทือน

... ข้าพเจ้าร้องบอกตาเก็นว่า

“เปิดไฟฉายดวงของแกเร็ว ตาเก็น”

กะเหรี่ยงซราชขณะนั้น ดูราวกับขวัญจะไม้อยู่กับตัวเหมือนกัน เพราะงุ่มง่ามอยู่กับไฟฉายในมือของแกนานจึงได้ยินเสียงแกก็ แล้วแสงไฟพุ่งเป็นลำลงไปที่ลาน ใต้ร่มตะคร้อนั้น

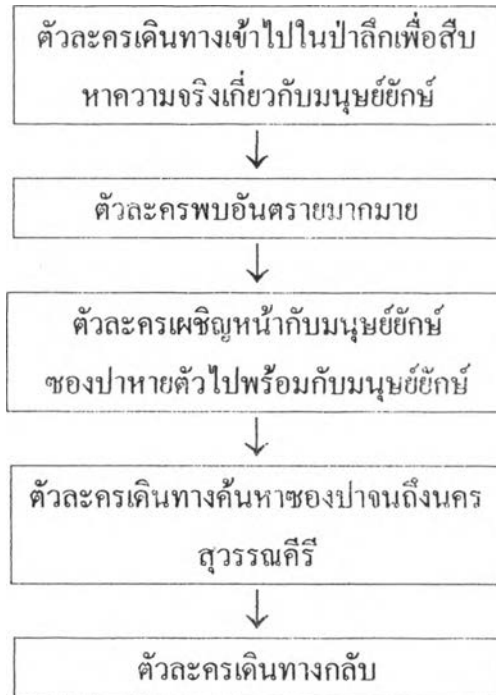
แต่มนุษย์หิมพานต์ และของปามีได้ปรากฏอยู่ที่นั่นแล้ว! ...

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ก : ๑๓๑-๑๓๒)

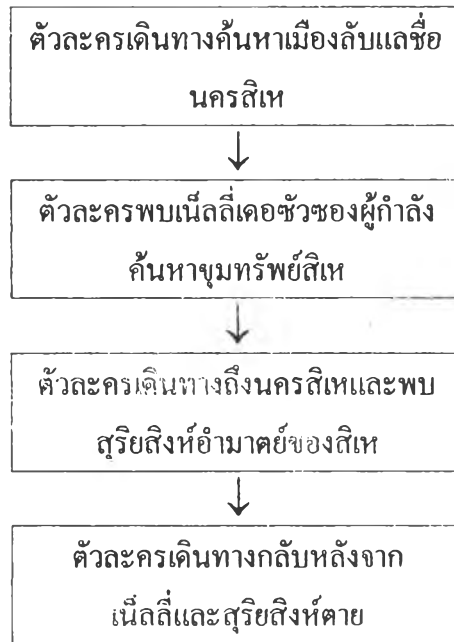
แม้ว่าศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเก็นสามารถพิสูจน์ได้แล้วว่ามนุษย์หิมพานต์มีจริง แต่เมื่อของปายหายตัวไปโดยไม่รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ทั้งหมดจึงต้องค้นหาของปายให้พบก่อนจึงจะเดินทางกลับ ดังนั้นจุดประสงค์ของการเดินทางในตอนท้ายเรื่องจึงเป็นการตามหาคนที่สูญหายให้พบ ถ้าไม่รู้ชะตากรรมของผู้สูญหายตัวละครทั้งหมดก็ไม่สามารถเดินทางกลับได้ เมื่อเดินทางค้นหาของปายต่อไปเรื่อยๆศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเก็นเดินทางถึงนครสุวรรณคีรีซึ่งมีนะ โรปาปกครองอยู่

เมื่อชายเหล่านั้นใกล้เข้ามา ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่เห็นเครื่องแต่งกายกึ่งแจกกึ่งจีนสมัยโบราณ คาบที่ใช้นั้นก็เป็คาบสองคม ทุกคนสวมหมวกเฮลเม็ทมียอดทำด้วยโลหะและกะบังหู สวมเสื้อทูนิก และกางเกงครึ่งแข้งเป็นกำมะหยี่สีแดงทั้งชุด อีก ๕ ก้าวจะถึงเรา ทุกคนก็หยุดยืนถือคาบเรียงแถวหน้ากระดานอยู่ เราพากันเดินตามเขาขึ้นไปตามบันไดหินซึ่งกว้างและกร่อนไปด้วยกาลเวลา ท่ามกลางสายคานับร้อยๆคู่อันที่จ้องลงมาจากเชิงเทินกำแพงและเสียงซุบซิบเพิ่มทำ เสียงเป่าเขาและเสียงกลองประโคมยุดลิ่งแล้ว... ขณะที่เราก้าวพ้นบันไดขั้นสุดท้ายเข้าสู่ประตูกำแพงอันใหญ่และแข็งแรง เราผ่านถนนที่ปูด้วยหินขนาดใหญ่... ผ่านกำแพงหลายชั้นครั้นแล้วก็ถึงหน้าอาคารลักษณะกึ่งเทวสถาน... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ก : ๒๓๖-๒๓๗)

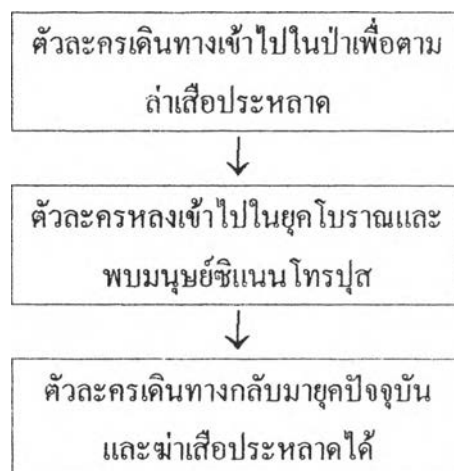
ข้อความนี้เป็นการบรรยายฉากที่ศักดิ์ ร.อ.เรือง ตาเกินเดินทางเข้าสู่นครสุวรรณคีรี ที่นครแห่งนี้มีบ่อเพชรอยู่ ปัญหาที่เกิดขึ้นในนครแห่งนี้คือ ชองปาให้มนุษย์ยักษ์กินผืนจินคิดแล้วนำทางของปามาที่บ่อเพชรจะเอาเพชรไป ศักดิ์อาสาเนโรปาเกลี้ยกล่อมให้ชองปาเปลี่ยนใจแล้วเดินทางกลับไปด้วยกันแต่ไม่สำเร็จชองปาดายอยู่ในบ่อเพชรแห่งนั้น โครงเรื่องของ ล่องไพร ตอนมนุษย์หิมพานต์เป็นดังนี้

ล่องไพรตอนเมืองลับแล (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕) เป็นตอนที่ศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเกินเดินทางค้นหาเมืองลับแลชื่อสิเห การเดินทางในตอนนี้เป็นการเดินทางเพื่อพิสูจน์ว่าเมืองสิเห มีอยู่จริงหรือไม่ ไม่ใช่การค้นหาคนหรือขุมทรัพย์ของศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเกินโดยตรงแต่ตัวละครตัวหนึ่งในตอนนีชื่อนี้ลี้เคอซัวของเป็นผู้ที่ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองค้นพบขุมสมบัติของนครสิเหที่สุริยสิงห์ซ่อนไว้ให้พบ ทำให้ศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเกินเข้ามาพัวพันกับการหาสมบัติด้วยโดยไม่ได้ตั้งใจ โครงเรื่องของล่องไพรตอนเมืองลับแลมีลักษณะดังนี้

ต้องไพรทอนเสือกิ่งพุททกาล (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕ค) ในตอนนี้ศักดิ์ ร.อ. เรือง คาเกิน ไม่ได้เดินทางเพื่อตามหาคนหรือค้นหาขุมทรัพย์แต่เป็นการตามล่าเสือประหลาดที่ออกอาละวาดฆ่าคน ในระหว่างการเดินทางพลัดหลงเข้าไปในสมัยโบราณและพบชุมชนมนุษย์โบราณซิแนน-โทรปุต โครงเรื่องของต้องไพรทอนนี้เป็นดังนี้

ต้องไพรทอนเทวรูปชาวอินคา(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕ข) เหตุการณ์ในตอนนี้เกิดขึ้นในทวีปอเมริกาใต้เป็นการเดินทางค้นหานครที่ชื่อปาฮัว โดยอาศัยแผนที่ซึ่งเขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของคนที่เคยไป การเดินทางในตอนนี้ไม่ใช่เป็นการตามหาคนหายสาบสูญหรือหาขุมทรัพย์โดยตรงแต่ลักษณะการเดินทางค้นหานครปาฮัวที่ทุกคนไม่รู้ว่ามีอยู่ที่ไหน สามารถนำมาเทียบได้กับการหาขุมทรัพย์ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เมื่อเดินทางถึงนครปาฮัวและพบว่าที่นั่นกำลังทำสงครามระหว่างชาวปาฮัวและพวกชาวป่าของมาซูบี ทุกคนจึงอาสาทำสงครามช่วยเหลือชาว

นครป่าฮั่ว โครงเรื่องของ ล่องไพร ตอนที่ ๑ มีลักษณะดังนี้

ล่องไพรตอนวิมานฉิมพลี สาเหตุของการเดินทางมีสองอย่าง อย่างแรกคือสืบหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องนกยักษ์ที่ออกมาหาอาหารและจับผู้หญิงไปหลายคน ระหว่างเดินทางมีตัวละครตัวหนึ่งถูกจับตัวไปจุดประสงค์ของการเดินทางจึงเป็นการติดตามค้นหาคนที่หายไป

“...เพราะลงนกนั้นเป็นสัตว์กินเนื้อแล้ว คนหรือแกะและผู้หญิงหรือผู้ชาย อาจเป็นเหยื่อของมันได้ทั้งนั้น นี่แหละ, วิต ที่ทำให้ฉันอยากถามเธอสักข้อว่า อะไรทำให้เธอเชื่อว่า นกตัวนั้นมันลักคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงไปแล้วเอาไปเลี้ยง ไม่เอาไปกินอย่างแกะหรือวัว?”

“...ระหว่างที่ฉันพักอยู่ที่ตำบลนั้น เป็นการบังเอิญเหลือเกินที่ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเมียของหัวหน้าตำบลนั้น และถูกมันลักไปเมื่อปลายปีก่อน หนีรอดกลับมาได้อย่างปาฏิหาริย์... รัฐบาล ออสเตรเลียตั้งรางวัลไว้ ๑๐๐,๐๐๐ปอนด์สำหรับการไขปริศนาข้อนี้!... เข้าใจไหม ไมรา? ๑๐๐,๐๐๐ปอนด์ จะตกเป็นของเราทันที สำหรับที่จะแบ่งสันปันส่วนกันออกไป เมื่อกลับมาได้พร้อมกับหลักฐานเหล่านั้น... การทำลายนกยักษ์... และหลักฐานว่ามีมนุษย์เผ่าประหลาดเหล่านั้นอยู่จริงในนิวกินีปัจจุบัน...”

ไมราค่าน “ฉันรู้ วิต เธอกำลังคิดอะไร? และเธอคิดเข้าใจว่า นกยักษ์นั้นก็ทำนองเดียวกับนกอินทรีที่ชาวเมงโกลเคยฝึกให้ทำการล่าสัตว์ อาจฝึกให้ทำการอื่นตามประสงค์ของผู้ฝึกได้ เธอคิดต่อไปอีกว่ามนุษย์พวกนั้นจะเป็นใครก็ตาม ได้ใช้นกตัวนี้เป็นเครื่องมือในการลักแกะและโคไปกิน... มนุษย์ซึ่งมีผิวขาวบริสุทธิ์ มีผมสีทอง นัยน์ตาสีฟ้า ใช้นกของจีนบังคับกลาสิมาลักภรรยาหัวหน้าบ้านเผ่าคูมันไปเป็นคู่ครอง...”

“ฉันเห็นใจ...เพราะแต่แรกที่ได้ฟังเล่า ฉันก็รู้สึกอย่างเดียวกันกับเธอ...แต่ฉันไม่ใช่เช่นนั้น ไมราเพราะว่า...เพราะว่าหล่อนมีประจักษ์พยานยืนยันอีกเหมือนกันในข้อนี้ว่า มนุษย์พวกนั้น อย่างน้อยคนหนึ่งคือผู้ชายซึ่งให้กำเนิดแกทารกในครรภ์ของหล่อนมีผมสีบรอนซ์”

“หลักฐานอะไรคะ วิล?” ไมราจ้องหน้าเขาเขม็ง แทนคำตอบ พ.อ.วิลเบอร์ โจนส์ ล้วงลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตหนังของเขาหยิบซองมณิลาแก้วคร่ำคร่าขนาดเล็กของหนึ่งขึ้นมา แล้วโยนลงบนโต๊ะตรงหน้า...วัตถุสิ่งนั้นคือปอยผมยาวเหมือนผมผู้หญิงและละเอียดอ่อนราวกับเส้นไหม มันอาจจะเป็ผมของชาวเขาหรือชาวป่าเผ่าหนึ่งเผ่าใดบนเกาะ ซึ่งเต็มไปด้วยความเร็นลับซับซ้อนนี้ เพียงแต่สีบรอนซ์ของมันเท่านั้นแสดงว่าไม่ใช่... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ง:๑:๓-๑๔)

ข้อความตอนนี้เป็นารสนทนากันระหว่าง ดร.สมิท ไมราและ พ.อ.วิลเบอร์ โจนส์ มีศักดิ์ ร.อ.เรื่อง และคาเก็นเป็นผู้ฟังเป็นเรื่องราวที่ต่อจากตอนเทวรูปอินคาหลังจากที่เดินทางไปนครปาฮัวก่อนที่จะเดินทางกลับประเทศไทยทั้งหมดเดินทางมาพบพ.อ. โจนส์ที่นิวกินี ในเวลานั้นที่เกาะแห่งนี้มีเรื่องราวประหลาดคือมีนกยักษ์ออกอาละวาดจับสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านและผู้หญิงในหมู่บ้านไป รัฐบาลออสเตรเลียจึงตั้งรางวัลสำหรับผู้ค้นหาคความจริงเกี่ยวกับนกยักษ์ ระหว่างที่สนทนากันเกิดความสงสัยว่านกยักษ์มีจริงหรือไม่ ชุมชนมนุษย์ประหลาดเกี่ยวข้องกับนกยักษ์หรือไม่ตัวละครทั้งหมดจึงตกลงใจเดินทางเข้าไปในป่าลึกของนิวกินีเพื่อค้นหาคความจริง สาเหตุที่ตัวละครเดินทางในตอนแรกจะเป็นค้นหาคความจริงเกี่ยวกับนกยักษ์และชุมชนประหลาด แต่ระหว่างการเดินทางไมรา ถูกลักพาตัวไป

...ชั่วขณะหนึ่ง พ.อ.โจนส์ครางออกมาเบาๆ ต่อมาสักครู่เขาก็ลืมหายใจขึ้นช้าๆ ใบหน้าที่ซีด โทมรไปด้วยเหงื่อซึ่งไหลออกมาซิบๆ

“ไมรา!” ริมฝีปากของเขาขมขมมากกว่าจะมีเสียงออกมา

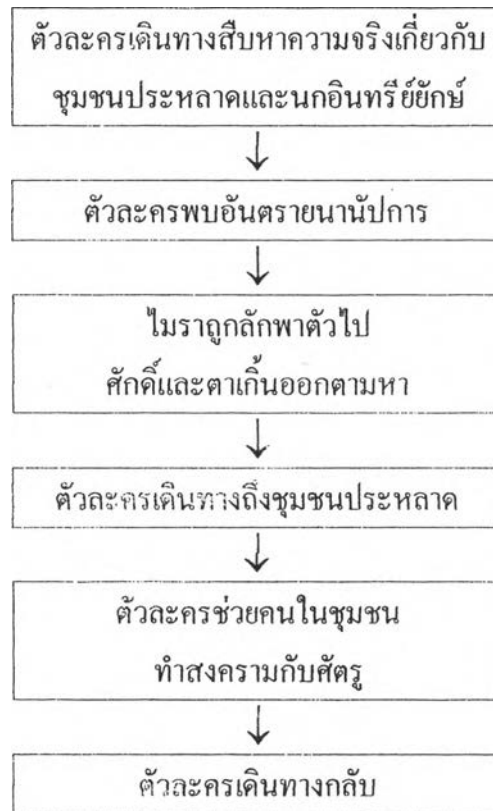
“ครับ,ผู้การ!” ร.อ.เรื่อง ยุทธนา สอดแซม เข้าไปช่วยพยุงให้เขาลุกนั่ง “ไมราไปไหน? เกิดอะไรขึ้น?”

“คนพวกนั้น!” วิลเบอร์ โจนส์พึมพำด้วยเสียงแหบ

...ถูกเจ้ายักษ์คราทองคนนั้นกับพวกของมันจับตัวเอาไป” ดร. สมิท ตอบแทน (น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ง:๑:๒๘๓-๒๘๔)

ไมราถูกคนชุมชนประหลาดนั้นจับตัวไป ขณะเดินทางจึงต้องค้นหาตัวไมราให้พบ ดังนั้นสาเหตุที่ตัวละครในตอนนีเดินทางเข้าไปในป่ามีสองอย่างคือหาชุมชนประหลาดและนกอินทรียักษ์ให้พบ

และค้นหาไมราให้เจอ เมื่อเดินทางถึงชุมชนประหลาดแห่งนั้นและช่วยไมรากลับมาได้ ทั้งหมดต้องช่วยชาวชุมชนแห่งนั้นทำสงครามกับศัตรูก่อนที่จะเดินทางกลับ โครงเรื่องของล่องไฟرتونวิมานฉิมพลีมีลักษณะดังนี้

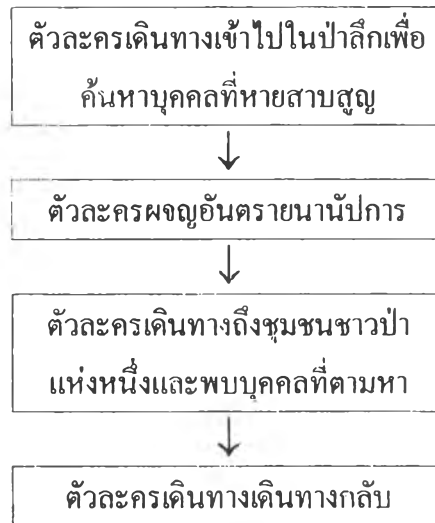
ล่องไฟร ตอนผิตองเหลือคนสุดท้าย เหตุการณ์ตอนนี้เป็นเรื่องราวการเดินทางตามหาบุคคลที่หายสาบสูญของศักดิ์ ร.อ.เรืองและคาเกิน

...ผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่งต่อไปยังอำเภอ ตำบล และหมู่บ้านให้ทำการตรวจค้น เสาะแสวงหาร่องรอยและที่อยู่ของนักมนุษยชาติพันธุวิทยาชาวเยอรมันผู้นั้น...

"เขาเชื่อกันว่าอย่างไรเสีย ถ้าแก่เสร็จงานทางนี้แล้ว ก่อนกลับบ้านจะต้องผ่าน กรุงเทพฯ เพราะได้ฝากเอกสารและสัมภาระในการสำรวจภาคใต้ของเมืองไทยไว้ที่สถานทูต ก่อนเดินทางขึ้นมาที่นี่...เว้นไว้เสียแต่แก่จะสิ้นชีวิตแล้วอย่างที่เล่าลือกัน อย่างไรก็ตามก็คงจะยังอยู่ในบริเวณป่าภาคนี้ จะเป็นเพราะหลงทาง เป็นเพราะถูกจับกุมขังอยู่กับชาวป่าชาวเขาเผ่าไหน หรือเป็นเพราะงานสำรวจของแก่ยังไม่เสร็จ เมื่อเรตามพบแล้วก็คงจะได้อธิบายข้อเท็จจริง"... (น้อย อินทนนท์.๒๕๔๐ค : ๔-๕)

ข้อความที่ตัดตอนมานี้เป็นสาเหตุที่ทำให้ศักดิ์ ร.อ.เรือง และคาเกินต้องเดินทางผจญภัยในป่าอีก

ครั้งหนึ่ง มีนักสำรวจชาวเยอรมันสองคนคือคาร์ลและเวนคา ฟริกส์ เดินทางเข้าไปสำรวจชีวิตความเป็นอยู่ของชาวป่าเผ่าเผ็ดตองเหลืองแล้วหายสาบสูญไป สักดี ร.อ.เรืองและตักสินจึงอาสาค้นหาทั้งสองคนนี้ให้พบและเป็นเหตุให้ต้องเดินทางผจญภัยในป่าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเดินทางค้นหาพบว่านักสำรวจทั้งสองถูกชาวขมุไฟซึ่งเป็นชาวป่าดุร้ายจับตัวไว้จึงช่วยเหลือและพาตัวบุคคลทั้งสองเดินทางกลับมาได้สำเร็จ โครงเรื่องของล่องไฟรตอนนี้เป็นดังนี้

ล่องไฟ ตอนทางช้างเผือก(น้อย อินทนนท์,๒๕๔๐ก) สาเหตุที่ทำให้ตัวละครต้องเดินทางเข้าไปในป่าเพราะต้องการล่าช้างเผือกตัวหนึ่งซึ่งดุร้ายและทำร้ายคนตายไปหลายคน เป็นการเดินทางผจญภัยกับสัตว์ร้าย ลักษณะของ ล่องไฟ ตอนทางช้างเผือกที่คล้ายคลึงกับนวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ คือการที่ตัวละครเดินทางถึงนครลับแห่งหนึ่งซึ่งในตอนนี้มีชื่อว่า ทรานนคร โครงเรื่องของล่องไฟรตอนนี้เป็นดังนี้

สาเหตุของการเดินทางผจญภัยในป่าของตัวละครในนวนิยายชุด *ล่องไพร* มีหลายสาเหตุ สาเหตุแรกคือค้นหาคนที่หายสาบสูญดังจะเห็นได้จาก *ล่องไพร* ตอนงาคำ ตัวละครเดินทางค้นหาผู้หญิงชื่อเมียววดี ตอนเจ้าป่า ตัวละครเดินทางค้นหาพระพิสนธิ์วิทยาศาสตร์ และตอนผีตอเหลือง คนสุดท้าย ตัวละครเดินทางค้นหาคาร์ลและแวนดาฟริกส์นักสำรวจชาวเยอรมัน สาเหตุที่สองได้แก่การค้นหาสถานที่แห่งหนึ่งที่อยู่ในป่าลึกดังจะเห็นได้จาก *ล่องไพร* ตอนมนุษย์นาคา แคนสมิง และหุบผามฤตยู ตัวละครค้นหาชุมชนนาคาเซียมิ ตอนป่าช้าข้าง ตัวละครเดินทางค้นหาสุสานข้าง ตอนจามเทวี ตัวละครค้นหาจามนคร ตอนตุ๊กตาคาฬิ ตัวละครค้นหาชุมชนของโยคีลึกลับ ตอนมนุษย์หิมพานต์ ตัวละครค้นหาความจริงเกี่ยวกับมนุษย์ยักษ์จนไปพบนครสุวรรณคีรีซึ่งมีบ่อเพชร ตอนเมืองลับแล ตัวละครเดินทางค้นหานครสิเห ตอนเทวรูปอินคา ตัวละครเดินทางค้นหานครปาฮัว ตอนวิมานฉิมพลี ตัวละครเดินทางค้นหาชุมชนลึกลับที่เลี้ยงนกยักษ์ การเดินทางค้นหาชุมชนหรือเมืองลึกลับนี้สามารถเทียบได้กับการที่ตัวละครในนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เดินทางค้นหาชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนที่ภูควานาส์แลนด์ สาเหตุสุดท้ายคือการเดินทางล่าสัตว์ ดังจะเห็นได้จาก *ล่องไพร* ตอนอ้ายเก ตัวละครตามล่ากระทิงชื่ออ้ายเก ตอนเสือกิ่งพุทธกาล ตัวละครตามล่าเสือประหลาด ตอนทางช้างเผือก ตัวละครตามล่าช้างเผือกดุร้าย การล่าสัตว์เป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของนวนิยายผจญภัยการเดินทางผจญภัยในป่าตัวละครเหล่านั้นจะต้องล่าสัตว์ป่าด้วย

การพบชุมชนหรือเมืองหนึ่งระหว่างที่เดินทางอยู่ในป่าและการช่วยเหลือชาวเมืองนั้นแก้ปัญหาเป็นโครงเรื่องย่อยในนวนิยายชุด *ล่องไพร* ที่น้อย อินทนนท์ได้รับอิทธิพลมาจาก นวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* อีกอย่างหนึ่ง การที่ตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* พบเมืองที่เรียกว่าภูควานาส์แลนด์ซึ่งเป็นที่ตั้งของชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนและช่วยให้ชาวภูควานาส์แลนด์พ้นจากทวาลาและแม่มดคาทูลที่ขบถฆ่าคนบูชาอันต์ เราจะเห็นอิทธิพลนี้ได้จากนวนิยาย *ล่องไพร* หลายตอน สักคี่และคณะเดินทางพบเมืองหรือชุมชนลึกลับและช่วยเหลือชาวเมืองจากความเดือดร้อนที่มีอยู่ *ล่องไพร* ตอนงาคำ คณะเดินทางได้พบกับเมืองลับแลซึ่งปกครองโดยเมียววดีและช่วยฆ่าช่างงาคำให้เมียววดี ตอนมนุษย์นาคา แคนสมิงและหุบผามฤตยู คณะเดินทางได้พบกับชุมชนนาคาเซียมิที่สามารถสร้างอำพันได้และได้ช่วยเหลือชนเผ่านี้จากการรุกรานของพวกนาคาจิรีที่โหดร้ายและเสือสมิง ตอนจามเทวี เป็นตอนที่คณะเดินทางได้พบกับจามนครและช่วยจามเทวีต่อสู้กับคเชนทร์ชาวป่าที่มุ่งร้ายต่อจามเทวีและจามนครแม้ในตอนจบทั้งคเชนทร์และจามเทวีจะเสียชีวิต ตอนเจ้าป่า สักคี่พาวัลลภาเดินทางค้นหาพระพิสนธิ์วิทยาศาสตร์จนถึงชุมชนสะแห่งซึ่งมีผู้นำที่โหดร้ายอย่างล่อป่าเมื่อเกิดการต่อสู้กับสักคี่ล่อป่าตกเขาตายทำให้ชาวสะแห่งพ้นจากผู้นำที่โหดร้าย ตอนตุ๊กตาคาฬิ สักคี่ออกติดตามค้นหาเคต ดูเบ้ตจนพบหมู่บ้านโยคีลึกลับที่มีแม่มดคาทูละซึ่งชอบทำคนให้กลายเป็นตุ๊กตาคาฬิเป็นผู้นำ เมื่อคาทูละตายทุกคนจึงไม่ต้องกลายเป็นตุ๊กตาคาฬิ

คอนมูษย์หิมพานต์ เป็นตอนที่ศักดิ์และเพื่อนตามหามูษย์ยักษ์ไปจนถึงนครสุวรรณคีรีพบว่า
 ของปาไฉน์กับมูษย์ยักษ์และสั่งให้มูษย์ยักษ์พาเขาไปยังชุมทรัพย์ที่นะ โรปาเจ้าเมืองสร้างไว้
 ศักดิ์ช่วยนะ โรปาเกลี้ยกล่อมของปาไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับชุมทรัพย์แต่ไม่สำเร็จสุดท้ายของปาถูกเทวรูป
 ในชุมทรัพย์ล้มทับตาย ตอนเมืองลับแล ศักดิ์และคณะเดินทางค้นหาเมืองทิเท ไปจนพบเมืองทิเท
 และชุมทรัพย์ ตอนเสือกึ่งพุทธกาล เป็นตอนที่ศักดิ์และคณะล่าเสือประหลาดจนหลงเข้าไปใน
 สมัยอดีต ได้พบกับชุมชนมูษย์โบราณจิแนนโทรปุตและช่วยเหลือคนในชุมชนนี้ให้พ้นจากการ
 ถูกเสือประหลาดกิน ตอนเทวรูปอินคา เป็นตอนที่ศักดิ์และคณะเดินทางค้นหานครปาฮัวใน
 อเมริกาใต้จนพบนครปาฮัวและช่วยเหลือชาวนครสู้กับพวกมูษย์เสือดาว ตอนวิมานฉิมพลี เป็น
 ตอนที่ตัวละครเดินทางค้นหาความจริงเกี่ยวกับนกอินทรียักษ์จนพบชุมชนหนึ่งตั้งอยู่บนยอดเขา
 คณะเดินทางช่วยเหลือคนในชุมชนนี้รบกับศัตรูและชนะในที่สุด ตอนผิทองเหลืองคนสุดท้าย
 เป็นตอนที่ศักดิ์และคณะเดินทางค้นหาสำนักสำรวจชาวเยอรมันจนถึงชุมชนชาวเขาเผ่าซุมไฟ ศักดิ์
 ตากันและเรื่องช่วยชุมชนนี้ปราบเสือที่มารบกวนตลอดเวลา และตอนทางช้างเผือก เป็นตอนที่
 ตัวละครเดินทางค้นหาช้างเผือกจนถึงหรรษานคร ศักดิ์และคณะได้ช่วยเหลือหรรษาวดีและชาว
 หรรษานครที่ถูกพวกมูษย์ลึงจับตัวไปกลับมาหรรษานครได้สำเร็จ

สาเหตุที่ทำให้ตัวละครใน เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งต้องเดินทางเข้าไปในป่าลึกกลับเป็น
 เพราะตัวละครต้องการตามหาบุคคลผู้หายสาบสูญและค้นหาชุมทรัพย์เพชรพระอุมา

“คุณรพินทร์ครับ ผมได้ตัดสินใจเด็ดขาดแน่นอนแล้ว ผมกำลังจะออกเดินทาง
 ตามตัวน้องชายของผมจนกว่าจะพบเขา หรือจากกว่าจะแน่ใจว่าเขาได้เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อรู้
 แน่จากคุณว่าเขามุ่งหน้าไปยังเทือกเขาพระศิวะ ผมก็จะบุกบันติดตามไปที่นั่น ปัญหาฉันมี
 อยู่อย่างเดียวเท่านั้นขณะนี้ก็คือ ผมต้องการคนนำทางที่มีสมรรถภาพที่ผมไว้วางใจได้
 หรือพูดให้ตรงก็คือ ไม่เห็นใครเลยที่จะเหมาะเท่าคุณ...”

(พนมเทียน ,๒๕๑๓ : ๖๑-๖๒)

ข้อความข้างต้นนี้เป็นคำพูดของม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ แสดงเจตจำนงที่ว่าจ้างรพินทร์ ไพร-
 วัลย์ให้เป็นพรานนำทางเขาเดินทางค้นหาน้องชายของเขาซึ่งได้แก่ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ผู้เดินทาง
 ไปค้นหาชุมทรัพย์เพชรพระอุมาแล้วหายสาบสูญไปถ้าหากไม่พบม.ร.ว.อนุชาทั้งหมดก็จะไม่เดิน
 ทางกลับและค้นหาชุมทรัพย์เพชรพระอุมาไปพร้อมกัน เมื่อตัวละครเดินทางไปถึงจุดหมายคือ
 เทือกเขาพระศิวะทั้งหมดได้พบกับมรกตนครและช่วยแยงชายหรือจักราชแย่งตำแหน่งกษัตริย์คืนมา
 จากทรราชสิงหราชและช่วยกำจัดแม่เมควาจิกาทำให้ชาวมรกตนครอยู่อย่างมีความสุข โครงเรื่อง
 ของเพชรพระอุมาภาคหนึ่งมีลักษณะดังนี้

การเดินทางของตัวละครในเพชรพระอุมาภาคหนึ่งเป็นเพราะต้องการตามหาบุคคลที่หายสาบสูญและค้นหาขุมทรัพย์ ตัวละครเดินทางเข้าไปในป่าลึกและพบเมืองแห่งหนึ่งเป็นลักษณะโครงเรื่องที่คล้ายกับนวนิยายเรื่องคิงโซโลมอนส์ไมนส์มาก จึงน่าจะกล่าวได้ว่าพนมเทียนได้รับอิทธิพลด้านโครงเรื่องมาจากนวนิยายเรื่องคิงโซโลมอนส์ไมนส์

๓.๒ อิทธิพลด้านตัวละคร

เมื่อเปรียบเทียบอิทธิพลด้านตัวละครที่ คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีต่อ ล่องไพร และเพชรพระอุมา พบว่า คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอิทธิพลต่อ เพชรพระอุมา ในเรื่องตัวละครมากกว่า ล่องไพร เพราะตัวละครหลักทุกตัวใน เพชรพระอุมา ผู้แต่งคือพนมเทียนนำมาจากตัวละครในคิงโซโลมอนส์ไมนส์ ส่วนตัวละครใน ล่องไพร ผู้แต่งนำลักษณะบางประการมาจากตัวละครในคิงโซโลมอนส์ไมนส์ แล้วเพิ่มเติมรายละเอียดลงไปซึ่งสามารถเทียบตัวละครจากทั้งสามเรื่องได้ดังนี้

ตารางเปรียบเทียบตัวละครจากนวนิยายผจญภัย
เรื่อง กิงโซโลมอนส์ไมนส์ ล่องไพร และ เพชรพระอุมา (ภาคหนึ่ง)

ตัวละคร	กิงโซโลมอนส์ไมนส์	ล่องไพร	เพชรพระอุมา (ภาคหนึ่ง)
พรานนำทาง	อัลตัน ควอเตอร์เมน	ศักดิ์ สุริยัน	รพินทร์ ไพรวัดย์
ผู้ร่วมเดินทางผู้มีจุดมุ่งหมายพิเศษ	อัม โบปาหรืออิกโนลี	พะสะอู ล่างคำ	เงชายหรือจักราช
กลุ่มนายจ้างหรือผู้ร่วมเดินทาง	เซอร์เฮนรี เคอร์ติส กัปตันจอห์น กู๊ด	ร้อยเอกเรือง ยุทธนา วัลลภา กำจร สายสุณี คิเรก ดร.สมิทและไมรา	ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ ม.ร.ว.คาริน วราฤทธิ์ ไชยยันต์ อนันตรัย มาเรีย
ผู้หายสาบสูญหรือบุคคลที่ถูกค้นหา	จอร์จ เคอร์ติส หรือเนวิลล์และจิม	เมียววดี พระพิสนธิ์วนาศาสตร์ เคอร์ ลูเบ็ค ไมรา คาร์ลและแวนดาฟริกส์	ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ และหนานอิน
ลูกน้องคู่ใจของพรานนำทาง	โกษา ทอม คิวาและ เวนด โวเกล	คาเกิน	บุญคำ จัน เกิด และ เสี้ย
ตัวละครที่มีลักษณะของแม่มด หมอผีหรือผู้วิเศษ	กากูล	ส่วยมณี/จามเทวี/ กากูละ/นะ โรปา/ อะวาโม/หรรษาวดี ท่านชายหรือชีปะขาว	วาชิกา มันตรัย ถาษี โคนทัญญะ
กษัตริย์หรือหัวหน้าชุมชนที่มีลักษณะทรราช	ทวาลาและสครักกา	ล่อป่า ดีกาย	สิงหราชและรหัสยะ
ผู้เขียนแผนที่	คอม โจเซ คา ซิลเวส- ตรา		มังมหานรธา
ผู้มอบแผนที่ให้พรานนำทาง	โจเซ คาซิลเวสตรา		เนวิน

๓.๒.๑ พรานนำทางและลูกน้องคูใจ

นวนิยายผจญภัยในป่าลึกลับตัวละครสำคัญที่จะขาดไปไม่ได้คือพรานนำทาง ลักษณะพิเศษที่นวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ล่องไพร และเพชรพระอุมา มีเหมือนกันคือพรานนำทางมักจะมีลูกน้องซึ่งเคยทำงานร่วมกันมาก่อนจนมีความคุ้นเคยสนิทกันมา พรานนำทางและลูกน้องคูใจจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ได้แก่อัลตัน ควอเตอร์เมนพรานนำทางกับลูกน้องคือ โกซา ทอม เวนคโวเกลและคิวา ศักดิ์ สุริยันพรานนำทางกับตาเกินลูกน้องคูใจจากนวนิยายชุด ล่องไพร และรพินทร์ ไพรวัลย์พรานนำทางกับบุญคำ จัน เกิดและเสี่ยลูกน้องคูใจทั้งสี่จาก เพชรพระอุมา

อัลตัน ควอเตอร์เมน (Allan Quatermain) คือตัวละครที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวการผจญภัยในคิงโซโลมอนส์ไมนส์ให้ผู้อ่านรับรู้ อัลตันเป็นพรานนำทาง เป็นผู้ที่มิแผนที่ใช้ในการเดินทางครั้งนี้ เซอร์ไรเคอร์ แสกการ์ดแนะนำลักษณะของตัวละครตัวนี้ในบทที่หนึ่งว่า

“...It is a curious thing that at my age – fifty-five last birthday – I should find myself taking up a pen to try to write a history...But then I am a timid man, and dislike violence; moreover,I am almost such of adventure...I,Allan Guatermain, of Durban, Natal ... At any rate, I was born a gentleman, though I have been nothing but a poor travelling trader and hunter all my life...” (Haggard,๑๕๑๒:๑-๕)

อัลตันควอเตอร์เมนมีอายุ ๕๕ ย่าง ๕๖ ปีมีอาชีพเป็นพรานล่าสัตว์และนำสัตว์ที่จับได้ไปขาย ลูกน้องทั้งสี่คนของอัลตันได้แก่โกซา ทอม เวนคโวเกลและคิวา แสกการ์ดแนะนำลักษณะของตัวละครทั้งสี่ตัวนี้ในบทที่สาม

“... The driver and leader I found without much difficulty, two Zulus, named respectively Goza and Tom; but to get the servant proved a more difficult matter. It was necessary that they should be thoroughly trustworthy and brave men, as in a business of this sort our lives might depend upon their conduct.At last I secured two, one a Hottentot called Ventvogel, or “windbird,” and one a little Zulu named Khiva,who had the merit of speaking English perfectly. Ventvogel I had known before; he was one of the most perfect “spoorers,” that is, game trackers, I ever had to do with, and tough as whipcord. He never seemed to tire. But he had one failing, so common with his race, drink. Put him within reach of a bottle of gin and you could not trust him. However, as

we were going beyond the region of grog-shops this little weakness of his did not so much metter...” (Haggard, ๑๕๑๒:๔๑-๔๔)

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครทั้งสี่ตัวนี้มีเพียงแค่โกซาและทอมเป็นชาวซูลู ก็ว่าเป็นชาวซูลูร่างเล็ก และพูดภาษาอังกฤษเก่ง ส่วนเวนต์โวกเอลเป็นชาวฮอตเคนตอคเคยทำงานร่วมกับอัลตันมาก่อนและมีจุดอ่อนคือถ้าเวนต์โวกเอลคืบหน้าเมื่อไหร่เวนต์โวกเอลจะไวใจไม่ได้เลย แต่อัลตันกล่าวว่าในเส้นทางที่จะไปครั้งนี้ไม่มีเหล้าก็พอที่จะใช้งานเวนต์โวกเอลได้

แฮกการ์ด ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครทั้งสี่ตัวนี้นักบอกให้รู้เพียงว่าชื่ออะไร และบทบาทในเรื่องก็ไม่มีอะไรมาก นอกจากจะทำงานและแบกหามสิ่งของระหว่างเดินทางเท่านั้น เพียงแต่ทำให้รู้ว่านอกเหนือไปจากพรานที่ทำหน้าที่นำทางแล้วจะต้องมีลูกน้องที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือพรานนำทางด้วย มาลัย ชูพินิจมีตัวละครศักดิ์ สุริยันและคาเกินที่มีลักษณะของพรานนำทาง และลูกน้องคู่ใจ ส่วนพนมเทียนก็มีรพินทร์ ไพรวัดย์เป็นพรานนำทาง บุญคำ จัน เกิดและเส่ยเป็นลูกน้องคู่ใจของรพินทร์

การสร้างตัวละครศักดิ์ สุริยันและคาเกินของมาลัย ชูพินิจแสดงให้เห็นว่าได้รับอิทธิพลมาจากแฮกการ์ดมาก การได้รับอิทธิพลนี้ไม่ใช่การลอกเลียนแบบเพียงแต่ยืมลักษณะมาแล้วสร้างตัวละครของตนเองขึ้นมา ศักดิ์ สุริยันมีลักษณะส่วนหนึ่งที่จำลองมาจากมาลัย ชูพินิจในเรื่องของอายุซึ่งเป็นชายวัยกลางคนคือมีอายุประมาณ ๕๐ กว่าปี เป็นนักนิยมไพรสมัครเล่นยามว่างจากอาชีพของตัวเองก็จะเข้าป่าล่าสัตว์เป็นประจำ ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยของมาลัย ชูพินิจเอง

“...หญิงสาวผู้นั้นหันมามองข้าพเจ้าอย่างไม่เอาใจใส่และแทนที่จะทักทายข้าพเจ้าในฐานะเจ้าของบ้าน กับหันไปบอกบิดาของหล่อนว่า

“อย่ากังวลในเรื่องหนูเลยล่ะ คุณพ่อ หนูไม่ไปเป็นก้างขวางคอในความสุข จากคณะล่าสัตว์ชีวิตของใครเขาหรอก ที่ขอไปด้วยก็เพราะเห็นแก่คุณดิเรกเขาเท่านั้น”

กำจร “จึ้ย!จึ้ย! สายสุณี คุณศักดิ์ไม่ใช่พรานอาชีพอย่างที่หนูเข้าใจ”

สายสุณี “อาชีพหรือสมัครเล่นมาเกี่ยวอะไรกับหนูด้วยคะ...”

(น้อย อินทนนท์. ๒๕๓๘ค : ๑๑)

ตัวละครศักดิ์มีอายุประมาณ ๕๐ ปี เป็นนักเดินป่าสมัครเล่น ศักดิ์เป็นพรานนำทางในการเดินป่าแต่ละครั้งมิใช่เพราะต้องการเงินรางวัลหรือเงินค่าจ้างแต่เป็นเพราะ “...เป็นประเพณีของนักท่องเที่ยวยป่าล่าสัตว์ทั่วไปและเป็นนิสัยของข้าพเจ้า โดยเฉพาะที่ไม่เคยปฏิเสธการขอความช่วยเหลือ

เหลือใดๆที่ไม่เหลือความสามารถ...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ : ๑๑) ซึ่งต่างจากอัลตันใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ที่เป็นพรานนำทางให้เซอร์เฮนรีคอร์ติสเพราะการว่าจ้าง แต่การที่ ล่องไฟรมีมุมมองผ่านศักดิ์ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเหตุการณ์ดังจะเห็นได้จากการที่ศักดิ์ใช้สรรพนามแทนตนเองว่า “ข้าพเจ้า” เป็นสิ่งที่เหมือนกับที่อัลตันใช้คำแทนตนเองว่า “I” เป็นการแสดงให้เห็นว่า คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอิทธิพลต่อ ล่องไฟรมิ ในเรื่องของตัวละครพรานนำทาง สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างตัวละครทั้งสองคืออัลตันเป็นพรานอาชีพส่วนศักดิ์เป็นเพียงพรานสมัครเล่น

ตัวละครดาเกินเป็นตัวละครที่มีชีวิตจริง มาลัย ชูพินิจจำลอง “เกิน” ในชีวิตจริงมาเป็นดาเกินในนวนิยายชุด ล่องไฟรมิ เกินหรือดาเกินเคยออกรายการต่างๆ ให้สัมภาษณ์หลายครั้ง ครั้งล่าสุดได้แก่รายการตีสิบทางไทยทีวีสีช่องสามเมื่อปลายปี ๒๕๔๐ ดาเกินเป็นตัวละครที่มีความจงรักภักดีและซื่อสัตย์ต่อศักดิ์ สุริยันมาก ไม่ว่าศักดิ์จะไปไหนหรือเดินทางเสี่ยงอันตรายมาขนาดไหนดาเกินจะต้องไปด้วยเสมอ ตัวละครดาเกินจะมีบทบาทมากกว่า Goza Tom Ventvogel และ Khiva ใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ น้อย อินทนนท์สร้างดาเกินให้มีทั้งความขี้เล่น ฉลาดแกมโกง ซื่อสัตย์และมีฝีมือด้านยิงปืนล่าสัตว์เดินป่าแกะรอยตามลักษณะของพรานป่า

รพินทร์ ไพรวัลย์เป็นตัวละครเอกใน เพชรพระอุมา ทั้งสามภาคเป็นพรานล่าสัตว์จับสัตว์ป่าเป็นๆส่งขายตามใบสั่งที่ได้รับ ตัวละครตัวนี้จะมีอายุประมาณ ๓๐ กว่าปี

“ฉันนึกหลับตาวาดภาพในครั้งแรกว่า เขาควรจะอยู่ในวัยสัก ๔๐ ปีขึ้นไป รูปร่าง สักขนาด ๖ ฟุต... แต่มันตรงข้ามไปหมด ตัวเขาเล็กนิดเดียว สูงเห็นจะไม่เกิน ๕ ฟุต ๗ นิ้ว เป็นอย่างมาก ผอมเกร็ง...อย่างน้อยคุณคงพอจะทราบประวัติของเขามาบ้าง ...”

อำพลยิ้มอย่างสุภาพ แล้วก็ตอบเรียบๆว่า

“รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นนักเรียนนายทหารจากเยอรมันนี่ครับ ยศเดิมของเขาก็คือร้อยตำรวจเอก ประจำหน่วยตระเวนชายแดน เหตุผลในทางการเมืองและการหมั่นผลิต เปลี่ยนเจ้านาย ทำให้เขาถูกปลด เขาไม่มีความรู้ความชำนาญอะไรมากไปกว่าการยิงปืน และการเดินป่าถึงได้หันมาหาอาชีพนี้...พูดภาษาชาวป่าได้ทุกแขนง และเดินป่าได้เหมือนพวกเราเดินไปตามถนนราชดำเนิน...” (พนมเทียน, ๒๕๓๑ : ๔-๗๑)

ข้อความที่ตัดตอนมานี้เป็นการให้รายละเอียดของตัวละคร รพินทร์ ไพรวัลย์ บุคลิกลักษณะของ รพินทร์ได้แก่ ชายร่างสันทัด จบการศึกษาทางด้านการทหารจากประเทศเยอรมัน เคยเป็นตำรวจตระเวนชายแดนยศที่ได้รับคือร้อยตำรวจเอกก่อนที่จะมายึดอาชีพพรานล่าสัตว์พูดภาษาอังกฤษและเยอรมันได้คล่องพอกับภาษาไทยและภาษาของชาวเขาเผ่าต่างๆ ชำนาญเรื่องการเดินป่า

Goza Tom Ventvogel และ Khiva ใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ กลายมาเป็นบุญคำ จัน เกิด และเส่ย ลูกน้องคู่ใจทั้งสี่คนของรพิทรีใน เพชรพระอุมา ผู้แต่งบรรยายลักษณะตัวละครทั้งสี่ดังนี้

“นี่ยังไฉละครับ สี่คนที่จะไปกับเราด้วยจนถึงที่สุด”

พรานใหญ่แนะนำเป็นรายตัว ให้คณะนายจ้างของเขารู้จัก บุญคำเป็นชายร่างผอม สูง อายุประมาณ ๕๕ ปี เส่ยเป็นกะเหรี่ยง ลำสันแข็งแรงคูเกรงไปทั่วตัวอายุอยู่ในวัยฉกรรจ์ จันตัวเล็กนิดเดียว เชี่ยวใบกะระท่อมอยู่ตลอดเวลา แต่ผิวพรรณและท่าทีบอกชัดว่าชำนาญต่องานกรากกร่าเพียงไร และเกิดเป็นเด็กหนุ่มร่างชะลูดอ่อนแอ แต่หิยมหาญ บึกบึน... (พนมเทียน, ๒๕๓๑: ๑๑๐-๑๑๑)

รพิทรีจะเดินทางไปที่แห่งใดตัวละครทั้งสี่จะต้องเดินทางไปด้วยเสมอไม่ว่าเส้นทางนั้นจะเปี่ยมไปด้วยอันตรายมากมายขนาดไหนก็ตามซึ่งจะคล้ายกับ คาเก็น ในล่องไพรที่ไม่ว่าสักคี่สุริยันจะไปไหนคาเก็นจะต้องไปด้วยเสมอ ตัวละครทั้งสี่ตัวนี้จะมืบทบาทหน้าที่การแสดงออกมากกว่าโกชา ทอม เวนคไวเกลและคิวา พนมเทียนสร้างให้ตัวละครทั้งสี่มีลักษณะต่างกันไปตัวละครทั้งสี่ตัวนี้บุญคำจะเป็นตัวละครที่มีบทบาทมากที่สุดไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเจ้าเล่ห์แต่ไม่ทำร้ายใคร การแสดงความคิดเห็น การกล้าสัจจะเป็นตัวละครที่มีลักษณะใกล้เคียงกับ คาเก็นมากที่สุด

๓.๒.๒ นายจ้าง

ตัวละครกลุ่มนายจ้างในนวนิยายผจญภัยคือตัวละครที่มาจากพรานให้นำทางพวกเขาไปยังสถานที่แห่งหนึ่งในป่าลึก ตัวละครกลุ่มนายจ้างในนวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีสองคน ได้แก่เซอร์เฮนรี เคอร์ติสและกัปตันจอห์น กู๊ด

...Among these passengers who came on board were two excited my curiosity. One a gentleman of about thirty, was perhaps the biggest - chested and longest-armed man I ever saw. He had yellow hair, a thick yellow beard, clear-cut features, and large grey eyes set deep in his head...I discovered afterwards that Sir Henry Curtis, for that was the big man's name, is of Danish blood... (Haggard, ๑๘๑๒ : ๕-๖)

เซอร์ไรเคอร์ แสกการ์คบรรยายลักษณะของเซอร์เฮนรี เคอร์ติสผ่านมุมมองของอัลตัน ให้ผู้อ่านทราบว่าเซอร์เฮนรีเป็นคนที่มืร่างกายสูงใหญ่อกกว้างและแขนยาวมาก มีผมและเคราสีเหลือง หน้าตาคมสันดวงตาใหญ่ลึกสีเทา มีเชื้อสายเดนมาร์ก

...The other man, who stood talking to Sir Henry, was stout and dark, and of quite a different cut I suspected at once that he was a naval officer...that the dark man was a naval officer, a lieutenant of thirty-one, who, after seventeen years' service, had been turned out of her Majesty's employ...The officer's name I found out-- by referring to the passengers' list--Good—Captain John Good. He was broad, of medium height, dark, stout, and rather a curious man to look at. He was so very neat and so very clean—shaved, and he always wore an eye-glass in his right eye...

(Haggard, ๑๕๑๒ : ๖-๗)

ผู้อ่านจะทราบลักษณะของกัปตันจอห์นกู๊ดผ่านมุมมองของอัลตัน กัปตันจอห์นกู๊ดเคยเป็นทหารเรือ ๑๗ ปีก่อนปลดประจำการ มีลักษณะผิวคล้ำสูงปานกลางค่อนข้างอ้วน โคนหนวดเกลี้ยงเกลาสวมแว่นตาข้างเดียวที่นัยน์ตาขวาเสมอ

นายจ้างที่ว่าจ้างให้อัลตันเป็นพรานนำทางในการค้นหาตัวละครที่หายสาบสูญในนวนิยายเรื่องนี้คือเซอร์เฮนรีเคอร์ติสซึ่งว่าจ้างอัลตันให้เป็นพรานนำทางไปยังภูฏาน่าสแลนด์เพื่อค้นหาขุมทรัพย์และน้องชายที่หายสาบสูญ กัปตันจอห์นกู๊ดผู้เป็นเพื่อนสนิทของเซอร์เฮนรีจึงร่วมเดินทางผจญภัยไปด้วย

ตัวละครที่มีลักษณะเป็นนายจ้างใน *ล่องไพร* (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘-๒๕๔๐) มีอยู่หลายตัว เนื่องจาก *ล่องไพร* แบ่งออกเป็นตอนๆ หลายตอน แต่ละจะเรียกตัวละครเหล่านั้นว่านายจ้างก็ไม่ค่อยจะตรงเท่าไรนัก เพราะศักดิ์ สุริยันมักจะอาสาเป็นพรานนำทางให้โดยไม่ต้องการค้าจ้างใดๆ ทั้งสิ้นแต่ที่จัดให้ตัวละครเหล่านี้อยู่ในกลุ่มของนายจ้างเพราะเป็นตัวละครที่มาขอให้ศักดิ์ทำหน้าที่เป็นพรานนำทางให้และจะร่วมเดินทางไปด้วยเสมอ นายจ้างบางตอนจะเป็นหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง บางครั้งเป็นรัฐบาล บางตอนเป็นตัวละครในเรื่อง ตัวละครกลุ่มนายจ้างตัวแรกที่มีความสำคัญมากได้แก่ ร.อ.เรือง ยุทธนาซึ่งปรากฏตัวในนวนิยายชุด *ล่องไพร* แทบจะทุกตอน *ล่องไพร* ตอนแรกได้แก่ตอนอายเก เป็นตอนที่ศักดิ์เดินทางตามล่าอายเกกระทิงร้าย ร.อ.เรืองเป็นผู้ขอร้องให้ศักดิ์ออกตามล่ากระทิงตัวนี้และเดินทางไปกับศักดิ์ด้วย *ล่องไพร* ตอนงาคำ ร.อ.เรืองขอให้ศักดิ์ช่วยนำทางตามล่าซังงาคำและค้นหาผู้หญิงที่ชื่อเมียหวัด หลังจากการตามล่าอายเกและซังงาคำศักดิ์และร.อ.เรืองกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เวลาศักดิ์เดินป่าแทบจะทุกตอน ร.อ.เรืองจะไปด้วยในฐานะที่เป็นเพื่อนและเป็นตัวแทนของรัฐบาลซึ่งเป็นนายจ้างในบางตอน เช่นตอนเสือกิ่งพุทธรักษา ตอนผิต้องเหลืองคนสุดท้าย เป็นต้น

นอกจาก ร.อ.เรือง ยุทธนาแล้วยังมีตัวละครที่มีลักษณะของนายจ้างในนวนิยายชุดล่องไพร อีกหลายตัวได้แก่

ดร.โทมัสและไมรา สมิต จากคอนมมนุษย์นาคา แคนสมิงและหุบผามฤคยู ดร.สมิตและไมราจะเดินทางสำรวจชีวิตความเป็นอยู่ของชาวนาคาเซียมิ โดยมี ร.อ.เรืองเป็นผู้ประสานงานศักดิ์เดินทางไปด้วยในฐานะพรานนำทางเพราะ

“...ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นและ ร.อ.เรืองชักชวนให้ร่วมขบวนคณะสำรวจของ ดร.สมิตขึ้นไปยังชายแดนไทยพม่าในฐานะผู้นำทาง...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘ข:๕)

ล่องไพร คอนเทวรูปชาวอินคา ศักดิ์ ร.อ.เรืองและตากินเดินทางมาทวีปอเมริกาใต้เพื่อทำหน้าที่เป็นพรานนำทางกึ่งเพื่อนร่วมเดินทางให้ ดร.สมิตและไมราเพราะ

“...ศาสตราจารย์โทมัส สมิต และไมราภรรยาของเขาชักชวนเราข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงที่นี่เพื่อร่วมการเดินทางไปสู่นครแห่งความหวังและความฝันอันเลื่อนลอย ซึ่งเราไม่เคยมีความรู้เป็นพื้นเดิมอยู่เลยจนบัดนี้ แต่ความสัมพันธ์ซึ่งเรามีต่อกันอย่างใกล้ชิดในการเสี่ยงชีวิตเพื่อกันและกันแล้ว คราวสองสามีภรรยาไปสำรวจมนุษย์ชาวเขาเผ่านาคาที่พรหมแดนไทย-พม่าครั้งนั้น และวิญญูณแห่งการผจญภัยซึ่งมีอยู่ในสายเลือดของข้าพเจ้า ร.อ.เรือง ยุทธนา และตากิน ทำให้การเชิญชวนของโทมัสและไมรา สมิตเต็มไปด้วยความเขี้ยววนเกินที่เราจะปฏิเสธได้...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘ข:๘)

หลังจากการเดินทางในคอนเทวรูปอินคาก็จะเป็นคอนวิมานฉิมพลี ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากที่ทุกคนเสร็จสิ้นการเดินทางในอเมริกาใต้แล้วเดินทางไปนิวกินีสมทบกับ พ.อ.โจนส์ วิลเบอร์ เพื่อนของดร.โทมัสและไมราสมิตในการค้นหาความจริงเกี่ยวกับบนกษัตริย์และชุมชนประหลาด

กำจร เกียรติสุวรรณ สายสุณี เกียรติสุวรรณและดิเรกจากคอนป่าช้าช้าง

“...กำจร เกียรติสุวรรณ เป็นนามซึ่งท่านยากที่จะเลียงพัน ทรายใดที่ท่านยังอ่านหนังสือพิมพ์ กำจร เกียรติสุวรรณบริจาคเงินช่วยการกุศลที่โน่น ช่วยการศึกษาที่นี่... สร้างห้องสมุดสาธารณะ และพิพิธภัณฑธรรมชาติ อุทิศให้กับทางราชการ... เป็นพ่อค้าของพ่อค้า และเศรษฐีของเศรษฐี...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘ค:๔)

นายกำจรขอร้องให้ศักดิ์ร่วมเดินทางไปกับเขาในการค้นหาป่าช้าร้าง พร้อมด้วยสายสุณีลูกสาว และดิเรกพรานใหญ่คนหนึ่งของจังหวัดคูหมั้นของสายสุณี

เดิมพันซ์ จากตอนจามเทวี เดิมพันซ์เป็นนายแพทย์เคยเดินทางไปถึงจามนครแล้วครั้งหนึ่ง แต่ทำผิดกฎของดินแดนแห่งนั้นจึงถูกขับออกมาจากจามนคร เขาพยายามหาทางกลับเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นอีกครั้งเพื่อพบจามเทวีอีกครั้ง

“...ตลอด ๑ ปีมานี้...พยายามจะหาทางกลับไปสู่จามนครและเธออีกเท่าไรก็ไม่สำเร็จ เพราะความจำและสุขภาพไม่ดี ผมรู้ว่าอยู่ในสภาพปกติเมื่อใด ผมจะจำทางเก่าที่เราไปกันครั้งนั้นได้ทันที...พอได้ยินเสียงปืนจากพวกคุณ ผมถึงดีใจอย่างบอกไม่ถูก แน่ใจเหลือเกินว่ารอดตายและมีโอกาสจะได้กลับไปหาจามเทวีอีกครั้ง... อย่าหาว่าผมดูถูกคุณเลยครับ ช่วยผมให้ได้โอกาสนั้น ค่าป่วยการเท่าไร ก็กลับไปถึงกรุงเทพฯ ผมพร้อมที่จะสมนาคุณทุกประการ...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘: ๒๑)

เดิมพันซ์ใช้เวลาถึง ๑ ปี ในการพยายามหาทางกลับไปยังจามนครอีกครั้งแต่ไม่สำเร็จตอนที่พบศักดิ์ เดิมพันซ์ไม่สบายมาก ยา อาหาร และอุปกรณ์ต่างๆก็ไม่มี ศักดิ์ดูแลจนอาการของเดิมพันซ์ดีขึ้น เดิมพันซ์จึงจ้างให้ศักดิ์เป็นพรานร่วมเดินทางไปกับเขาด้วย ศักดิ์ตกลงเดินทางไปด้วยโดยไม่ต้องการค่าจ้างใดๆทั้งสิ้น

วัลลภาจากตอนเจ้าป่า วัลลภามาพบศักดิ์เพื่อขอร้องให้เขาเป็นพรานนำทางค้นหาพ่อของเธอพระพิสันธน์วานาศาสตร์ จากมุมมองของศักดิ์ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าวัลลภาเป็นหญิงสาวอายุไม่ถึงสามสิบ ...จากสีหน้า แม้จะอยู่ในแสงสลัวของโคมไฟเบื่องบน ข้าพเจ้าประมาณอายุว่าคงอยู่ในวัยต้นยี่สิบ... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘: ๔)

ล่องไพร ตอนตุ๊กตาผี มนุษย์หิมพานต์ เสือกิ่งพุทธกาล ผีตองเหลืองคนสุดท้ายและทางช้างเผือก คนที่จ้างหรือขอร้องให้ศักดิ์เดินทางเข้าไปในป่าเป็นหน่วยงานราชการ ศักดิ์รับอาสาหน่วยงานราชการ ในการสืบหาข้อเท็จจริงต่างๆหรือค้นหาบุคคลหายสาบสูญ ดังนั้นขณะเดินทางจึงมีศักดิ์ ศาเก็นและ ร.อ.เรือง ยุทธนาซึ่งทำหน้าที่เป็นเพื่อนร่วมเดินทางและตัวแทนของรัฐบาลในการติดตามผล ส่วนล่องไพรตอนเมืองลับแลเป็นการเดินทางส่วนตัวไม่มีใครจ้างหรือขอร้องแต่ศักดิ์ ร.อ.เรืองและศาเก็นร่วมเดินทางผจญภัยไปด้วยเพราะต้องการรู้ความจริงเกี่ยวกับเมืองลับแล

ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ ม.ร.ว.คาริน วราฤทธิ์และไชยยันต์ อนันตรัย เป็นตัวละครกลุ่มนาย

อ้างจากนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา ภาคหนึ่ง* ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ ม.ร.ว.คาริน วราฤทธิ์ อ้าง รพินทร์ ไพรวัลย์ให้เป็นพรานนำทางพวกเขาเดินทางค้นหาหน่องชายคือ ม.ร.ว.อนุชาและชุมทรัพย์ ไชยยันต์ อนันตรัยเป็นเพื่อนสนิทของบุคคลทั้งสองของร่วมเดินทางไปด้วย รายละเอียดเกี่ยวกับ ตัวละครทั้งสามมีดังนี้

นายอำพล ผู้อำนวยการอันเป็นเจ้าของสถานที่ก็กล่าวแนะนำว่า

“พันโท หม่อมราชวงศ์เชษฐา วราฤทธิ์ อดีตทูตทหารบกประจำสหรัฐฯ แต่ในขณะนั้นออก ราชการ... พันตรีไชยยันต์ อนันตรัย เพื่อนสนิทนอกราชการเหมือนกัน... และสุภาพสตรีผู้ นี้คือ นายแพทย์ หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ น้องสาวคุณชายเชษฐา นักศึกษาที่ กำลังจะทำปริญญาเอกทางมนุษยวิทยา” (พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๒๒-๒๔)

นายอำพลผู้อำนวยการบริษัทที่ดำเนินกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศเป็นผู้กล่าวแนะนำให้ รพินทร์รู้จักตัวละครทั้งสามนี้ในตอนแรกที่พบกันครั้งแรก และจากการสังเกตของรพินทร์ทำให้ผู้อ่าน ทราบลักษณะของตัวละครทั้งสามเพิ่มเติมว่า

...พรานใหญ่ไม่อาจเดาถูกว่าคนทั้งสามที่มารอพบเขาในขณะนี้ มีวัตถุประสงค์ เช่นไร บอกกับตนเองตามความสังเกตเท่าที่เห็นผาดๆในขณะนี้ว่า ม.ร.ว.เชษฐาเป็นชาย หนุ่มอายุประมาณ ๓๕ ปี ลักษณะสุขุมเยือกเย็น ผิวพรรณท่วงท่าบอกชัดว่าเป็นราชสกุล แต่ก็ดูเข้มแข็งบึกบึนอย่างชายชาติเร่แท้ พันตรีไชยยันต์คงอายุไม่เกิน ๓๑ ปี คุณลักษณะ ของเขาเป็นทั้งบุรุษเจ้าสำราญและนักเผชิญโชคเผชิญภัยปะทะกันอยู่ชนิดแยกกันไม่ออก ส่วนหญิงสาวผู้นั้นมีอะไรที่สะดุดตาอย่างมากมายไม่ว่าจะเป็นใบหน้าหรือทรวดทรง อายุของหล่อนเห็นจะไม่ต่ำกว่า ๒๕-๒๖ ปี...” (พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๒๒-๒๔)

๓.๒.๓ ผู้ร่วมเดินทางผู้มีจุดมุ่งหมายพิเศษ

ผู้ร่วมเดินทางผู้มีจุดมุ่งหมายพิเศษ หมายถึงตัวละครที่เดินทางไปกับคณะเดินทางเพราะมี จุดมุ่งหมายสำคัญบางอย่างที่คณะเดินทางไม่รู้ หรืออาจจะไปเที่ยวที่แห่งนั้น มาก่อนและต้องการไปทีนั้นอีกครั้งเพราะเหตุผลบางประการจึงร่วมเดินทางไปด้วยและในบางครั้ง ตัวละครประเภทนี้จะมีประวัติความเป็นมาลึกลับ ตัวละครที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ในนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ได้แก่ตัวละครที่ชื่อ อัมโบปา (Umbopa) นวนิยายเรื่อง *ล่องไพร* ได้แก่พะสะอู ต่างคำ ซองปา โรเบอร์โต และแวงชายจาก *เพชรพระอุมา*

อัมโบปา (Umbopa) เป็นตัวละครที่ขอเดินทางไปด้วยในฐานะลูกหาบ ผู้อ่านจะเห็นลักษณะของอัมโบปาผ่านมุมมองของอัลตัน

...Presently a tall handsome – looking man, somewhere about thirty years of age, and very light - coloured for a Zulu, entered, and, lifting his knob – stick by way of salute, squatted himself down in the corner on his haunches, and sat silent...I observed, however that he was a “Keshla” or ringed man; that is, he wore on his head the black ring, made of a species of gum polished with fat and worked up in the hair...

(Haggard, ๑๕๑๒ : ๔๔ - ๔๕)

ตัวละครอัมโบปามีอายุประมาณ ๓๐ ปี เป็นคนสูง รูปร่างหน้าตาดีและมีลักษณะสีผิวคล้ายกับชาวซูลู ที่ศีรษะจะมีห่วงสีดำทำจากยางไม้ชนิดหนึ่งที่ส่องแสงเป็นเงาคล้ายเส้นผม ซึ่งอัมโบปาแนะนำตนเองกับทุกคนว่า

“...O white men, that if indeed you travel so far I would travel with you ...My name is Umbopa. I am of the Zulu people, yet not of them. The house of my tribe is in the far North; it was left behind when the Zulu came down here a ‘thousand years ago.’ I have no kraal. I have wandered for many years. I came from the North as a child to Zululand...Now I am tired, and would go North again. Here is not my place. I want no money, but I am a brave man, and am worth my place and meat...”

(Haggard, ๑๕๑๒ : ๔๖-๔๗)

อัมโบปาบอกว่าตนเองชื่ออัมโบปาเป็นชาวซูลูแต่ไม่ใช่ซูลูแท้ๆบรรพบุรุษของเขาอพยพมาจากทางเหนือเขาพยายามจะเดินทางกลับไปที่นั้น ขอเดินทางไปด้วยโดยไม่ต้องการค้าจ้างและคิดว่าตนเองมีความสามารถมากพอที่จะทำงานให้คุ้มกับค่าที่พักและค่าอาหาร เซอร์เฮนรี่เคอร์ติสตกลงให้อัมโบปาเดินทางไปด้วย อัลตันไม่ค่อยไว้ใจอัมโบปาเพราะประวัติความเป็นมาสับสนและไม่รู้จักประสงค์ที่แน่นอนของอัมโบปาว่าขอเดินทางไปด้วยทำไม ตลอดระยะเวลาของการเดินทางอัมโบปาดูแลรับใช้ทุกคนเป็นอย่างดี เมื่อทุกคนเดินทางถึงภูคว้าน่าแลนค์อัมโบปาถึงได้เปิดเผยให้ทุกคนรู้ว่า *“...I am Ignosi, rightful king of the Kukanas !”* อัมโบปาประกาศว่าตนเองคือกษัตริย์ที่ถูกต้องและชอบธรรมของภูคว้าน่าแลนค์ และเขากลับมาที่นี้เพื่อแย่งตำแหน่งกษัตริย์คืนมาจากกษัตริย์ทรราชทวาลา

พะสะอุเป็นตัวละครจาก ล่องไพร ตอนงาคำ ร.อ.เรื่อง ยุทธนาได้พบกับพะสะอุโดยบังเอิญระหว่างที่หาทางไปเมืองลับแล ลักษณะของพะสะอุตามที่ ร.อ.เรื่องเห็นคือ

“...เขาเดินทางมาจากเมียวดีกับพวกบ้านเดียวกัน ๔-๕ คน เห็นผมกำลังเข้าตาจนเพราะพวกลูกหาบที่ว่าจ้างไปจากป่าข้างล่างทางเขตแดนเราไม่ยอมไปทำเดี๋ยว ก็ขันอาสา เรื่องค่าจ้างอะไรไม่สำคัญ เขาเป็นคนหนุ่มหน้าตาดี ขยันแล้วก็ฉลาด ความสามารถในการจำคำและทางของเขาเกือบไม่แพ้ตาเกิน...เข่าว่าเคยได้ยื่นปู้ยาดายยาเล่าให้ฟังมานานแล้ว เพิ่งจะได้เห็นแก่ตาตอนโตเป็นหนุ่มและออกป่าล่าสัตว์จนกระทั่งไปเจอผู้หญิงคนนั้นเข้าขณะที่เขาคิดตามอ้ายงาคำเข้าไปในหุบเขาแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองลับแล...แต่แลเห็นหน้ากันแวบเดียวเท่านั้น...วิ่งหายลับไปจากสายตาเลย พยายามคิดรอยเท้าต่อไปอย่างไรก็ไม่ทัน จนกระทั่งถึงหมู่บ้านหรือเมืองนั้น เห็นผู้คนพลุกพล่านกันออกมาพร้อมด้วยอาวุธครบมือเหมือนจะตามจับตัวเขา พะสะอุก็เปิดย้าว หลบๆซ่อนๆ เห็นมาเป็นเวลาหลายวันจึงเอาชีวิตรอดมาได้...”

“แล้วอ้ายงาคำตัวนั้น...”

“พะสะอุตามมันมาเป็นเวลาดังหลายเดือน ได้โอกาสยิงหนหนึ่ง เเคราะห์ร้าย ได้แต่ปลายงาช้าง...ภายหลังเข้าไปในเมืองลับแลนั้นแล้วก็ไม่ได้พบตัวอีกเลย...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ก : ๑๐๕-๑๐๖)

ศักดิ์และ ร.อ.เรื่องรู้แต่เพียงว่าพะสะอุตามล่าช้างงาคำอยู่เคยพลัดหลงเข้าไปในเมืองลับแลและพยายามจะกลับไปทีนั้นอีกครั้งเพื่อล่าช้างงาคำจึงอาสาเป็นพรานนำทางไปเมืองลับแลให้ ร.อ.เรื่อง เพราะต้องการล่าช้างงาคำซึ่งเป็นสิ่งหายากให้ได้ แต่ความเป็นจริงแล้วพะสะอุไม่ใช่พรานป่าธรรมดาแต่เป็นคนหนึ่งที่มีสิทธิ์เป็นกษัตริย์แห่งเมืองลับแลซึ่งในปัจจุบันเมียวดีปกครองอยู่ ทั้งเมียวดีและพะสะอุจะต้องแข่งกันล่าช้างงาคำ ใครได้ช้างงาคำก่อนคนนั้นก็จะได้เป็นกษัตริย์ปกครองเมืองลับแลต่อไป

“...อ้ายงาคำเท่านั้น จะวินิจฉัยในขั้นเด็ดขาด ว่าใครจะเป็นใหญ่ต่อไปในแคว้นนี้ เมียวดีหรือพะสะอุ...ใครได้อ้ายงาคำ คนนั้นมีสิทธิ์อันชอบธรรมและสมบูรณ์ซึ่งใครจะคัดค้านได้เถียงไม่ได้ในการที่ครองแคว้นนี้ต่อไปตามคำทำนายของดินตระกูลเมียวดี...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ก : ๒๐๑)

พะสะอุอาสาทางให้ ร.อ.เรื่องเพราะต้องการคนร่วมเดินทางกลับมาที่นครลับแลเพื่อล่าช้างงาคำให้ได้

ต่างคำชาวสะแห่งจาก ล่องไพร ตอนเจ้าป่า ใน ล่องไพร ตอนเจ้าป่า ตัวละครตั้งใจเดินทางไปหมู่บ้านสะแห่ง มีพรานคนหนึ่งซึ่งเป็นคนงานป่าไม้แห่งหนึ่ง ผู้จัดการป่าไม้สั่งให้ร่วมเดินทางไปด้วยพรานคนนั้นชื่อต่างคำ ผู้จัดการป่าไม้แนะนำต่างคำให้ศักดิ์และคณะรู้จักเขาว่า

“ต่างคำเป็นความซำงที่ดีที่สุดในป่าเรา...ตั้งแต่เขามาอยู่ด้วยที่นี่เกือบปีแล้วละมั้ง ความประพฤติไม่มีเสียหาย...ความรู้ความชำนาญของเขาในภูมิประเทศภาคนี้อาจจะ เป็นประโยชน์แก่คุณต่อไปได้” นิสัยมีเสียวอยู่อย่างเดียวกับที่ตรงที่ไม่ค่อยพูดจากับใคร ไปไหนมาไหนมันไม่ค่อยบอกอยู่ๆเดียวก็หายไป แล้วเดี๋ยวก็กลับมา ไม่ล่าไม่ว่าง ไม่บอกไม่ว่าง แต่งานอะไรสั่งแล้วไม่เคยเสียเปล่า...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘: ๒๑)

ต่างคำเป็นความซำงที่มีความสามารถและมีความลึกลับ เขาทำงานที่ป่าไม้แห่งนี้ประมาณหนึ่งปีมีนิสัยประหลาดไม่ค่อยสูงส่งกับใครไปไหนมาไหนจะไม่บอก วัลลภาซึ่งเป็นนายจ้างสังเกตเห็นว่าที่หน้าผากของต่างคำมีรอยแผลเป็นคล้ายกับพนักงานป่าไม้ที่หนีรอดมาจากการทรمانของชาวเผ่าสะแห่ง “...แต่มันเป็นแผลเป็นอย่างเดียวกันกับที่พนักงานป่าไม้คนนั้นถูกพวกชาวเขาที่จับเขาไปนาบด้วยเหล็กเผาไฟ...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘: ๒๔) จึงสงสัยว่าต่างคำเป็นชาวสะแห่งแต่ต่างคำแก้ตัวว่าเป็นรอยแผลเป็นที่เป็นมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก แต่วัลลภาและตาเก็นก็ยังคงสงสัยประวัติความเป็นมาของต่างคำอยู่ตลอดเวลาที่เดินทางบางครั้งต่างคำก็จะหายไปแล้วก็กลับเข้าคณะเดินทางโดยที่ไม่บอกใคร ประวัติที่แท้จริงของต่างคำมาเปิดเผยให้ทุกคนรู้ตอนหลังว่าแท้จริงแล้วต่างคำเป็นชาวสะแห่งถูกหัวหน้าชาวสะแห่งทรمانป่าตายแต่ที่หนีรอดมาได้ เพราะพระพิสนธิวิชาศาสตร์ช่วยไว้ ต่างคำหนีรอดออกมาได้แต่ลูกเมียของต่างคำยังอยู่ที่หมู่บ้านสะแห่ง ในการเดินทางครั้งนี้ต่างคำต้องการกลับไปพบหน้าลูกเมียอีกครั้ง

ของป่าพรานใหญ่แห่งเมืองทูนอ่องจาก ล่องไพร ตอนมนุษย์หิมพานต์(น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐: ๖) เป็นพรานป่าคนเดียวที่เคยเห็นมนุษย์ยักษ์และได้ร่วมเดินทางไปกับศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเก็นเพื่อจับตัวมนุษย์ยักษ์ ศักดิ์เข้าใจว่าที่ของป่าเดินทางมาด้วยครั้งนี้เป็นเพราะต้องการช่วยเหลือทางราชการในการค้นหามนุษย์ยักษ์ที่ออกหากินรบกวนชาวบ้าน เมื่อศักดิ์เข้าใจว่าของป่าโดนมนุษย์ยักษ์จับตัวไปจึงติดตามค้นหา แต่ในความเป็นจริงของป่าเป็นฝ่ายควบคุมมนุษย์ยักษ์ให้พาเขาไปนครสุวรรณคีรีเพื่อเอาเพชรจากสุสานที่มนุษย์ยักษ์มีหน้าที่เฝ้ารักษาอยู่

โรเบอร์โตจาก ล่องไพร ตอนเทวรูปชาวอินคา เป็นตัวละครที่เดินทางไปกับ ดร.สมิธไมรา ศักดิ์ ร.อ.เรืองและตาเก็นในการค้นหาคริปทอส ลักษณ์ของโรเบอร์โตได้แก่

...กว่าโรเบอร์โตจะมาถึง เวลาที่ล่วงไปกว่า ๒๑.๐๐ นาฬิกาเกือบครึ่งชั่วโมง ชาย
ผู้รู้ปร่างสูงโปร่ง หน้าเสียม ผิวคล้ำไปด้วยการเดินทางอยู่กลางแจ้งและป่าดง จมูกโค้ง
เป็นสัน ตาคม ผมสีน้ำตาลแก่และกิริยาล่องแล่กราวกับหาวระแวงอยู่เป็นนิจ เขาพูด
ภาษาอังกฤษได้คล่องเท่ากับภาษาสเปน... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕: ๑๐-๑๑)

โรเบอร์โตเป็นคนที่เคยเดินทางไปนครปาฮัวและรู้เรื่องราวเกี่ยวกับนครปาฮัวมาก ตอนที่เขากลับ
ออกมาจากปาฮัวได้อาเทวรูปทองคำของวิหารสุริยะเทพแห่งปาฮัวออกมาด้วยหนึ่งอัน เมื่อไมรา
ขอร้องให้ช่วยนำทางพวกเธอไปนครปาฮัวโรเบอร์โตก็ตกลง โดยที่ไมราไม่รู้เลยว่าที่โรเบอร์โต
ตกลงนำทางให้เป็นเพราะเขาต้องการย้อนกลับไปเอาเทวรูปทองคำของปาฮัว ซึ่งเขาไม่สามารถ
เดินทางไปเพียงลำพังได้เพราะอาจจะตายเสียก่อนที่จะถึงนครปาฮัว เมื่อไมราขอร้องจึงเป็นโอกาส
เหมาะของ โรเบอร์โตที่จะเดินทางไปปาฮัวอีกครั้ง

แกชาย จาก เพชรพระอุมา ภาคหนึ่ง แกชายเป็นตัวละครสำคัญตัวหนึ่งของ เพชรพระอุมา
เป็นพรานกะเหรี่ยงที่ร่วมเดินทางค้นหาผู้ที่หายสาบสูญและขุมเพชรพระอุมา พนมเทียนบรรยาย
ลักษณะของแกชายไว้ใน เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งเล่มหนึ่งว่า

...สูงตระหง่านขนาดเกือบหกฟุต ผิวเป็นสีทองแดง ตาใหญ่กลมกริบในกรอบลึก
เป็นประกายสดใส ผมหยิกหยักศกปกท้ายทอย...อายุของชายผู้นั้นประมาณ ๒๘-๓๐ ปี
เป็นอย่างสูง แต่งกายตามแบบพวกพรานกะเหรี่ยงอย่างที่เห็นๆทั่วไป ในมือถือปืนวินเชสเตอร์
เดอร์...แบบโบราณ... (พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๑๒๕-๑๒๖)

ซึ่งตัวแกชายแนะนำตนเองให้ทุกคนรู้ว่า

“ผมชื่อแกชายเป็นชาวกะเหรี่ยงแต่ไม่ใช่กะเหรี่ยงแท้แน่ ก็ฐานเชื้อชาติของผม
เป็นคนอีกเผ่าหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ยังดินแดนไกลโพ้นไปทางด้านเหนือ ผมไม่มีที่อยู่เป็นหลัก
แหล่งแน่นอนตลอดเวลาเร่ร่อนพเนจรไปทั่ว ครั้งหนึ่งผมเคยเป็นทหาร...เดี๋ยวนี้ผมเบื่อ
เต็มทีแล้ว อยากจะกลับไปทางด้านเหนืออีกเพราะแถบนี้ไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอนของผม
ท่านได้โปรดให้ผมได้ร่วมเดินทางไปกับท่านสักคนเถิดครับ ผมไม่ได้สมัครเพื่อหวังค่า
จ้างหรือผลประโยชน์อันใดทั้งสิ้น นอกจากจะขอเพียงแค่ว่าเดินทางไปด้วย...”

(พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๑๓๑-๑๓๒)

แกชายมีประวัติความเป็นมาที่กลับ บอกว่าตนเองเป็นกะเหรี่ยงแต่ไม่ใช่กะเหรี่ยงแท้ ไม่มีที่อยู่เป็น

หลักแหล่งแน่นอน เคยเป็นทหารของกะเหรี่ยงและพูดภาษาอังกฤษได้ ขอเดินทางไปด้วยโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้ตลอดระยะเวลาของการเดินทาง รพินทร์สงสัยตัวเองว่าเดินทางไปด้วยเพราะอะไรกันแน่ มีจุดประสงค์ร้ายต่อคณะเดินทางหรือไม่ แงชายได้บอกให้รพินทร์รู้ทีหลังว่าเขาขอเดินทางมาด้วยเพราะต้องการกลับไปบ้านเกิดของตนเองซึ่งเป็นที่ตั้งชุมเพชรพระอุมา เพราะว่าตัวเขาคือกษัตริย์ที่แท้จริงของนครแห่งนั้นต้องการกลับไปทรมองคนนครอีกครั้งเพื่อแย่งตำแหน่งกษัตริย์คืนมาจากขุนนางทรยศ ตัวเขาไม่สามารถเดินทางคนเดียวได้เมื่อคณะเดินทางของรพินทร์จะเดินทางไปนครแห่งนั้นและประกาศรับลูกหาบที่จะเดินทางไปด้วยจึงมาขอสมัครเป็นลูกหาบร่วมเดินทางไปด้วย

๓.๒.๔ ผู้หายสาบสูญ

ผู้หายสาบสูญคือตัวละครที่เดินทางไปยังสถานที่แห่งหนึ่งเพราะมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งแล้วหายสาบสูญไประหว่างการเดินทาง ทำให้คนที่อยู่เบื้องหลังต้องเดินทางติดตามค้นหาให้พบไม่ว่าจะต้องเผชิญกับอันตรายมากมายเพียงใด จอร์จ เคอร์ติสและจิมผู้หายสาบสูญจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* พระพิศนธิ์วิทยาศาสตร์ เคอตุเบ็ต คาร์ลและแวนดา ฟริกส์จาก *ล่องไพร* ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์หรือชด ประชากรและหนานอินจาก *เพชรพระอุมา*

จอร์จ เคอร์ติสและจิมจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ตัวละครทั้งสองนี้เดินทางค้นหาขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนแล้วหายสาบสูญไป จนเซอร์เฮนรี เคอร์ติสและกัปตันจอห์น กู๊ดต้องมาจ้างอัลตัน ควอเทอร์เมนซึ่งเคยพบจอร์จเคอร์ติสและจิมมาก่อนให้เป็นพรานนำทางออกค้นหาจอร์จและจิม ตัวละครทั้งสองตัวนี้จะมีบุคลิกลักษณะไม่เด่นชัดมากนักผู้อ่านจะรู้จักตัวละครทั้งสองตัวนี้จากบทสนทนาระหว่างเซอร์เฮนรีเคอร์ติสและอัลตันเท่านั้น เซอร์เฮนรีเล่าให้ฟังว่าตัวเขาและน้องชายคือจอร์จทะเลาะกัน น้องชายจึงหนีออกมาเผชิญโชคภายนอกไม่คิดต่อกลับไปที่บ้านอีกเลย อัลตันได้เล่าให้เซอร์เฮนรีฟังว่า เขาเคยพบจอร์จก่อนที่จอร์จจะเดินทางค้นหาขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน จอร์จมีลูกน้องซึ่งเป็นพรานป่าชื่อจิมร่วมเดินทางไปด้วย และอัลตันก็ให้คำรับรองกับเซอร์เฮนรีว่าจิมเป็นคนที่เชื่อถือไว้ใจได้ ตัวละครทั้งสองตัวนี้ปรากฏตัวในบทสุดท้ายของนวนิยายเรื่องนี้เป็นตอนที่ทุกคนเดินทางออกจากภูฏานาส์แลนด์เพื่อกลับบ้านผ่านโอเอซิสแห่งหนึ่งซึ่งจอร์จและจิมพักอาศัยอยู่

ตัวละครใน *ล่องไพร* ที่หายตัวไปไม่ว่าจะเป็นหายตัวไปเองหรือถูกลักพาตัวไปจนสักดิ์ต้องออกติดตามค้นหา มีอยู่หลายตัว แต่ตัวละครที่หายสาบสูญไปจนเป็นสาเหตุให้ตัวละครทั้งหมดต้องเดินทางเข้าไปในป่าลึกเพื่อค้นหาซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักของการเดินทางได้แก่พระพิศน-

วิทยาศาสตร์จากตอนเจ้าป่า เคต ลูกเบ็ดจากตอนตุ๊กตาผี คาร์ลและเวนดา ฟริกส์จากตอน ผีตองเหลืองคนสุดท้าย

พระพิสนธิวิทยาศาสตร์ตัวละครผู้หายสาบสูญจาก ล่องไพร ตอนเจ้าป่า ในช่วงแรกของ ผู้อ่านจะ ไม่รู้เลยว่าพระพิสนธิวิทยาศาสตร์มีบุคลิกลักษณะอย่างไร ผู้อ่านจะรู้เพียงว่าพระพิสนธิวิทยาศาสตร์เป็นอดีตผู้ช่วยอธิบดีกรมป่าไม้ในนวนิยายเรื่อง ล่องไพร ตอนเจ้าป่า เมื่อปลดเกษียณแล้ว

“...หันไปสนใจในการสะสมกล้วยไม้ และเปิดเนอเซอริ์ค้าขายติดต่อกับต่างประเทศ...เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายในวงการกล้วยไม้ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ...”
(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ : ๗)

คุณพระพิสนธิวิทยาศาสตร์เข้าไปในป่าลึกเพื่อค้นหาและศึกษากล้วยไม้พันธุ์เอื้องจำปาขาวซึ่งหายาก คุณพระได้ข่าวว่าเอื้องจำปาขาวเป็นต้นไม้ของชาวป่าเผ่าหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในหุบเขาใหญ่ในทิวเขาตะนาวศรีเป็นดอกไม้สำหรับบูชาสักการะเจ้าป่าเพื่อความปลอดภัยและอยู่ดีกินดีของชนเผ่า นั้น คุณพระและคณะเดินทางเข้าไปในป่าเงียบหายไปไม่ได้ข่าวคราวจนหกเดือนต่อมาชายคนหนึ่ง ในขณะเดินทางถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเพราะเจ็บหนักก่อนชายคนนั้นจะตายได้เล่าเรื่องราวการเดินทางให้ฟัง

“...แต่ก่อนที่เขาจะตาย เราได้ฟังเรื่องราวจากเขาพอที่จะนึกวาดภาพได้ถึงความลำบากตรากตรำที่ต่างได้รับในการเดินทาง ค่าปลต่างๆที่เขาได้ผ่านและความสยดสยองของชนของวิปริตทรามซึ่งคนป่าพวกนั้นได้กระทำแก่เขาและทุกคนในคณะ นอกจากคุณพระ...จะด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดก็ตามคนป่าพวกนั้นคงจะมีความปรานีท่าน เขายืนยันว่าคุณพระยังมีชีวิตอยู่แน่ เมื่อเขาหนีรอดเอาชีวิตกลับมาได้...ท่านยังไม่ตาย...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ : ๑๐-๑๑)

การที่ได้รู้ว่าคุณพระยังมีชีวิตอยู่นี่เองที่เป็นสาเหตุให้ตัวละครในตอนนี้ออกเดินทางค้นหา ผู้อ่านจะรู้บุคลิกลักษณะของคุณพระเพียงนิดหน่อยเท่านั้นเพราะน้อยอินทนนท์บรรยายลักษณะของคุณพระผ่านมุมมองของศักดิ์ในตอนที่ศักดิ์พบตัวคุณพระว่า

“...ข้าพเจ้าเห็นร่างของชายชราคนหนึ่งหลังค่อม ผมขาวโพลนไปทั้งศีรษะอันค่อนข้างใหญ่ผิดปกติ...ข้าพเจ้าก้าวออกไปจากเงามืดได้ร่มไม้ ผ่านลานโล่งซึ่งปกคลุมไปด้วยหญ้าอ่อนตรงไปที่ชายชราอย่างแจ่มชัด สายตาจับอยู่ที่เสี้ยวหน้าในแสงไฟ แลเห็นจมูกซึ่ง

คอนข้างใหญ่ ศีรษะซึ่งโตผิดปกติ และขาที่เผลอกข้างหนึ่ง ก็แน่ใจก่อนที่จะถึงตัวว่า
ชายผู้นั้นคือพระพิสนธิ์วิชาศาสตร์แน่...

(น้อย อินทนนท์.๒๕๓๘จ : ๑๑๘-๑๑๙)

เคอศ ลูกเบ็ดผู้หายสาบสูญจาก ล่องไพร ตอนศึกดาผี(น้อย อินทนนท์,๒๕๓๘จ) ผู้อ่าน
จะไม่ค่อยรู้รายละเอียดและบุคลิกลักษณะเกี่ยวกับเคอศ ลูกเบ็ด ผู้อ่านจะทราบเพียงแต่ว่าเขาเป็น
หนึ่งในคณะนักสำรวจเยอรมันทำงานให้กับสหรัฐอเมริกาเป็นเจ้าของพิพิธภัณฑ์สัตว์ตายในการศึกษา
เรื่องภูมิประเทศ โบราณวัตถุและชาติพันธุ์มนุษย์ เมื่อหกเดือนก่อนคณะนักสำรวจกลุ่มนี้เดินทาง
เข้าไปในป่าจังหวัดอุทัยธานีแล้วหายสาบสูญไป ต่อมามีนักสำรวจคนหนึ่งกลับออกมาก่อนตายได้
บอกกับทุกคนว่าพวกเขาไปพบหมู่บ้านโยคีประหลาดที่จับคนเป็นๆจับลงใบบ่อยาให้กลายเป็น
ตุ๊กตาคาวเล็กๆ เพื่อนของเขาคนหนึ่งได้ถูกทำให้กลายเป็นตุ๊กตาและไม่รู้ว่าเคอศ ลูกเบ็ดจะยังมีชีวิต
อยู่หรือไม่ ต่อมาภายหลังทราบข่าวที่แน่นอนว่าเคอศ ลูกเบ็ดยังไม่ตายแต่ซ่อนตัวอยู่ในที่แห่งหนึ่ง
ในป่าลึกนั้น ดังนั้นตัวละครในตอนี้จึงต้องออกเดินทางค้นหาเคอศ ลูกเบ็ดให้พบ

คาร์ลและเวนดา ฟริกส์สองตัวละครผู้หายสาบสูญจาก ล่องไพร ตอนผีตอเหลืองคนสุดท้าย
ท้าย (น้อย อินทนนท์,๒๕๔๐ค) ตัวละครทั้งสองตัวนี้เป็นสองสามีภรรยา นักสำรวจชาติพันธุ์มนุษย์
เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อสำรวจร่องรอยของพวกผีตอเหลืองแล้วหายสาบสูญไป ศักดิ์
ร.อ.เรืองและดาเกินจึงต้องออกค้นหาและพบว่านักสำรวจสองคนนี้ถูกชาวป่าเผ่าขมุ ไล่จับตัวไว้จึง
ช่วยเหลือออกมา ลักษณะของตัวละครทั้งสองนี้ผู้อ่านจะทราบเพียงว่าเป็นนักสำรวจชาวเยอรมัน
คาร์ลเป็นคนร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีน้ำตาลเทา นับถือศาสนาคริสต์เท่านั้น ส่วนรายละเอียดอื่นๆผู้
แต่งไม่ได้กล่าวถึง

ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์และหนานอิน สองตัวละครที่หายสาบสูญจาก เพชรพระอุมา ภาค
หนึ่ง (พนมเทียน,๒๕๓๑) ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์มีรูปร่างหน้าคล้ายคลึงกับพี่ชายคือ ม.ร.ว.เชษฐา
สองพี่น้องมีเรื่องทะเลาะกันทำให้อนุชาน้อยใจในตัวพี่ชายและพ่อซึ่งเข้าข้างพี่ชายจึงตัดสินใจเดิน
ทางเผชิญโชคโดยใช้ชื่อปลอมว่า ชด ประชากร เมื่อได้พบกับหนานอินพรานป่าซึ่งได้เล่าเรื่องราว
เกี่ยวกับเพชรพระอุมาให้ฟังว่าเมื่อตอนยังเป็นหนุ่มหนานอินเคยพบคนที่เดินทางออกมาจากมรดก
นครซึ่งที่ตั้งขุมเพชรพระอุมาและแน่ใจว่าขุมเพชรพระอุมาอยู่จริงอนุชาจึงตัดสินใจเดินทาง ไปหา
สมบัติที่นั่นกับหนานอิน หนานอินเป็นพรานป่าซึ่งมีความซื่อสัตย์และภักดีต่อม.ร.ว.อนุชาพร้อมที่
จะเดินทางไปด้วยทุกที่ ตัวละครทั้งสองนี้ออกเดินทางค้นหาขุมทรัพย์ด้วยกันแล้วหายสาบสูญไป
เป็นเวลาปีกว่า รพินทร์และคณะจึงต้องติดตามค้นหาตัวละครทั้งสองให้พบ

๓.๒.๕ ตัวละครซึ่งมีลักษณะแบบแม่คหมีหรือผู้วิเศษ

ตัวละครซึ่งมีลักษณะแบบแม่คหมีได้แก่ตัวละครที่มีลักษณะไม่ใช่คนธรรมดาที่มีความเป็นมาลึกลับอายุมากจนประมาณไม่ได้ว่ากี่ปี มีญาณวิเศษหยั่งรู้เรื่องราวต่างๆและรู้อาตม แม่คหมีใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ได้แก่ กากูล ใน *ล่องไพร* ซึ่งแบ่งเป็นตอนๆได้แก่ ส่วยมณีหรือพระรุคงค์ กากูละ นะโรปา ท่านชายหรือชีปะขาวอะวาโมและหรรษาวัตติ และ โกลนัทญญะ มั่นตรัยกับวาชิกา จาก *เพชรพระอุมา* ภาคหนึ่ง

กากูล (Gagool) เป็นตัวละครสำคัญตัวหนึ่งใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ตัวละครนี้เป็นผู้ให้การสนับสนุนพระราชทวาราลา ลักษณะของกากูล ผู้แต่งบรรยายไว้ว่า

...I observed the wizened monkey – like figure creeping from the shadow of the hut. It crept on all fours, but when it reached the place where the king sat it rose upon its feet, and throwing the furry covering from its face, revealed a most extraordinary and weird countenance. Apparently it was that of a woman of great age so shrunken that in size it seemed no larger than the face of a year – old child, although made up of a number of deep and yellow wrinkles. Set in these wrinkles was a sunken slit, that represented the mouth, beneath which the chin curved outwards to a point. There was no nose to speak of; indeed, the visage might have been taken for that of a sun-dried corpse had it not been for a pair of large black eyes, still full of fire and intelligence, which gleamed and played under the snow-white eyebrows, and the projecting parchment-coloured skull, like jewels in a charnel-house. As for the head itself, it was perfectly bare, and yellow in hue, while its wrinkled scalp moved and contracted like the hood of a cobra ...a skinny claw armed with nail nearly an inch long...

(Haggard, ๑๙๑๒ : ๑๕๗-๑๕๘)

ผู้แต่งบรรยายลักษณะของกากูลผ่านมุมมองของอัลตันว่านางเป็นคนที่หน้าตาประหลาดใบหน้าใหญ่เท่าหน้าเด็กอายุหนึ่งปีแต่ผิวหนังเหี่ยวยุบ ปากและคางยื่นแหลม ไม่มีจมูกลักษณะเหมือนซากศพแห้งเพราะตากอยู่กลางแดดแต่มีแววตาใสฉลาดศรัทธะล้านเลี่ยน กากูลเป็นแม่คหมีที่อายุมากประมาณ ไม่ได้และรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คนอื่นไม่รู้

“...I am old! . . . Your fathers knew me, and their fathers knew me, and their

เส้นผมบางๆ...

“ท่าน...ท่านสึกมาอยู่ที่นี่” ข้าพเจ้าตะกุกตะกัก

“ถูกละ ปิเศษแล้วเห็นจะได้...” (น้อย อินทนนท์.๒๕๓๘ก :๑๕๗-๑๕๘)

ช่วยผมจะรู้เหตุการณ์ทุกอย่างว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างแม้แต่ตอนที่ศักดิ์และทุกคนเดินทางมาที่เมืองลับแลเพื่อล่าช้างงาดำและตามหาเมียวดีช่วยผมก็รู้ล่วงหน้าและให้ชาวลับแลไปคอยนำทางให้ทั้งหมดเข้าสู่เมืองลับแล และช่วยผมปรากฏตัวอีกครั้งในคอนมณูย์หิมพานต์ซึ่งเป็นเวลาที่ศักดิ์ ร.อ. เรืองและดาเกินตามหาของป่าและมนุษย์ยักษ์ ช่วยผมในตอนนี้ได้บวชเป็นพระครูองค์อีกครั้ง เหมือนกับที่ปรากฏตัวในคอนอายเก

...พอแลเห็นหน้าและร่างของเจ้าของมอ เราก็ตกตะลึงถึงกับยืนจั่งงังไปตามๆกัน ๕ ปีนับแต่เราจากเมียวดีมา...๕ ปีของวันและคืนที่ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลง และทุกคนก็แก่เฒ่าร่วงโรยไปตามๆกัน แต่กระนั้นภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเราในปัจจุบัน ก็ดูเหมือนจะไม่มีอะไรสักอย่างเดียวจะผิดหายไป ใบหน้ากระดูก กระบอกคาลัก เนื้อหนังที่เหี่ยวและนัยน์ตาที่เป็นประกาย ไม่มีอะไรผิดแปลกไปจากครั้งแรกที่เราพบกันบนหาดทรายชายห้วย คราวติดตามอายเก และต่อมา ณ สำนักเมียวดีเมื่อเราติดตามอ้ายงาดำ เพราะเจ้าของร่างอันสูงในผ้ากาสาวพัศตร์ย้อมฝาดชาดกระรุงกระริง...คือพระครูองค์ผู้รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าไกล คือชีปะขาวผู้ช่วยให้อาณาจักรของเมียวดีพ้นจากความระส่ำระสาย แดกแยกออกจากกันเพราะการกระทำของพะสะอูนั่นเอง...

(น้อย อินทนนท์.๒๕๔๐ข: ๑๗๒-๑๗๓)

ในคอนมณูย์หิมพานต์พระครูองค์ช่วยผมปรากฏตัวเพื่อเตือนสติว่าไม่ต้องตามไปช่วยของป่าซึ่งหายไปกับมนุษย์ยักษ์หรือเพราะของป่าจะไม่มีอันตรายใดๆอันเกิดจากมนุษย์ยักษ์ทั้งสิ้น ในคอนอายเกและงาดำผู้แต่งไม่ได้ให้พระครูองค์ช่วยผมแสดงออกให้ผู้อ่านเห็นอย่างชัดเจนว่าตนเองมีญาณวิเศษซึ่งรู้เรื่องราวทุกอย่างเพียงแต่ใช้คำพูดที่ว่าตนเองรู้เรื่องราวทุกอย่างและรู้เหตุการณ์ในอดีตและอนาคตคงจะเห็นได้จากการทำนายอนาคตให้ศักดิ์และเล่าอดีตชาติของอายเกให้ฟังในคอนอายเก ส่วนในคอนงาดำผู้แต่งใช้วิธีให้ชาวเมืองลับแลออกมาพูดว่าช่วยผมรู้เหตุการณ์ล่วงหน้ารู้ว่าศักดิ์และคณะจะเดินทางมาเมืองลับแลจึงให้ตนเองมาคอยนำทางให้ แต่ในคอนมณูย์หิมพานต์ ผู้ประพันธ์ได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพระครูองค์ช่วยผมด้วยการให้พระครูองค์ช่วยผมพิสูจน์ให้ดาเกินรู้ว่าท่านรู้อะไรบ้าง

...ท่านทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิบนพื้นอุโมงค์...ยกมือเกลี้ยฝู่นที่กองอยู่ตรงหน้า

พิมพ์อะไรอยู่ในคอตลอดเวลา สักครูหนึ่งเอ่ยขึ้นโดยไม่ยั้งหน้าเลย

“อยากรู้อะไร ว่ามา..ไม่ต้องถามข้ารู้ว่าเองอยากรู้อะไร แน่ละนางเมียคนใหม่
ของเองยังสาว... ข้าเห็นมันกำลังอาบน้ำอยู่ที่ดินท่า... ท้องสามเดือนแล้ว... นายเมียคนแรก
ของเอง กำลังดำข้าวหลัง โกงอยู่ที่หน้ากะไค...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ ข: ๑๗๖-๑๗๗)

และบอกกับศักดิ์การผจญภัยในทุกตอนที่ผ่านมามีรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างและรู้เหตุการณ์
อย่างละเอียดทุกอย่าง เมื่อเดือนศักดิ์ว่าไม่ต้องตามไปช่วยของป่าเพราะของป่าไม่มีอันตรายใดๆ
แต่ศักดิ์ไม่ยอมเลิกตามท่านจึงแนะนำเส้นทางที่ควรจะไปให้กับศักดิ์ก่อนที่จะจากไป

จามเทวี จาก ล่องไพร ตอนจามเทวี ตัวละครตัวนี้มีลักษณะของแม่ผองอยู่ เริ่มต้นเรื่องจะ
เป็นการพูดถึงเจ้าแม่จามเทวีในลักษณะของผู้ที่ไม่มีวันแก่และตาย จามเทวีมีอิทธิปาฏิหาริย์และ
ล่วงรู้ทุกอย่าง แต่เมื่อศักดิ์ได้พบจามเทวีจริงๆ จึงรู้ว่าตำแหน่งของจามเทวีสืบทอดต่อมาเรื่อยเมื่อ
จามเทวีคนเก่าตายจามเทวีคนใหม่จึงปรากฏขึ้นแทนจึงดูเหมือนว่าจามเทวีไม่มีวันแก่และตาย จาม
เทวีจะรู้และได้ยินสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะพูดหรือทำอะไรที่ไหน

“เพราะจามเทวีทุกพระองค์จะต้องอบรมเรียนรู้พระเวทย์ประจำพระราชวงศ์ จน
ได้เห็นในสิ่งที่ใครๆ ไม่เห็น ได้ยินในสิ่งที่ใครๆ ไม่ได้ยินและรู้ในสิ่งที่ใครๆ ไม่รู้”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ข: ๑๒๕)

และจากคำพูดของจามเทวีซึ่งพูดกับศักดิ์ในครั้งแรกที่พบกัน

“ในที่สุดเราก็ได้พบหน้าท่าน ภายหลังที่รอคอยมาเป็นเวลานาน ตั้งแต่ท่านคดอยู่
กลาง โขลงช้างล้อม... ท่านก็เคยช่วยให้พวกนาคาเข็มิพ้นจากการย่ำยีปีศาจของพวกชาว
เขาเผ่าจิริมาแล้ว...” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ ข: ๑๓๐-๑๓๑)

จากคำกล่าวนี้เป็นเครื่องยืนยันว่าจามเทวีก็มีลักษณะของแม่ผองอยู่เพราะนางสามารถรู้เรื่องราว
ของศักดิ์เป็นอย่างดีทั้งที่เพิ่งเคยพบกันและนางอยู่แต่ในป่าลึกตัดขาดจากโลกภายนอก

กาภูละ ผู้นำโยคีจาก ล่องไพร ตอนตึกตาคี ตัวละครตัวนี้มีลักษณะเหมือนกาภูละจาก
คิงโซโลมอนส์ไมนส์ กล่าวคือชื่อจะคล้ายกับนางกาภูละมีลักษณะของแม่ผองเหมือนกันแต่จะเป็น
หญิงสาวที่สวยงาม น้อย อินทนนท์ บรรยายลักษณะของกาภูละดังนี้

...ภาพที่ปรากฏอยู่ข้างหน้าภายในแพรบางๆซึ่งคลุมแต่ศีรษะจรดข้อเท้า เป็นภาพของหญิงสาวสูงโปร่ง ผมหดำ คางดำ ผิวขาวประหนึ่งงาช้าง ทรวงอกทั้งคู่สล้าง ลำแขนทั้งสองงามสลวย ริมฝีปากเผยออกจากกันน้อยๆ ขนตาที่อ่อนช้อยงามเหมือนดัด...

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘ฉ: ๑๔๗)

นะโรปา กษัตริย์แห่งสุวรรณคีรีจาก ล่องไพร ตอนมนุญย์หิมพานต์ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครนะโรปามีดังนี้

ชายอ้วนตัวหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ประดับมุก...เขาโกนศีรษะและหนวดเคราเกลี้ยง สวมเสื้อคลุมสีน้ำเงินยาวจนปลายเท้าที่คอแขวนลูกประคำวาววามเหมือนประดับเพชร

“...เราคือนะโรปา ผู้ครองนครนี้...สุวรรณคีรี...มากกว่าสองศตวรรษแล้ว!” เป็นคำตอบ

“ท่านหมายความว่าอายุของท่านกว่า ๒๐๐ ปีแล้ว!” ร.อ.เรื่องอุทาน

นะโรปาพยักหน้าช้าๆ ..

ข้าพเจ้า “แค่ ๒๐๐ ปี ! เป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อรูปร่างหน้าตาและลักษณะกิริยาของท่านบอกอย่างมากมายไม่เกิน ๕๐ ... ท่านทราบเรื่องของพวกเราได้อย่างไร...ทำนองเดียวกับพระรูดงค์องค์หนึ่งได้เคยทำนายโชคชะตาและอนาคตของเราไว้ถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการ”

กิริยาอาการของนะโรปาจึงขึงขังทันที “พระรูดงค์องค์นั้นคืออุโฆษภิกษุ สำเร็จไปจากสำนักนี้...อย่างที่ว่าพระรูดงค์อีกหลายองค์และชีปะขาวอีกหลายคน...เรารู้ภาษาของท่านจากพระและชีปะขาวเหล่านั้น...เรามองเห็นเหตุการณ์ที่ท่านผ่านมาทั้งหมดตลอดอนาคตของชีวิตพวกท่านโดยวิชานี้...ไตรภูมิ...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ข: ๒๓๕-๒๔๒)

นะโรปาเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นสุวรรณคีรีมีอายุมากกว่า ๒๐๐ ปี มีญาณพิเศษหยั่งรู้เรื่องราวต่างๆและเป็นอาจารย์ของพระรูดงค์ด้วยมณีหรืออุโฆษภิกษุ นะโรปาบอกกับศักดิ์ว่ามนุญย์ยักษ์ที่ศักดิ์สืบหาอยู่นั้นเป็นบริวารของนะโรปาซึ่งมอบหมายให้ทำหน้าที่เฝ้าบ่อเพชรของสุวรรณคีรี

ท่านชายหรือชีปะขาวจาก ล่องไพร ตอนเสด็จพิรุทธกาล ท่านชายปรากฏตัวครั้งแรกในลักษณะของชีปะขาวซึ่งใช้พลังจิตควบคุมเสือประหลาด...ไม่มีใครรู้ว่าชีปะขาวเป็นใครกันจนกระทั่งศักดิ์ ร.อ.เรื่องและดาเกินตามล่าเสือประหลาดไปจนพบสิดาซึ่งอาศัยอยู่ในป่าลึกกับท่านชายสามีที่เป็นโรคเรื้อน สิดาได้เล่าให้ศักดิ์ฟังว่าท่านชายศึกษาเรื่องวิปัสสนา ไสยศาสตร์

อิทธิปาฏิหาริย์ การถอดดวงวิญญาณและการอยู่คงกระพันชาตรีแล้วเกิดอาการคลุ้มคลั่งทำร้ายเธอแล้วหนีหายสาบสูญไป เมื่อประมวลเหตุการณ์หลายอย่างเข้าด้วยกันทุกคนจึงรู้ว่าท่านชายและซีปะขาวซึ่งใช้พลังจิตควบคุมเสือประหลาดเป็นคนคนเดียวกัน ท่านชายเป็นบุคคลที่ประหลาดมากเพราะแม้ว่าจะถูกเสือประหลาดนั้นทำร้ายจนสาหัส

...แผลหนึ่งที่ศีรษะซึ่งถูกถลกหนังจากท้ายทอยไปปิดหน้าผาก และจากอีกแผลหนึ่งที่คอ โดยคมเขี้ยว ข้ำพเจ้าก็รู้สึกเสียวสันหลังว่าหมดหวัง...

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕ค: ๑๒๑)

แต่ท่านชายกลับไม่เสียชีวิตพักไม่กี่วันก็หายสนิทและร่วมมือกับศักดิ์ตามล่าเสือประหลาดจนพลัดหลงเข้าไปในยุคโบราณด้วยกัน

อะวาโม แม่เฒ่าจาก ล่องไพร ตอนเทวรูปชาวอินคา รายละเอียดเกี่ยวกับอะวาโมผ่านมุมมองของศักดิ์ดังนี้

...หญิงชราผู้หนึ่งนุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าขลิบทองนั่งอยู่ปล่อยผมซึ่งขาวราวกับหิมะ สายลงมาปกคลุมพื้นแท่นรอบกาย...หญิงชราอะวาโมถอนใจ ยกมืออันเหี่ยวแห้งของแกเสยผมซึ่งยาวลงมาปกคลุมหน้าไปข้างหลัง พลังข้อมือข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาซึ่งเป็นประกายแจ่มใสเหมือนนัยน์ตาเด็กที่ไร้เดียงสา ครั้นแล้วก็เอ่ยขึ้นว่า

“เราเชื่อท่าน นายพรานใหญ่ผู้มาจากแดนไกล...เรารู้ว่าท่านเป็นใครและทำอะไรมาแล้ว เราคิดว่าท่านเป็นคนที่เชื่อถือได้ ในชีวิตสองร้อยปีของเราเพิ่งพบท่านเป็นคนี่สามเท่านั้นที่พูดอะไรเป็นนั่น”... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕ข: ๑๑๕-๑๑๗)

จากข้อความที่ตัดตอนมานี้บอกให้ผู้อ่านทราบว่าอะวาโมเป็นหญิงชราผมขาวยาวสยายเนื้อตัวเหี่ยวแห้ง แต่มีนัยน์ตาแจ่มใสคล้ายนัยน์ตาของเด็กมีอายุประมาณ ๒๐๐ ปีและมีญาณวิเศษหยั่งรู้เรื่องราวทุกอย่างแม้แต่ประวัติและชีวิตความเป็นมาของศักดิ์ซึ่งเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก และจากคำพูดของไมราที่พูดว่า

“...อะวาโมเล่าให้ฉันฟังว่า เดิมทีเดียวแกอยู่ในป่าช้า ... จนกระทั่งอายุเกือบร้อยปีแกจึงออกจากป่าช้ามาอยู่ที่นี้” (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๕ : ๑๒๑)

ทำให้ผู้อ่านทราบว่าอะวาโมเคยอยู่ที่ป่าช้า สถานที่ที่ตัวละครต้องการเดินทางไปสำรวจมาก่อน

...หญิงชราหูยังไม่ทันจบลงก็มีเสียงวิ๊ดแหวกอากาศตรงมาที่รายันอยู่ ครั้นแล้ว
ธนูดอกหนึ่งก็แล่นเข้าเสียบท้องน้อยของอะวาโมลัมลง... เสียงหัวเราะก็ก้องมาจาก
มาซูบี...

“อภินิหารหรือเวทมนต์ช่วยอะไรแก่ไว้จากลูกธนูของข้าได้บ้างอะวาโม?...อย่า
ไปพยายามถอนเสียบให้ยากเลย ปลายของมันซึ่งทำด้วยปากปลาฉลามจะหักติดอยู่ในนั้น
แกจะตายไปที่ละน้อยๆด้วยความทุกข์ทรมานเหมือนอย่างที่แกสาปพ่อข้าไว้ให้กลายเป็น
หิน...”

อะวาโมหัวเราะลั่น “ยังก่อนมาซูบี ยังก่อน...ข้าจะยังไม่ตายจนกว่าจะให้เห็น
ความวอดวายของเจ้ากับตาของข้าเอง” (น้อย อินทนนท์.๒๕๑๕ข:๑๒๖-๑๒๗)

จากบทสนทนาระหว่างอะวาโมและศัตรูมาซูบีทำให้อ่านทราบว่าอะวาโมมีเวทมนต์คาถา สาป
คนให้กลายเป็นหินได้และจะไม่ตายหากว่าตนเองไม่ต้องการจะตายไม่ว่าจะได้รับบาดเจ็บสาหัส
ขาดไหนก็ตาม และแม้ว่าอะวาโมจะประมาทจนถูกทำร้ายบาดเจ็บสาหัสก็ยังสามารถใช้เวทมนต์
ทำให้เกิดพายุฟ้าร้องฟ้าผ่าจนมาซูบีกลัวและหลบหนีไป

...ลูกธนูปลิวลงมาจากไหล่เขาลูกนั้นราวกับห่าฝน แต่ไม่มีเสียงจนดอก
เดียวที่จะกล้ำกรายเข้าไประคายผิวหนังของหญิงชรา... ชั่วขณะหนึ่งแกกลับคางยหน้าขึ้น
สู่ท้องฟ้าเบื้องบน ริมฝีปากขมขมขมขมเหมือนท้องบ่นมนต์คาถาอะไรอยู่ราวอึดใจใหญ่ๆ
แสงอาทิตย์ล้ำสุดท่ายซึ่งลับไหลลงไปแล้วยังพุ่งขึ้นไปจับท้องฟ้าแจ่มใส ทุกหนทุก
แห่งไม่มีเค้าเมฆฝน ไม่มีวีแววว่าจะเกิดพายุหรือฝนจะตก แต่ทันใดที่อะวาโมลัมตายก็มี
ซึ้นขึ้นไปที่ท้องฟ้า พลาจกระหึบเท่าตึกๆกันสามครั้งนั่นเอง เสียงอสุณีบาดก็ฟาดเปรี้ยงลง
มา...แสงสว่างซึ่งแดงฉานอยู่เมื่อสักครู่เลื่อนสลับลงเพราะเมฆหมอกที่ลอยมาคบบัง เสียง
พายุพัดแรงดั่งคลื่นสนั่นป่า เสียงฟ้าร้องครืนแว่วมาแต่ไกล สายอสุณีบาดแลบแปลบปลาบ
อยู่ทั่วทิศ อากาศเย็นจัดลงทุกที ทันใดนั้นเองฝนก็พรำลงมา...
(น้อย อินทนนท์.๒๕๑๕ข:๑๓๗)

ในตอนจบหลังจากที่มาซูบี อะคาเปเสียชีวิตและ อะวาโมช่วยให้คณะเดินทางทั้งหมดเดินทางออก
จากนครปาฮัวแล้วนางก็เสียชีวิต

พระราชนิพนธ์ จาก ล่องไพร ตอนทางช้างเผือก ตัวละครตัวนี้ไม่ได้มีลักษณะของแม่คนมากนัก
เมื่อเทียบกับกาอุละจากตอนศึกดาผี แต่ที่จัดพระราชนิพนธ์ไว้ในตัวละครประเภทนี้เป็นเพราะการ
สนทนาระหว่างพระราชนิพนธ์กับศักดิ์ตอนที่พบกันครั้งแรกนางกล่าวว่า

“ท่านนายพรานใหญ่...เรารู้ว่าท่านเป็นใคร? และกำลังจะไปไหน? ...เราติดตามความเคลื่อนไหวของนันทาวดีตลอดมานับแต่เขาออกจากบ้าน ไกลออกไปในเมืองหนาว...เป็นเวลาช้านานหลายปี กระทั่งมาถึงที่นี่ ทันทีที่เราเห็นเขาพบกับท่าน เห็นเขามากับท่านในการติดตามช้างนั้น เราก็คงรู้ว่าเวลาที่เรากอยมานานมาถึงแล้ว นันทาวดีจะต้องกลับมาอยู่กับเราอย่างที่เขาเคยอยู่มาเมื่อ ๕๐๐ ปีก่อน...เราไม่รู้ว่าจะตลอด ๕๐๐ ปีนั้น นันทาวดีไปอยู่ที่ไหนบ้าง เพราะเรายังอยู่ในระหว่างเวียนว่ายตายเกิดเหมือนกัน แต่ทุกคนที่เป็นชาวหรรษาย่อมทิ้งประวัติไว้ที่นั่นทั้งนั้น...ทันใดที่เราเห็นนันทาวดี เราก็คงรู้ทีเดียวกว่าเขาจะต้องกลับมาอยู่กับพวกเรา เราเริ่มสวดมนต์ภาวนา บอกให้เขารู้ทางกระแสจิตว่าเขาเป็นใครและเรากำลังคอยอยู่ที่ไหน แล้วนันทาวดีก็มาตามเสียงเรียกร้องของเรา...”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ก: ๑๒๑)

จากคำพูดของหรรษาวดีแสดงให้เห็นว่านางก็มีลักษณะของแม่มคอยู่ในตัว โดยดูจากการที่นางรู้เรื่องราวเกี่ยวกับศักดิ์ทั้งที่พบกันครั้งแรก นางระลึกชาติได้และรู้ว่าคร.บรันฮิลด์คือนันทาวดีชาวหรรษานครกลับชาติมาเกิด และสามารถสวดมนต์ภาวนาส่งกระแสจิต ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าหรรษาวดีเป็นตัวละครที่มีลักษณะของแม่มคอยู่ในตัว

ตัวละครที่มีลักษณะไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาใน เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งมีสามตัว คือผีดิบ มันตรัย โกลุฑ์ญญะมุณีและแม่มควาซิกา

มันตรัยปรากฏตัวขึ้นในตอนจอมผีดิบมันตรัยและตอนอาถรรพ์นิทรานคร มันตรัยมีอยู่สองร่างคือร่างผีดิบตายซากคำนวณอายุไม่ได้และร่างเสียดำโดยใช้วิธีถ่ายวิญญาณไปมาระหว่างร่างทั้งสอง เวลาที่อยู่ในร่างผีดิบร่างเสียดำจะกลายเป็นหินเวลาที่อยู่ในร่างเสียดำร่างผีดิบจะกลายเป็นซากไม้ที่แข็งเหมือนหิน มันตรัยเป็นคนที่มีความสามารถร้ายกาจและมีคัมภีร์อาถรรพ์เล่มหนึ่ง มันตรัยใช้เวทมนต์ของตนและคัมภีร์เล่มนั้นทำให้ขวานิทรานครกลายเป็นผีก็่องก้อย และพันธุมวดีราชินีแห่งนิทรานครกลายเป็นค่างควาคูดเลือดในตอนกลางคืนส่วนเวลากลางวันนอนในโล่งแก้วในรูปของหญิงสาวสวยงาม ประจำเดือนสตรีเป็นสิ่งที่สามารถใช้ล้างอาถรรพ์ของมันตรัย ร่างเสียดำจะเป็นเสียดำมันขนาดใหญ่มากกว่าส่วนลักษณะของมันตรัยเวลาอยู่ในร่างผีดิบตายซากเป็นดังนี้

...ร่างนั้น เป็นชายในวัย ๕๐ เศษ สูงประมาณ ๖ ฟุต หนังกิน้ำตาลคล้ำ หุ้มกระดูกเหมือนศพที่มัมมี่ไว้ หน้าผากสูง แก้มตอบ... หนู่หน่มด้วยผ้าเปลือกไม้สีคล้ำ มีลูกประคำและสร้อยดาเสียดำคล้องอยู่ที่คอ ศีรษะ โล้นเกลี้ยง ทุกส่วนประกอบ หรือผิวกาย อยู่ในสภาพ

เกราะแกร่งราวกับจะกลายเป็นหิน...(พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๗๘๔)

โกณฑัญญะมุนีปรากฏตัวขึ้นในตอนป่าโลกล้านปีมีลักษณะเป็น โยคีผู้วิเศษ โกณฑัญญะ เป็นมหาฤๅษีที่บำเพ็ญเพียรอยู่ใกล้ชุมชนของมนุษย์วานร โดยไม่ยั้บตัวไปไหนไม่กินอะไรมาเป็น เวลากว่า ๕๐ ปีรู้เรื่องราวทุกอย่าง พุดได้ทุกภาษาและรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าแต่ไม่บอกให้พรินทร์และ คณะรู้เพราะไม่ใช่กิจของผู้ถือศีล โกณฑัญญะมุนีมีลักษณะดังนี้

...ร่างนั้นนั่งอยู่ในลักษณะขัดสมาธิเพชร ลำตัวตั้งตรง ฝ่ามือซ้ายซ้อนรองอยู่ เหนือฝ่ามือขวาซึ่งวางอยู่บนตัก ห่อหุ้มร่างกายอันผ่ายผอมจนแลดูเปรี้ยวชะงูดด้วยคา กรองเปลือกไม้สีกลิ่นกับธรรมชาติรอบด้าน ผมยวแกล้ามุ่นไว้เป็นกรวยสูงเหนือศีรษะ หนวดและเครายาวระลงมาเปิดอก ดวงตาทั้งคู่ภายในกระบอกลึกโหลปิดสนิท ไม่ได้ไหว ดิงกายแม้แต่นิดหนึ่ง...(พนมเทียน , ๒๕๓๓ : ๗๘๔)

วาชิกาแม่มคร้ายแห่งมรกตนคร วาชิกาเป็นแม่มคที่มีอายุประมาณ ๔๐๐ ปีเพราะในแผนที่ ที่มังมหานรธาเขียนขึ้นเมื่อสี่ร้อยปีก่อน ได้กล่าวถึงวาชิกาแล้ว ถึงแม่นางจะมีอายุมากถึง ๔๐๐ ปี แต่ ...เค้าหน้าของสตรีผู้นี้ แม้จะเป็นสตรีชราที่จริง อายุก็ไม่น่าจะเกิน ๘๐ ปี... (พนมเทียน. ๒๕๓๓ : ๑๕๕๔) แต่เดิมนางเคยช่วยเหลือปกครองมรกตนครมีญาณวิเศษหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า แต่พอถึงสมัยกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ วาชิกาแก่มาแล้วจึงต้องการกินเลือดสาวพรหมจารี เป็น อาหารเพื่อให้นางมีชีวิตรอดยืนยาวตลอดไปแต่วิษณุพรหมนารถไม่ยอม นางจึงร่วมมือกับสิงหรามหาอำมาตย์ล้มล้างราชวงศ์กษัตริย์วิษณุพรหมนารถแล้วให้สิงหราชตั้งตนเป็นกษัตริย์ แต่จักราช โอรสของวิษณุพรหมนารถหนีรอดไปได้และย้อนกลับมาพร้อมกับคณะเดินทางของพรินทร์ใน นามของแงชาย ประจำเดือนคือสิ่งที่สามารถใช้ล้างอาถรรพ์ของแม่มคตนนี้

๓.๒.๖ กษัตริย์หรือผู้นำชุมชนที่มีลักษณะทรราช

กษัตริย์หรือผู้นำชุมชนที่มีลักษณะทรราชได้แก่กลุ่มของตัวละครที่ปกครองชุมชนด้วยความโหดร้ายและไม่ชอบธรรมในนวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ได้แก่ทวาลาและสครักกา ล่องไฟร ได้แก่ล่อปา และสิงหราชกับรหัสยะจาก เพชรพระอุมา ภาคหนึ่ง

ทวาลา (Twala) เป็นกษัตริย์ทรราชของกูว์น่าส์แลนด์ เดิมทีอิโมดูพี่ชายฝาแฝดของ ทวาลาเป็นกษัตริย์และมีลูกชายหนึ่งคนชื่ออิกโนติ แต่ทวาร่วมมือกับกาถูลมาอิโมดูพี่ชายคน เองแล้วตั้งตนเป็นกษัตริย์ของกูว์น่าส์แลนด์ เมื่อเป็นกษัตริย์แล้วทวารวมก็จะจับชาวกูว์น่าส์มา

มาทำพิธีสังเวยในงานเดินรำประจำปี ทวาลามีลักษณะดังนี้

...It was that of an enormous man with the most entirely repulsive countenance we had ever beheld. This man's lips were thick as a negro's, the nose was flat, he had but one gleaming black eye, for the other was represented by a hollow in the face. and his whole expression was cruel and sensual to a degree. From the large head rose a magnificent plume of white ostrich feathers, his body was clad in a shirt of shining chain armour, whilst round the waist and right knee were the usual garnishes of white ox-tail. In his right hand was a huge spear, about the neck a thick torque of gold. and bound on the forehead shone dully a single and enormous uncut diamond...

(Haggard, ๑๙๑๒ : ๑๕๐-๑๕๑)

ทวาลาเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่ริมฝีปากหนาเหมือนนิโกร จมูกแบน มีตาดำเป็นประกายข้างเดียวอีกข้างหนึ่งบอดใบหน้าแสดงถึงความเป็นคนโหดร้าย ศิริยะประดับด้วยขนนกกระจอกเทศสีขาวสวมเกราะเป็นมันวาว ซ้อมือกับเข่าข้างขวามีหางวัวพันประดับอยู่ มือขวาถือหอกใหญ่ คอประดับด้วยห่วงทองคำ หน้าผากประดับเพชรที่ยังไม่ได้เจียรระไน ทวาลามีลูกชายชื่อสครักกา(Scragga) ซึ่งเป็นคนที่มีนิสัยโหดร้ายเหมือนทวาลา แต่ผู้ประพันธ์ไม่ได้บรรยายลักษณะของสครักกาอย่างละเอียดบอกเพียงแต่ว่าเป็นลูกชายของทวาลา

ในนวนิยายชุด ล่องไฟร มีตัวละครหลายที่เป็นเจ้าเมืองหรือหัวหน้าชุมชน แต่ละคนก็จะมีทั้งดีและไม่ดี แต่ตัวละครที่สามารถนำมาเทียบกับทวาลาได้มีอยู่ตัวเดียวคือ ล่อปา จาก ล่องไฟร ตอนเจ้าป่า

ล่อปาหัวหน้าชุมชนสะแห่งจาก ล่องไฟร ตอนเจ้าป่า ล่อปาเป็นบุคคลที่ร้ายและจิตใจโหดเหี้ยมมากใช้เทวรูปสะแห่งในการควบคุมคนในชุมชนให้เชื่อฟังตนเอง ถ้าใครไม่เชื่อฟังก็จะอ้างคำสั่งจากเทวรูปสะแห่งทรมาณหรือฆ่าบุคคลผู้นั้น ลักษณะของล่อปา น้อย อินทนนท์บรรยายผ่านมุมมองของศักดิ์แค่เพียงว่า

...ข้าพเจ้าเห็นร่างอันสูงใหญ่ของชายในวัยฉกรรจ์ รัศเกล้าด้วยแผ่นหนังเสือดาว พร้อมด้วยขนนกการเวกสั้นๆรอบคอเต็มไปด้วยเขี้ยวสัตว์ นุ่งหนังกาง คาคอด้วยเชือกถัก... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘: ๑๖๖)

ล่อปายังมีน้องชายอีกหนึ่งคนมีนิสัยคล้ายโหดเหี้ยมเหมือนล่อปา

กษัตริย์สิงหราชและรหস্যะ สองพี่น้องทรราชจาก เพชรพระอุมา ภาคหนึ่ง เดิมทีสิงหราชเป็นอำมาตย์ในกษัตริย์วิชัยพรหมนารถ ต่อมาภายหลังร่วมมือกับแม่ควาชิกาฆ่ากษัตริย์วิชัยพรหมนารถแล้วตั้งตนเป็นกษัตริย์ปกครองมรดกนครต่อมา เป็นคนที่ไม่สนใจความเป็นอยู่ของราษฎรและจับหญิงสาวพรหมจรรย์มาฆ่าบูชายันต์เอาเลือดให้แม่ควาชิกากินแทนอาหารตลอดระยะเวลาที่ครองราชย์ ลักษณะของสิงหราชเป็นดังนี้

... สิงหราชเป็นชายร่างสมบูรณ์ใบหน้าอวบอูมบ่งถึงอำนาจวาสนา ลักษณะจะเป็นผู้ใช้ปัญญามากกว่ากำลังกาย... คุณ่ากลัว... จากแววตาที่เป็นประกายกลอกกลิ้ง... เคราค่าสนิท ถักเรียบติดกับผิวแก้มและคางที่อวบอูม... (พนมเทียน, ๒๕๓๓: ๑๓๕๒)

รหস্যะเป็นน้องชายของสิงหราชมีนิสัยเหี้ยมโหดไม่แพ้สิงหราช พนมเทียนบรรยายลักษณะของรหস্যะไว้ดังนี้

... เป็นชายมีอายุ แต่ลำสันแข็งแรง จากปลายคิ้วซ้ายพาดผ่านดั้งจมูกลงมาถึงมุมขากรรไกรขวาเป็นรอยแผลเป็นขนาดใหญ่... นัยน์ตาทั้งสองลูก โพล่งแข็งกระด้าง หนองคราบ نرمสีปากและใต้คาง ปรากฏสีเทาประปราย... (พนมเทียน, ๒๕๓๓: ๖๔๕)

๓.๒.๗ ผู้เล่าตำนานขุมทรัพย์

นวนิยายเรื่อง คิง โซโลมอนส์ ไมนส์ มีตัวละครชื่ออีวานส์ซึ่งเป็นพรานแก่เล่านิทานเกี่ยวกับตำนานขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนให้อัลตันฟังเมื่อครั้งอัลตันยังเป็นเด็กหนุ่ม ส่วนในนวนิยายชุด ล่องไพรไม่มีตัวละครที่มีลักษณะดังนี้ ใน เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งมีตัวละครชื่อหนานไพรซึ่งเป็นพรานแก่เคยเล่าเรื่องตำนานขุมเพชรพระอุมาให้รพินทร์ฟังเมื่อรพินทร์ยังเป็นเด็กหนุ่ม ลักษณะของอีวานส์และหนานไพรจะคล้ายกันมากไม่ว่าจะเป็นภูมิหลัง อาชีพ เรื่องที่เล่าและลักษณะการเล่าคือเริ่มต้นให้อัลตันและรพินทร์เล่าเรื่องแปลกประหลาดให้ฟังก่อนแล้วอีวานส์หรือหนานไพรก็จะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับขุมทรัพย์ให้อีกฝ่ายฟัง และเมื่อฟังจบแล้วทั้งอัลตันและรพินทร์ก็แสดงท่าทีเหมือนกันคือไม่เชื่อว่าเรื่องที่ได้อัลตันฟังนี้เป็นเรื่องจริง พวกเขาคิดว่ามันเป็นเพียงเรื่องเล่าลือหรือตำนานเท่านั้น และหลังจากนั้นก็สนใจเรื่องราวของขุมทรัพย์อีกเลยจนผ่านไปนานนับสิบปี

อีวานส์ (Evans) เป็นพรานป่าที่มีฝีมือมากคนหนึ่ง ตอนที่อีวานส์เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับขุม

ทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนให้อัลลันฟังเป็นช่วงเวลาที่ยัลลันออกล่าช้างครั้งแรกกับอีวานส์เป็นเวลาสามสิบปีมาแล้ว และหลังจากนั้นไม่นานอีวานส์ถูกควายป่าขวิดตาย วันหนึ่งระหว่างที่ล่าช้างอยู่ อัลลันได้เล่าเรื่องราวแปลกประหลาดหลายเรื่องให้อีวานส์ฟัง อีวานส์ก็พูดขึ้นว่า

“Lad, did you ever hear of the Suliman Mountains up to the north-west of the Mashukulumbwe country? (Haggard, ๑๕๑๒ : ๑๘)

อีวานส์ถามอัลลันว่ายัลลันเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเทือกเขาสุลิมานที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของมาซุกุลัมบ์วีหรือไม่ เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่เคยได้ยิน อีวานส์ก็ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเทือกเขาสุลิมานและชุมทรัพย์ซึ่งเรียกอีกอย่างว่าชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนให้อัลลันฟัง อีวานส์เล่าว่ามีแม่มดในแคว้นมานิดาเล่าให้อีวานส์ฟังเกี่ยวกับคนในเทือกเขาสุลิมาน

“...the people who live across those mountains were a “branch” of the Zulu, speaking a dialect of Zulu, but finer and bigger men even: that there live among them great wizards, who had learnt their art from white men when “all the world was dark.” And who had the secret of the wonderful mine of “bright stones”
(Haggard, ๑๕๑๒ : ๑๘-๑๕)

อีวานส์เล่าให้อัลลันฟังว่าที่เทือกเขาแห่งนั้นมีชุมชนของพวกที่สืบเชื้อสายจากซูลู นอกจากนี้แล้วยังมีแม่มด คนเหล่านี้เป็นผู้ที่รู้ความลับของชุมทรัพย์โซโลมอน แต่อัลลันไม่สนใจเรื่องที่ได้อ่านมากนักเพราะคิดว่ามันเป็นเพียงเรื่องล้อเล่นเท่านั้น

หนานไพรเป็นพรานป่าชาวลาเวงที่มีฝีมือในการล่าสัตว์ซึ่งได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเพชรพระอูมาให้รพินทร์ฟังในคราวนั่งห้างดักยิงเสือ หนานไพรและรพินทร์ได้คุยและเล่าเรื่องราวต่างๆ เป็นการฆ่าเวลา ระหว่างที่กำลังคุยกันอยู่นั้น หนานไพรถามรพินทร์ว่า

“นี่ คุณเคยได้ยินชื่อ ขุนเขาพระศิวะ ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของสันเขา ตะนาวศรีมาบ้างไหม ?” (พนมเทียน, ๒๕๓๓: ๔๑)

เมื่อรพินทร์ตอบไปว่าไม่เคยได้ยินชื่อเทือกเขานั้นมาก่อนและไม่ได้อยู่ในแผนที่ของภูมิศาสตร์หนานไพรก็เล่าว่า

“...พระครูคงค์พม่าองค์หนึ่งท่านเล่าให้ผมฟัง ท่านบอกว่า มีนครอยู่นครหนึ่งตั้งอยู่ในระหว่างหุบเขาภูนั้น เป็นนครใหญ่ยิ่งทีเดียว พลเมืองเป็นชาวเขาเผ่าหนึ่ง แยกสาขามาจากเผ่าที่เป็นเจ้าของถิ่นสุวรรณภูมิเดิม เป็นพวกที่รู้ความลับของสมบัติมหาศาลของพระอูมา และเก็บรักษาเผ่าพิทักษ์อยู่...ไม่ว่าโลกภายนอกจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเจริญขึ้นเท่าไร นครนี้ก็ยังคงเป็นนครโบราณเหมือนเมื่อพันๆปีก่อนนี้อยู่ตามเดิม...”

(พนมเทียน.๒๕๓๓:๔๒-๔๓)

แต่รพีพัทธ์คิดว่ามันเป็นเพียงนิทานเท่านั้นและหลังจากที่ไปล่าเสือด้วยกันคราวนั้นเมื่อแยกจากกันไม่นานนานไพรก็ถูกวัฏระทิงชีวิตเสียชีวิต

๓.๒.๘ ผู้เขียนแผนที่

ผู้เขียนแผนที่ ที่ตัวละครใช้นำทางไปยังที่ตั้งของชุมทรัพย์หรือสถานที่ต่างๆ คือ โสโลมอนส์ไมน์ ได้แก่ คอมโจเซ่คาซิลเวสตรา ตัวละครหลายตัวใน ล่องไพร และมังฆวนราชจากเพชรพระอูมา

คอมโจเซ่คาซิลเวสตราเป็นชื่อที่ตัวละครใน คิงโซโลมอนส์ไมน์ กล่าวถึง ตัวละครตัวนี้เป็นผู้ที่เดินทางไปภูกัวน่าสแลนค์มาก่อน ได้พบกับกาบูลและรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนพร้อมทั้งได้พยายามนำมันออกมาแต่ถูกชาวภูกัวน่าสจับได้ เมื่อคอมโจเซ่คาซิลเวสตราหนีออกมาก่อนตายได้เขียนแผนที่ไว้เพื่อทาสนำมันไปมอบให้ครอบครัวเพื่อจะได้พยายามเดินทางมาค้นหาเพชร การที่ผู้อ่านทราบว่าคอมโจเซ่คาซิลเวสตราเป็นผู้เขียนแผนที่ที่มีสองสาเหตุ ประการแรกได้แก่โจเซ่คาซิลเวสตราผู้เป็นลูกหลานของคอมโจเซ่คาซิลเวสตราบอกกับอัลลันก่อนตายว่า

“...my ancestor, a politic refugee from Libson, and one of the first who landed on these shores, wrote that when he was dying on those mountain which no white foot ever pressed before or since. His name was Jose da Silvestra, and he lived three hundred years ago. His slave, who waited for him on this side of the mountain found him dead, and brought the writing home to Delagoa...” (Haggard, ๑๕๑๒ : ๒๒-๒๓)

โจเซ่คาซิลเวสตรากล่าวว่าผู้ที่เขียนแผนที่ชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนเป็นบรรพบุรุษของเขาชื่อคอมโจเซ่คาซิลเวสตราซึ่งมีชีวิตอยู่เมื่อสามร้อยปีที่แล้ว เขาเคยเดินทางไปยังที่ตั้งชุมทรัพย์ก่อนที่จะตายได้เขียนแผนที่ไว้เมื่อทาสมาถึงพบว่าคอมโจเซ่คาซิลเวสตราเสียชีวิตแล้วจึงนำแผนที่กลับ

ไปมอบให้ครอบครัวของเขาที่เดลาแวร์ อีกประการหนึ่งได้แก่ในแผนที่ที่เขียนไว้ผู้เขียนได้แนะนำตนเองว่า “...I, Jose da Silvestra, who am now dying of hunger...” และลงชื่อว่า “Jose da Silvestra” (Haggard.๑๕๑๒ :๒๓-๒๕)

ผู้เขียนแผนที่ในนวนิยายชุด ล่องไพร มีหลายคน ส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครในเรื่องที่จะเดินทางไปยังสถานที่นั้นเขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของชาวป่าและผู้ที่เคยเดินทางไปที่แห่งนั้น เช่น ตอนเจ้าป่า วัลลภาเป็นคนเขียนแผนที่ให้นำทางเอง เธอเขียนขึ้นจากคำบอกเล่าก่อนตายของพนักงานป่าไม้ที่เดินทางไปยังสะแห่งกับคุณพระพิสนธิ์พ่อของเธอแล้วรอดกลับมาเพียงคนเดียว หรือจากคอนเทวรูปชาวอินคา ดร.สมิธและไมราเขียนแผนที่ที่ใช้เดินทางไปนครปาฮัวจากคำบอกเล่าของชนพื้นเมืองแม้จะไม่ชัดเจนนักแต่ก็พอใช้เป็นแนวทางได้ เป็นต้น

ผู้เขียนแผนที่ที่ตัวละครในนวนิยายเรื่อง เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งใช้เป็นแนวทางในการเดินทางค้นหาขุมทรัพย์ได้แก่มังฆมหานรธา การที่ผู้อ่านรู้ว่าผู้เขียนแผนที่คือมังฆมหานรธามีเหตุผลสองประการ ประการแรกได้แก่การที่เนวินชาวพม่าผู้ที่มอบแผนที่ให้รพินทร์บอกว่า

“บรรพบุรุษแต่ครั้งโบราณกาลของผมนั้น เป็นทหารชั้นแม่ทัพในแผ่นดินสมเด็จพระเจ้าบุเรงนอง ที่หนีราชภัยออกจากกรุงหงสาวดี เป็นชาวพม่าคนแรกผู้ซึ่งสามารถบุกบันมาถึงป่าดงดิบในแถบนี้ อัครทะเล่านั้นที่ปรากฏอยู่บนแผ่นหนัง เขาได้เขียนไว้ในมือของเขาเอง ในขณะที่เขากำลังจะตายบนเทือกเขาลิ้นไนน์ ซึ่งไม่เคยมีมนุษย์คนใดย่างกรายเข้าไปถึง เขาคือมังฆมหานรธา ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่เกือบสี่ร้อยปีก่อนโน้น ทาสของเขาซึ่งเขาอยู่อีกด้านหนึ่งของเทือกเขา ได้ไปพบเมื่อเขาตายเสียแล้ว จึงนำเอาลายแทงกลับไปยังถิ่นเดิมที่เกาะลำเลิงมันจึงเป็นสมบัติตกทอดอยู่ในตระกูลของผมมาตั้งแต่บัดนั้น...”

(พนมเทียน,๒๕๓๓: ๔๕)

เนวินกล่าวว่าผู้เขียนแผนที่นี้คือมังฆมหานรธาบรรพบุรุษของเขา ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งได้แก่การที่ในแผนที่ขึ้นต้นด้วย “ข้าพเจ้ามังฆมหานรธา ผู้ซึ่งกำลังจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้วด้วยความหิวและความเจ็บไข้” และลงท้ายด้วยคำว่า “ลาก่อน-มังฆมหานรธา” (พนมเทียน,๒๕๓๓: ๕๑-๕๓)

ลักษณะของผู้เขียนแผนที่ใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ และ เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งมีความคล้ายคลึงกันมากจึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เพชรพระอุมา น่าจะได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์

๓.๒.๘ ผู้มอบแผนที่ให้พรานนำทาง

ผู้ที่มอบแผนที่ให้พรานนำทางซึ่งมีลักษณะที่เหมือนกัน ได้แก่ โจเซ่ดาซิลเวสตรา (Jose da Silvestra) จาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ และเนวินจาก เพชรพระอุมา ความคล้ายคลึงกันของตัวละครทั้งสองนี้มีอยู่หลายประการ ประการแรกได้แก่การที่โจเซ่ดาซิลเวสตราเป็นลูกหลานของคอม โจเซ่ดาซิลเวสตราเหมือนกับที่เนวินเป็นลูกหลานของมังมหานรธาผู้เขียนแผนที่ ประการที่สองได้แก่อัลตันพบกับโจเซ่ดาซิลเวสตรา ในตอนที่โจเซ่ดาซิลเวสตรากำลังจะเดินทางไปหาชุมทรัพย์ตามลายแทงเหมือนกับที่รพิินทร์พบเนวิน ในตอนที่เนวินกำลังจะออกเดินทางไปหาชุมทรัพย์ตามลายแทง ประการที่สามอัลตันได้พบกับโจเซ่ดาซิลเวสตราอีกครั้งในตอนที่โจเซ่ดาซิลเวสตราไม่สบายเดินทางย้อนกลับออกมาจากป่าลึก เหมือนกับที่รพิินทร์พบเนวินอีกครั้งตอนที่เนวินเดินทางออกมาจากป่าลึกและไม่สบายมาก ประการสุดท้ายโจเซ่ดาซิลเวสตรามอบแผนที่ให้อัลตันก่อนที่โจเซ่ดาซิลเวสตราจะเสียชีวิตพร้อมทั้งบอกเล่าประวัติความเป็นมาของแผนที่ เช่นเดียวกับที่เนวินมอบแผนที่ให้กับรพิินทร์ก่อนที่เขาจะตายและเล่าประวัติของแผนที่ให้รพิินทร์ฟังด้วย

๓.๒.๑๐ บุคคลในชุมชนลึกลับที่ช่วยเหลือตัวละครในการชิงตำแหน่งกษัตริย์ หรือหัวหน้าชุมชนคืนจากราช

บุคคลในชุมชนลึกลับที่ช่วยเหลือตัวละครในการชิงตำแหน่งกษัตริย์หรือหัวหน้าชุมชนคืนจากราช ได้แก่ อินฟาคุสใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ กุตะมะและอรชุนจาก เพชรพระอุมา

อินฟาคุส (Infadoos) เป็นน้องชายต่างมารดาของทวาลา และเป็นลุงของอิกโนสิ หรือ อัมโบปา อินฟาคุสเป็นผู้ควบคุมทหารกองกำลังเกรย์ (Greys) เมื่ออัมโบปาพิสูจน์ให้อินฟาคุสแน่ใจว่าเขาคืออิกโนสิดานชายผู้ที่เป็นกษัตริย์ที่แท้จริง อินฟาคุสจึงควบคุมกองกำลังเกรย์ทำสงครามกับทวาลาเพื่อช่วยอิกโนสิแย่งตำแหน่งกษัตริย์คืนมา

กุตะมะและอรชุนเป็นทหารเอกของกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ เมื่อสิงหาร่วมมือกับ วาชิกาก่อการกบฏและตั้งตนเป็นกษัตริย์ อรชุนได้ออกมาตั้งกองโจรต่อต้านสิงหาราและรวบรวมไพร่พลไว้คอยช่วยเหลือจักราชชิงตำแหน่งกษัตริย์เมื่อจักราชกลับมาแย่งมรดกตนครอีกครั้ง ส่วนกุตะมะยังคงรับราชการอยู่กับสิงหารา ทำหน้าที่แสดงออกคืออยู่ฝ่ายของสิงหาราและได้ร่วมมือกับสิงหาราก่อการกบฏ แต่ในความเป็นจริงกุตะมะคือคนที่ช่วยให้จักราหนีตายรอดออกไปสู่โลกภายนอกและคอยช่วยเหลืออรชุนอย่างลับๆ เมื่อจักราชกลับมาแย่งมรดกตนครกุตะมะได้มาอยู่ฝ่ายจักราและอรชุนทำสงครามกับสิงหารา

๓.๒.๑๑ นางเอก

นางเอกคือตัวละครที่เป็นตัวเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายซึ่งในตอนจบมักจะเป็นคนรักหรือแต่งงานกับตัวละครเอกฝ่ายชาย ในนวนิยายทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นโรแมนติคหรือสมจริงมักจะต้องมีนางเอกเสมอถ้าไม่มีนางเอกทั้งผู้แต่งและผู้อ่านมักจะรู้สึกว่นวนิยายเรื่องนั้นไม่ค่อยจะสมบูรณ์หรือสนุกมากนัก แต่ในงานเขียนเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ของเซอร์เฮนรี ไรเดอร์-แฮกการ์ดมีลักษณะเด่นตรงที่ไม่มีนางเอก แต่เนื้อเรื่องก็มีความสนุกสนานไม่แพ้นวนิยายที่มีนางเอก แม้ว่าในนวนิยายเรื่องนี้จะมีตัวละครเอกฝ่ายหญิงถึงสองคนคือกาบูลและฟูลาดาแต่ตัวละครทั้งสองนี้ก็ไม่ใช่นางเอก เพราะกาบูลเป็นแม่มดจึงเป็นได้เพียงนางร้าย ส่วนฟูลาดาซึ่งเป็นชาวคูว์นำส์แลนด์เป็นเสมือนตัวประกอบที่สำคัญตัวหนึ่งเท่านั้นไม่ใช่นางเอก นวนิยายชุด *ล่องไพร* ซึ่งผู้แต่งคือน้อย อินทนนท์ได้รับแรงบันดาลใจในการแต่งมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ลักษณะการแต่งจะเหมือนกับนวนิยายต้นแบบคือไม่มีนางเอก เพราะตัวละครที่เรียกได้ว่าเป็นตัวละครเอกหรือพระเอกนั้นคือศักดิ์ ในนวนิยายเรื่องนี้ไม่มีคนรักหรือภรรยา แม้ว่าในหลายๆตอนจะมีตัวละครฝ่ายหญิงหลายตัว เช่นวัลลภาจากคอนเจ้าป่า ดร.บริันฮิลด์จากคอนทางข้างเผือก แต่เมื่อการเดินทางในแต่ละตอนจบลงตัวละครฝ่ายหญิงเหล่านั้นก็แยกกันไปไม่ได้หวนกลับมาติดต่อกันอีก แต่นวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* มีลักษณะที่พิเศษออกไปไม่เหมือน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* และ *ล่องไพร* ตรงที่มีนางเอก นางเอกของนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ได้แก่ ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ สาเหตุที่พนมเทียนแต่งนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ให้มีนางเอกเป็นเพราะพนมเทียนคิดว่าถ้าไม่มีนางเอก นวนิยายเรื่องนั้นๆก็จะไม่สนุกจะเหมือนกับขาดอะไรไปบางอย่างและบางครั้งเนื้อเรื่องอาจจะดิ่งเครียดมากไป (ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, สัมภาษณ์, ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑) พนมเทียนจึงสร้างให้มีตัวละครนางเอกเพื่อให้นวนิยายผจญภัยเรื่อง *เพชรพระอุมา* มีครบทั้งความตื่นเต้น การผจญภัย การใช้ไหวพริบปฏิภาณ มิตรภาพระหว่างเพื่อน เรื่องตลกขำขันและเรื่องของความรักระหว่างชายหญิง

๓.๓ ฉากและเหตุการณ์

เหตุการณ์ในนวนิยายผจญภัยเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เกิดขึ้นในทวีปแอฟริกา ส่วนเหตุการณ์ในนวนิยายชุด *ล่องไพร* หลายตอนเกิดขึ้นแถวชายแดนไทยพม่า มีอยู่สองตอนเท่านั้นที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ เหตุการณ์ใน *เพชรพระอุมา* เกิดขึ้นบริเวณป่าชายแดนไทย-พม่า

การเดินทางผจญภัยของตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เริ่มต้นเดินทางจากเคอร์บัน

ปลายเดือนมกราคมมุ่งหน้าไปอินยาคีที่ค้าขายปลายแดนซึ่งเป็นสถานที่ที่เนวิลล์ขายเกวียนแล้ว ก่อนที่จะเดินทางค้นหาสมบัติ ต่อจากนั้นทั้งหมดก็ออกเดินทางไปยังลิคันดาและเดินทางข้าม ทะเลทรายไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมุ่งหน้าไปยังเทือกเขาสุลิมานและถ้ำแห่งชิบา เมื่อ ตัวละครเดินทางถึงถ้ำแห่งชิบาตัวละครก็เดินทางเข้าสู่คูว์น่าส์แลนด์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็จะเป็นการล่าสัตว์ของตัวละครได้แก่การล่าช้าง ล่าหมาป่า การผจญภัยกับภยธรรมชาติเช่นหิมะและความ แห้งแล้งกันดาร

ลักษณะของการเดินทางให้คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอิทธิพลต่อล่องไพรและเพชรพระอุมา แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นคนละประเทศก็ตาม แต่ลักษณะการได้รับอิทธิพลของ ล่องไพร จะเป็นแค่เพียงว่าตัวละครใน ล่องไพร จะต้องเริ่มต้นเดินทางที่ใดที่หนึ่งซึ่งใกล้ที่หมายมากที่สุด ระหว่างนั้นก็เดินทางผ่านสถานที่ต่างๆจนกระทั่งถึงจุดหมายซึ่งเป็นเมืองหรือชุมชนแห่งหนึ่ง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องก็เป็นลักษณะของการเดินทางในป่าลึกและมีการล่าสัตว์บ้างตาม ลักษณะของนวนิยายผจญภัยในป่าลึก ตัวอย่างเช่น การเดินทางในตอนผัดองเหลืองคนสุดท้าย ตัว ละครออกเดินทางจากจังหวัดน่านมุ่งสู่หมู่บ้านน้ำหลาก ปางลาด เดินทางต่อไปในป่าลึกจนถึงหมู่บ้านขมุไฟอันเป็นจุดหมายระหว่างทางมีการตามล่าช้างเกรซ้อ้ายแป แม้ ล่องไพร หลายตอนจะมีการล่าช้างหรือสัตว์ป่าอื่นๆแต่ลำดับของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกัน

สำหรับนวนิยายเรื่อง เพชรพระอุมา ผู้แต่งจะได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มากกว่า ล่องไพร แม้ว่าเหตุการณ์ใน เพชรพระอุมา เกิดขึ้นในประเทศไทยบริเวณป่าชายแดนไป จนถึงป่าพม่าไม่ได้เกิดในทวีปแอฟริกา แต่ฉากและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายทั้งสองเรื่อง นี้สามารถนำมาเปรียบเทียบกันจนเห็นได้ชัดเจนว่านวนิยายผจญภัยเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มี อิทธิพลในเรื่องของฉากและเหตุการณ์ต่อ เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งมาก

**ตารางเปรียบเทียบฉากและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายผจญภัย
เรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ และ เพชรพระอุมา ตั้งแต่เริ่มเดินทางจนถึงจุดหมาย**

ลำดับที่	คิงโซโลมอนส์ไมนส์	เพชรพระอุมา
๑	เซอร์เฮนรี เคอร์ติสและกัปตันจอห์นกู๊ด มาพบอัลตันและจ้างอัลตันเป็นพรานนำ ทางใน การเดินทางไปภูคว่าน้ำสแลนค์	เชษฐา.คาริน และไชยยันต์ มาพบ รพินทร์และจ้างรพินทร์เป็นพรานนำทาง ในการเดินทางไปที่อกเขาพระศิวะ
๒	เซอร์เฮนรี กัปตันจอห์นกู๊ดและอัลตัน เตรียมสิ่งของที่ จะใช้ในการเดินทางที่ เคอร์บันอันเป็นที่พักของอัลตัน	เชษฐา คาริน ไชยยันต์และรพินทร์เตรียม สิ่งของที่ จะใช้ในการเดินทางที่หนองน้ำ แห่งอันเป็นที่พักของรพินทร์
๓	อัม โบปามาสมัครเป็นคนรับใช้ในการ เดินทาง โดยไม่ต้องการค่าจ้าง	แงชายมาสมัครเป็นคนรับใช้ในการเดิน ทาง โดยไม่ต้องการค่าจ้าง
๔	คณะเดินทางออกเดินทางจากเคอร์บัน ปลายเดือนมกราคมมุ่งสู่อินชาติ	คณะเดินทางออกเดินทางจากหนองน้ำ แห่งมุ่งสู่หล่มช้าง
๕	ตัวละครล่าสัตว์ป่าระหว่างการเดินทาง	ตัวละครล่าสัตว์ป่าระหว่างการเดินทาง
๖	เดินทางถึงอินชาติปลายเขตแดนมะตะบิล ซึ่งมีผู้ปกครองที่โหดร้าย อินชาติคือ สถานที่ที่โจรหรือเนวิลส์ขายเกวียน ก่อนที่เขาจะออกเดินทางค้นหาขุมทรัพย์	ตัวละครเดินทางถึงหล่มช้างซึ่งมีกะหย่น ผู้โหดเหี้ยมปกครองอยู่ หล่มช้างคือ สถานที่ที่รพินทร์และคณะมาพักก่อนจะ ออกเดินทางค้นหาขุมทรัพย์
๗	ตัวละครเดินทางข้ามทะเลทรายซึ่งมี อาณาเขตกว้างใหญ่	ตัวละครเดินทางข้ามป่าคงคิบซึ่งมี อาณาเขตกว้างใหญ่
๘	ตัวละครเดินทางผ่านดินแดนที่แห้งแล้ง และพบภัยธรรมชาติ	ตัวละครเดินทางผ่านดินแดนที่แห้งแล้ง และพบภัยธรรมชาติ
๙	จอห์นกู๊ดเขียนบันทึกการเดินทางว่าทั้ง หมดพบอะไรบ้าง	ไชยยันต์เขียนบันทึกการเดินทางว่าทั้ง หมดพบอะไรบ้าง
๑๐	ตัวละครเดินทางถึงเทือกเขาสุลิมานและ ถ้ำแห่งชิบา	ตัวละครเดินทางถึงเทือกเขาพระศิวะและ หุบเขานางนอน
๑๑	คณะเดินทางพบซากศพของคอม โจเซ่คา ซิลเวสตราผู้เขียนแผนที่	คณะเดินทางพบ โครงกระดูกของ มังมหานรธาผู้เขียนแผนที่
๑๒	ตัวละครพบถ้ำซึ่งเป็นทางเข้าสู่ภูคว ่าน้ำสแลนค์	ตัวละครพบถ้ำซึ่งเป็นทางเข้าสู่มรกต นคร

ลำดับที่	คิงโซโลมอนส์ไมนส์	เพชรพระอุมา
๑๓	ตัวละครเดินทางเข้าสู่ภูเขากัวน่าสแลนค์และถูกควบคุมตัว	ตัวละครเดินทางเข้าสู่มรกตนครและเข้าถูกควบคุมตัว
๑๔	ตัวละครพบกษัตริย์ทวาลา	ตัวละครพบกษัตริย์สิงหรา
๑๔	อัมโบปาพิสูจน์ว่าตนเองคืออิกโนติ	ตัวละครพบอนูชาและหนานอิน
๑๕	คณะเดินทางช่วยอัมโบปาชิงตำแหน่งกษัตริย์	แวงชายพิสูจน์ว่าตนเองคือจักราช คณะเดินทางช่วยแวงชายชิงตำแหน่งกษัตริย์
๑๖	ทวาลาตาย	สิงหราและรหัสยะ และแม่มควาชิกาตาย
๑๗	คณะเดินทางชมชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน แม่มคากูลตาย	ตัวละครชมชุมเพชรพระอุมา
๑๘	ตัวละครเดินทางกลับและระหว่างทางพบจอร์จและจิมซึ่งทุกคนตามหา	ตัวละครเดินทางกลับ

เมื่อดูจากตารางเปรียบเทียบแล้วจะพบว่าฉากในเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีอิทธิพลต่อ *เพชรพระอุมา* หลายอย่างในเรื่องของฉากสำคัญ จากเคอร์บันกลายเป็นหนองน้ำแห้ง จากอินยาดิกกลายเป็นหล่มซ้าง จากทะเลทรายอันกว้างใหญ่กลายเป็นป่าดงดิบที่หลงสำรวจ เทือกเขาสุลิมานกลายเป็นเทือกเขาพระสิวะ ถิ่นแห่งชีบากลายเป็นหุบเขานางนอน สถานที่ที่คณะเดินทางพบศพของผู้เขียนแผนที่ ถนนของภูเขากัวน่าสแลนค์กลายเป็นถนนของมรกตนคร และชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนกลายเป็นชุมเพชรพระอุมา

การที่กล่าวว่าคุณแต่งเปลี่ยนเคอร์บันเป็นหนองน้ำแห้งอาจจะเป็นการได้รับอิทธิพลที่ไม่ชัดเจนมากนักผู้อ่านบางคนอาจกล่าวว่าเป็นเพียงเหตุบังเอิญเพราะสถานที่ซึ่งเป็นที่พักของพรานนำทางจะต้องใช้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทางและเตรียมสัมภาระและพรานนำทางนั้นเป็นพรานอาชีพนั่นจึงจำเป็นต้องมีที่พักในป่า แต่การที่อินยาดิกกลายเป็นหล่มซ้าง จากทะเลทรายอันกว้างใหญ่กลายเป็นป่าดงดิบที่หลงสำรวจ เทือกเขาสุลิมานกลายเป็นเทือกเขาพระสิวะ ถิ่นแห่งชีบากลายเป็นหุบเขานางนอนสถานที่ที่คณะเดินทางพบศพของผู้เขียนแผนที่ ถนนของภูเขากัวน่าสแลนค์กลายเป็นถนนของมรกตนคร และชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนกลายเป็นชุมเพชรพระอุมา เป็นสิ่งที่แสดงอย่างชัดเจนว่า *เพชรพระอุมา* ได้รับอิทธิพลทางด้านฉากมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แน่แน่นอนเพราะอินยาดิกผู้ปกครองที่ร้าย เป็นสถานที่ที่เนวิลล์หรือจอร์จเคอร์ติสชายเกวียนของคนก่อนออกเดินทางไปหาชุมทรัพย์ และเมื่อคณะเดินทางที่มีอัลตันนำทางเดินทางมาถึงที่อินยาดิกทั้งหมด ผากเกวียนไว้กับมิชชันนารีก่อนออกเดินทาง ส่วนหล่มซ้างมีลักษณะที่เหมือนกับอินยาดิกกล่าวคือ

หล่มช้างมีนายบ้านที่คู่ร้ายชื่อคะหยิ่น เป็นสถานที่ที่ม.ร.ว.อนุชาฝากเกวียนไว้ที่นั่นก่อนออกเดินทางไปเทือกเขาพระศิวะ และเมื่อคณะเดินทางที่มีรพินท์เป็นผู้นำทางเดินทางถึงหล่มช้างได้ฝากเกวียนและของที่ไม่จำเป็นไว้ที่นั่น ในคิงโซโลมอนส์ไมนส์เมื่อตัวละครออกเดินทางจากอินยาคีก็ต้องเดินทางฝ่าทะเลทรายอันกว้างใหญ่เช่นเดียวกับ เพชรพระอุมา เมื่อคณะเดินทางออกจากหล่มช้างทั้งหมดต้องเดินทางฝ่าคงคิอันกว้างใหญ่ที่ทุกคนเรียกว่าคงมรณะ

เทือกเขาสุลิมานและถันแห่งชีบา (ชีบาเบรต) กลายเป็นเทือกเขาพระศิวะและหุบเขานางนอนถันพระอุมา สุโลมานหรือโซโลมอนเป็นบุคคลเดียวกันเป็นชื่อของนบีหนึ่งใน ๒๕ องค์ของมุสลิมเมื่อไรเคอร์แฮกการ์ดตั้งชื่อเทือกเขาว่าสุโลมาน เมื่อกลายมาเป็นนวนิยายไทยพนมเทียนจึงเปลี่ยนเทือกเขาสุโลมานเป็นเทือกเขาพระศิวะซึ่งเป็นหนึ่งในเทพเจ้าของศาสนาพราหมณ์ ส่วนชีบาเป็นมารดาของโซโลมอนเมื่อมีเทือกเขาสุโลมานและมีถันแห่งชีบาอยู่ใกล้ๆ เมื่อพนมเทียนเปลี่ยนเทือกสุโลมานเป็นเทือกเขาพระศิวะจึงต้องเปลี่ยนถันแห่งชีบาเป็นถันพระอุมา เป็นการใช้สถานที่เดียวกันแต่เป็นชื่อบุคคลสำคัญของศาสนาที่ต่างกัน อีกเหตุผลหนึ่งที่กล่าวว่าเทือกเขาสุลิมานและถันแห่งชีบากลายเป็นเทือกเขาพระศิวะและหุบเขานางนอนถันพระอุมาเพราะลักษณะของถันแห่งชีบาและหุบเขานางนอนถันพระอุมามีลักษณะที่เหมือนกัน ในคิงโซโลมอนส์ไมนส์เมื่อตัวละครเดินทางถึงเทือกเขาสุโลมานตัวละครจะพบกับ

“...Sheba’s Breasts; and stretching away for hundreds of miles on either side of them ran the great Suliman Berg. Now that sitting here, I attempt to describe the extraordinary grandeur and beauty of that sight... Straight before us, rose two enormous mountains... standing not more than a dozen miles apart, linked together by a precipitous cliff of rock, and towering in awful white solemnity straight into the sky. These mountains placed thus, like the pillars of a gigantic gateway, are sheped after the fashion of a woman’s breast, and at times the mists and shadows beneath them take the form of a recumbent woman, veiled mysteriously in sleep... (Haggard, ๑๘๑๒: ๘๘-๘๙)

จากเทือกเขาสุโลมานตัวละครจะพบกับถันแห่งชีบาซึ่งมีลักษณะประหลาดคือเป็นยอดเขาสองลูกสูงตระหง่านและเชื่อมติดกันด้วยหน้าผาอันสูงชันมีลักษณะคล้ายกับหน้าอกของสตรีเมื่อหมอกและเงามีคมาปกคลุมจะมองเห็นเป็นรูปหน้าอกของสตรีซึ่งกำลังนอนหงายอยู่ส่วนถันพระอุมาและหุบเขานางนอนใน เพชรพระอุมา มีลักษณะดังนี้

“...หญิงสาว... สังกัดได้จากรูปร่างและทรวดทรงนอนพาดตัวหงาย... ไม่มี

อาการใดๆปิดคลุมร่างกายของหล่อนเลย นอกจากความเปล้าเปลือยอย่างเห็นได้ชัดตั้งแต่
ใบหน้า ลำคอ ทรวงอก...ลงไปจนกระทั่งปลายเท้า...ผู้หญิงรูปร่างสวย ไม่มีอาการใดๆ
ปิดร่างกายนางหนึ่ง นอนพาดขวางหน้าเธออยู่ข้างล่างนี้เอง ร่างกายอันงามทุกส่วนสำคัญของ
เธอประกอบขึ้นด้วยเนินสูง เนินต่ำ ทุงหญ้าและก้อนหิน เพราะแท้ที่จริง เธอ ก็คือภูมิ
ประเทศทั้งหมดภายในวงแควดล้อมของกลุ่มทิวเขาบริวารแห่งเทือกพระศิวะ...”

(พนมเทียน,๒๕๓๓:๔๕-๕๐)

ลักษณะของเทือกเขานางนอนจะเหมือนกับถันแห่งชีบาเพราะภูมิประเทศเป็นรูปของผู้หญิงนอน
ขวางอยู่ และเมื่อหิมะตกจนมีปริมาณมากพอบริเวณทรวงอกของนางนอนก็จะกลายเป็นถันพระ
อูมาทันที

สถานที่ที่พบซากศพของผู้เขียนแผนที่ทั้งใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ และ เพชรพระอูมา
จะเหมือนกันคือ ใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เมื่อคณะเดินทางเดินทางถึงถันแห่งชีบาและกำลังจะ
เดินทางเข้าสู่ภูเขากัวน่าสแลนค์ทั้งหมดพบถ้ำแห่งหนึ่งที่ถันถ้ำนั้นคณะเดินทาง ได้พบกับซากศพของ
คอมโจเซดาซิลเวสตราเช่นเดียวกับ ใน เพชรพระอูมา เมื่อตัวละครเดินทางถึงถันพระอูมาและ
กำลังจะเดินทางเข้าสู่มรกตนคร ได้ไปพักที่ถ้ำแห่งหนึ่งแล้วทุกคนก็พบว่าที่ถ้ำถ้ำนั้นมีโครง
กระดูกโครงหนึ่ง โครงกระดูกนั้นคือมังฆวนรธาซึ่งตัวละครทั้งสองเรื่องราวซากศพที่เขาพบ
เป็นผู้ที่เขียนแผนที่ เพราะในแผนที่ทั้งสองเรื่องกล่าวว่าตัวผู้เขียนกำลังจะตายในที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่
ในถันพระอูมาและถันแห่งชีบา หลังจากนั้นตัวละครทั้งสองเรื่องก็พบถนนเข้าสู่จุดหมายปลายทาง
ทางเมื่อเข้าไปแล้วก็ถูกชาวเผ่านั้นควบคุมตัว

ที่ตั้งชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนและชุมเพชรพระอูมามีลักษณะเหมือนกันคืออยู่ใน
เทือกเขาหนึ่ง ไม่ไกลจากชุมชนมากนักทางเข้าจะมีประตูกลอยู่ถ้าใครเข้าไปแล้วและมีคนปิดประตู
จากภายนอกคนข้างในก็จะไม่สามารถออกมาได้เหมือนกัน

๓.๔ บทสนทนา

ในเรื่องของบทสนทนา คิงโซโลมอนส์ไมนส์ จะมีอิทธิพลต่อ เพชรพระอูมา มากกว่าที่มี
ต่อล่องไพร เพราะบทสนทนาในล่องไพรจะไม่เหมือนกับในคิงโซโลมอนส์ไมนส์ แต่บทสนทนา
ในเพชรพระอูมา จะมีหลายตอนที่เหมือนกับ คิงโซโลมอนส์ไมนส์ โดยเฉพาะในช่วงแรกที่ตัว
ละครพบกันและช่วงแรกๆของการเดินทาง จะมีหลายเหตุการณ์ที่บทสนทนาของตัวละครจาก
นวนิยายสองเรื่องนี้เหมือนกัน ตัวอย่างเช่นตอนอัลตันพบกับเซอร์เฮนรี เคอร์ติสและกัปตันจอห์น

กูด และคอนรพินท์ได้พบกับเชษฐา คารินและไชยยันต์ครั้งแรก และตอนอัลตันเล่าเหตุการณ์ที่คุยกับจิมที่บามังวาโดก่อนที่เนวิลล์และจิมจะเดินทางไปหาจุมทรัพย์ และรพินท์เล่าเหตุการณ์ที่คุยกับหนานอินที่โป่งกระทิงก่อนชดและหนานอินจะเดินทางไปหาจุมทรัพย์

เมื่ออัลตันพบกับเซอร์เฮนรี เคอร์ติสและกัปตันจอห์น กูด และคอนรพินท์ได้พบกับเชษฐาคารินและไชยยันต์ครั้งแรก ตอนที่เซอร์เฮนรีถามอัลตันเกี่ยวกับเนวิลล์ และเชษฐาถามรพินท์ เกี่ยวกับชด ประชากร ดังข้อความนี้

“Mr.Quatermain...the year before last about this time, you were...at place called Bamangwato,to the north of the Tranavval”

“I was.” I answered...

“You were trading there,were you not?” put in Captain Good, in his quick way.

“I was. I took up a wagon-load of goods made a camp outside the settlement...

...”Did you happen to meet a man called Neville there?”

“Oh, yes; ...I had a letter from a lawyer a few month back, asking me if I knew that had become of him, which I answered to the best of my ability at the time.”

“Yes,...your letter was forwarded to me. You said...Neville left Bamangwato at the beginning of May in a wagon with driver...and a Kafir hunter called Jim...Mr.Neville is was my brother...(Haggard,๑๕๑๒ :๑๐-๑๒)

บทสนทนาเป็นการพูดคุยกันระหว่างเซอร์เฮนรี อัลตันและกูด เซอร์เฮนรีถามว่าเมื่อประมาณหนึ่งปีมาแล้วอัลตันค้าขายอยู่แถวบามังวาโดไซไหม อัลตันตอบว่าใช่ กูดถามแทรกว่าค้าขายไซไหม เมื่อได้รับคำตอบแล้วเซอร์เฮนรีถามอัลตันว่าพบชายชื่อนวิลล์ไซไหม อัลตันตอบว่าใช่และบอกว่าเขาได้รับจดหมายจากทนายความคนหนึ่งถามเรื่องราวเกี่ยวกับเนวิลล์ซึ่งเขาได้ตอบไปตามความจริง เซอร์เฮนรีกล่าวว่าจดหมายนั้นถูกส่งไปให้เขาเอง และบอกว่าเนวิลล์คือน้องชายของเขา

“คุณรพินท์...เมื่อปีกลายนี้คุณท่องเที่ยวอยู่ในดงแถบหนึ่งที่ชาวบ้านป่าเรียกว่า “โป่งกระทิง” ทางทิศเหนือของหนองน้ำแห่ง ไซไหมครับ?”

จอมพรานขมวดคิ้วนึกหนึ่งแล้วผงกศีรษะลง... “ครับ ผมอยู่แถวๆนั้น”

“คุณ ไปตั้งสถานีค้าสัตว์อยู่ที่นั่น?”

“ถูกแล้วครับ ผม ไปตั้งแคมป์ค้าสัตว์อยู่ที่นั่น”

เชษฐา... “คุณเคยพบนักล่าสัตว์ชาวพระนครคนหนึ่ง ไซชี้ว่าชด ประชากร ที่นั่น

บ้างไหม?”

“ครับ ผมเคยพบเขามาตั้งแต่ผมอยู่อ่างๆผมประมาณ ๒ อาทิตย์...ผมได้รับจดหมายจากทนายความคนหนึ่ง เมื่อสักประมาณ ๓-๔ เดือนที่แล้วมา ขอสอบถามว่าผมทราบอะไรเกี่ยวกับนักล่าสัตว์ชาวพระนครที่ชื่อชดผู้นี้บ้าง และผมก็ได้เขียนจดหมายตอบทนายความคนนั้นไปแล้ว...”

...เชษฐากล่าวต่อมาอย่างเข้มซึ้งระมัดระวัง “ทนายความที่ติดต่อสอบถามมาให้คุณเป็นทนายของผมเอง จดหมายของคุณได้ถูกส่งต่อมาให้ผม คุณบอกในจดหมายนั้นว่า...ชด...ได้ออกเดินทางจาก “ไปงกระทิงเมื่อต้นเดือนพฤษภาคมพร้อมด้วยพรานพื้นเมืองอันเป็นลาวเชิงคนหนึ่งชื่อ หานานอิน...ถูกแล้วครับคุณรพินทร์ ชด ประชากรที่พบคุณแท้จริงคือน้องชายของผมเองและเป็นพี่ชายของคาริน...”

(พนมเทียน, ๒๕๓๑ : ๒๕-๓๓)

บทสนทนาจากนวนิยายสองเรื่องตอนนี้เหมือนกันแทบจะทุกคำพูดเริ่มต้นให้ตัวละครฝ่ายนายจ้างถามอีกฝ่ายว่าในเวลานั้นอยู่ที่นั่นใช่หรือไม่ พบคนที่ชื่อ..ใช่หรือไหม อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่าใช่และเคยได้รับจดหมายที่ถามถึงคนคนนั้น ฝ่ายนายจ้างจึงตอบว่าทนายความของเขาเป็นคนส่งมาและชายคนนั้นคือน้องชายของเขาเอง หลังจากนั้นเซอร์เฮนรีและเชษฐาได้เล่าเหตุการณ์ที่ทะเลาะกับน้องชายจนน้องชายหนีออกจากบ้านเพื่อเผชิญโชคให้อีกฝ่ายฟัง

อัลตันเล่าเหตุการณ์ที่คุยกับจิมที่บามังวาโตก่อนที่เนวิสส์และจิมจะเดินทางไปหาจุมทรัพย์และรพินทร์เล่าเหตุการณ์ที่คุยกับหานานอินที่ไปงกระทิงก่อนชดและหานานอินจะเดินทางไปหาจุมทรัพย์ แต่ก่อนที่อัลตันจะเล่าเซอร์เฮนรีฟังเกี่ยวกับที่อัลตันคุยกับจิมที่บามังวาโตและรพินทร์จะเล่าให้เชษฐาฟังเกี่ยวกับที่รพินทร์คุยกับหานานอินที่ไปงกระทิงซึ่งทั้งสองเหตุการณ์เป็นการพูดคุยเรื่องเดียวกัน คือเรื่องจุมทรัพย์ที่กำลังจะไปหาและทำไมจิมและหานานอินจึงมั่นใจว่าจุมทรัพย์นั้นมีอยู่จริง อัลตันและรพินทร์เล่าให้อีกฝ่ายฟังเกี่ยวกับตำนานจุมทรัพย์ที่เขาได้ยินครั้งแรก และการที่ตัวเขาได้แผนที่ที่เดินทางไปหาจุมทรัพย์ก่อนแล้วจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่บามังวาโตหรือไปงกระทิง

... 'Baas, we are going after diamonds'

“Diamonds ! why...you are steering in the wrong direction...”

“Bass, have you ever heard of Suliman's Berg'-that is, Solomon's Mountain...Have you ever heard of the diamonds there?

“I have heard a foolish story, Jim”

“It no a story, Bass Once I knew a woman who came form there, and reach Natal with her child, she told me; -she is dead now’.

(Haggard, ๑๕๑๒ :๒๗-๒๘)

จิมเรียกอัลตันว่า ‘Bass’ บอกว่าตัวเขาและเจ้านายจะไปหาเพชรและย่อนตามอัลตันว่าไม่เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเขาโซโลมอนมาก่อนหรือ อัลตันตอบว่าเรื่องนั้นเป็นเพียงนิทานเท่านั้น แต่จิมยืนยันว่ามันไม่ใช่นิทานเพราะเขาเคยพบกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งออกมาจากที่นั่นพร้อมกับลูกแต่ไม่นานเธอก็ตาย จิมและเจ้านายจะเดินทางไปที่นั่นแน่และเมื่อออกเดินทางแล้วจิมหวังกลับมาหาอัลตันพร้อมกับกล่าวลาและพูดว่าบางทีอัลตันอาจจะพูดถูกเขาอาจจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีกแต่อย่างไรก็ตามเขาและเจ้านายจะต้องพยายามเดินทางไปให้ถึงให้ได้ อัลตันจึงพูดกับจิมว่า

“Oh...wait a bit ,Jim; will you take a note to your master, Jim, and promise not to give it to him till you reach Inyati?’ which was some hundred miles off.

“yes, Bass’

“So I took the scrap of paper, and wrote on it ‘Let him who comes...climb the snow of Sheba’s left breast, till he reach the nipple,on the north side of which is Solomon’s great road’”

“Now ,Jim...when you give this to your master, tell him he had better follow the advice on it implicitly...” (Haggard, ๑๕๑๒ :๒๘-๒๙)

อัลตันคัดลอกข้อความตอนหนึ่งจากแผนที่ให้จิมนำไปให้เจ้านายเมื่อเดินทางได้ไกลพอสมควร และบอกให้ปฏิบัติคำแนะนำที่ให้ไปซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้รพิพรรณได้ทำกับหนานอินเช่นเดียวกันดังในบทสนทนาต่อไปนี้

“...ผมกับเจ้านายของผมกำลังจะเดินทางไปหาเพชร”

“เพชร !...”

“เจ้านายไม่เคยได้ยินถึงขุนเขาพระศิวะมาบ้างเลยหรือครับ”...

“เออวะ เคยได้ยินนิทานสัปรังเคนัน้อยู่บ้างเหมือนกันแหละ ทำไม”

“ไม่ใช่นิทานครับเจ้านาย มันเป็นเรื่องจริง ครั้งหนึ่งผมเคยได้รู้จักกับผู้หญิงชาวเขาคนหนึ่ง หล่อนมาจากที่นั่นและมาถึงพร้อมกับลูกชายเล็กๆของหล่อน หล่อนเล่าให้ผมฟัง แต่เดี๋ยวนี้หล่อนตายเสียแล้ว” (พนมเทียน, ๒๕๓๑ : ๕๗)

หนานอินเรียกรพินทร์ว่า ‘นาย’ และยืนยันว่าขุมเพชรพระอูมามีอยู่จริงตัวเขาและเจ้านายจะไปเผชิญโชคที่นั่นและเมื่อออกเดินทางไปหนานอินได้ย้อนกลับมาหาพินทร์พร้อมกลับกล่าวว่ารู้สึกไม่ค่อยดีกับการเดินทางครั้งนี้แต่อย่างไรก็ทั้งเจ้านายไม่ได้ต้องเดินทางไปด้วยกัน รพินทร์จึงกล่าวว่า

“ถ้างั้นคอยเดี๋ยว ฉันจะฝากอะไรไปให้เจ้านายของแกหน่อย แต่แกจะสัญญากับฉันได้ไหมว่า แกจะยังไม่ส่งให้กับเขาจนกว่าจะเดินทางไปถึง “หล่มช้าง”

“ผมรับรองครับ”

ดังนั้นผมจึงรีบฉีกกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งออกมาแล้วเขียนข้อความลงไปว่า

“ขอให้ท่านผู้ซึ่งมา จงฝากความทูลกระษัตริย์ของ “อินพระอูมา” ทางเบื้องซ้าย จนบรรลุถึงยอดของเต้านมแห่งขุนเขาลูกนี้ทางด้านเหนือของมันจะเป็นถนนราบเรียบกว้างใหญ่ที่พระเจ้าจะได้สร้างไว้...”

ข้อความที่ผมเขียนก็คือข้อความที่ผมคัดลอกออกมาจากลายแทงของมังมหารธา...แล้วผมก็ส่งกับหนานอินว่า

“นี่ หนานอิน เมื่อแกเอาจดหมายของฉันให้กับเจ้านายของแก จงบอกเขาด้วยว่าเขาได้คำแนะนำที่ดีอันนี้โดยสิทธิ์ขาดจงไปตามนั้นเถิด แกอย่าเพิ่งให้เขาเดี๋ยวนี้นะ เพราะว่าฉันไม่ต้องการให้เขาย้อนกลับมาซักถามอะไรฉันอีก...”

(พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๕๕-๖๐)

บทสนทนาที่คัดลอกมานี้ผู้อ่านจะเห็นได้ว่าเหมือนบทสนทนาของอัลลันกับจิมมากจนคล้ายกับเป็นการเปลือยออกมาเลยทีเดียวไม่ว่าจะเป็นการใช้สรรพนามแทนตัว การพบสองแม่ลูก การเขียนแผนที่ให้ส่วนหนึ่ง

นอกจากบทสนทนาที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ยังมีอีกหลายตอนในนวนิยายทั้งสองเรื่องที่เหมือนกันเช่นบทสนทนาตอนที่อัลลันกับเซอร์เคอร์ติสและรพินทร์กับเชษฐาทำสัญญาว่าจ้างกัน ตอนที่อัม โปปาและเงาชายมาสมัครเป็นคนรับใช้ ตอนที่ตัวละครเดินทางไปถึงจุดหมายคือเมืองกูว์น่าส์แลนด์และมรดกนครแล้วถูกควบคุมตัว หรือแม้กระทั่งข้อความในแผนที่ที่โจเซดาซิลเวสตราและมังมหารธาเขียนขึ้น เป็นต้น

๓.๕ ตอนจบ

เมื่อตัวละครใน คิง โข โลมอนส์ไมนส์ เดินทางออกจากกูว์น่าส์แลนด์และพบกับผู้ที่หาย

สาบสูญแล้วตัวละครทุกตัวเดินทางกลับบ้านอย่างปลอดภัยและแยกย้ายกันไปดำเนินชีวิต ตอนจบของนวนิยายเรื่องนี้เป็นการสรุปจบโดยใช้จดหมาย เมื่อตัวละครฝ่ายนายจ้างแยกทางจากกลุ่มพรานนำทางกลับไปบ้านของคนและใช้ชีวิตในแบบที่ตนเองเคยมีมาซึ่งต่างจากชีวิตของพรานอย่างอัลตัน แสกการ์ดใช้วิธีการเขียนจดหมายเป็นการสรุปให้ผู้อ่านเห็นความสัมพันธ์ของนายจ้างและอัลตันว่ายังคงติดต่อกันอยู่อย่างน้อยก็มีการติดต่อกันทางจดหมาย

ลักษณะการจบเรื่องโดยการให้จดหมายของ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีอิทธิพลต่อการจบเรื่องของ *เพชรพระอุมา* แต่ไม่มีอิทธิพลต่อการจบเรื่องของ *ล่องไพร* เพราะน้อย อินทนนท์จบการผจญภัยของตัวละครใน *ล่องไพร* แต่ละตอนโดยตัดตอนไว้ที่ตัวละครปฏิบัติหน้าที่เสร็จแล้วและกำลังเดินทางกลับ เช่น

“อวสานกันเสียสำหรับโลกของกาภูตะและศุกดาผี กับโลกปรมาณูของเรา ถ้าฉันจำไม่ผิด อีก ๓ วันต่อจากนี้ไปก็จะถึงต้นแควใหญ่ โชคดีสักหน่อย ๑๕ วันต่อไป เราก็คงจะได้เห็นหน้าใครต่อใครที่เราได้จากมา”

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดาเกินพึมพำมาจากข้างหลังอย่างอิดโรยว่า

“ดาเกินไม่อยากพบไม่อยากเห็นใครอีกแล้วนาย นอกจากยาย”

(น้อย อินทนนท์, ๒๕๑๘: ๑๖๑)

เหตุการณ์นี้เป็นตอนจบของการผจญภัยใน *ล่องไพร* ตอนศุกดาผี เมื่อซาเก๊ะและกาภูตะคบช้อ ยาดาย เคอตุเบีตระเปิดชอกผาอันเป็นทางเข้าสู่หมู่บ้าน โยคีลีกลับ หลังจากนั้นก็เป็น การพูดสรุปของเคอตุเบีตระว่าเดินทางประมาณ ๓ วันก็จะถึงต้นแควใหญ่จากนั้นเดินทางต่ออีก ๑๕ วันก็จะถึงตัวเมือง และดาเกินพูดทิ้งท้ายว่าอยากเห็นหน้ายาย ยายในที่นี้คือเมียของดาเกินแล้วก็จบตอน *ล่องไพร* ทุกตอนจะมีลักษณะการจบเรื่องแบบนี้คือจบเรื่องโดยทิ้งคำพูดบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครกำลังจะเดินทางกลับบ้านแล้วก็จบเรื่อง ผู้อ่านจะรู้ว่าตัวละครเดินทางถึงบ้านอย่างปลอดภัยเมื่อตัวละครเริ่มการผจญภัยครั้งต่อไปในตอนใหม่ แต่สำหรับ *เพชรพระอุมา* พนมเทียนน่าจะได้รับอิทธิพลในเรื่องของตอนจบมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพราะเป็นการจบโดยใช้จดหมายสรุปเหตุการณ์เหมือนกัน

แม้ว่าจะมีนวนิยายหลายเรื่องที่จบเรื่องโดยใช้จดหมายสรุปเหตุการณ์ว่าชีวิตของตัวละครสำคัญดำเนินต่อไปและลงเอยอย่างไรเหมือนนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ แต่การที่ผู้วิจัยกล่าวว่า พนมเทียนได้รับอิทธิพลการใช้จดหมายในการจบเรื่องมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพราะรายละเอียดของจดหมายจากนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกันหลายประเด็น

“...Good and I took the diamonds to Streeter’s to be valued...They say that ...they are of the finest- water, and equal in every way to the best Brazilian stones.I asked them if they would buy them, but they said that it was beyond their power to do so...(Haggard,๑๕๑๒:๓๕๔)

เมื่อเฮนรีเคอร์ติส จอห์นกู๊ดและจอร์จเคอร์ติสเดินทางกลับไปถึงลอนดอน พวกเขานำเพชรที่ได้มาจากชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน ไปให้ช่างตีราคา ช่างบอกว่าเพชรนั้นมีมูลค่าสูงมากจนเขาไม่สามารถซื้อไว้ได้ เหตุการณ์ที่ตัวละครเอาเพชรไปให้ช่างตีราคานี้ก็ปรากฏในจดหมายที่รพินทร์ได้รับในตอนจบของ *เพชรพระอุมา*

“...แหวนเพชรวงที่จักราชสวมให้ฉัน ฉันไม่เคยถอดเลย สวมติดนิ้วอยู่ตลอดเวลา วันหนึ่งฉันไปเที่ยวในตลาดเพชรนิวยอร์ก ทายซีพ้อค่าเพชรที่นั่นตีราคาให้ฉันเท่าไร...แค่ ๒๔ ล้านบาทไทยเท่านั้น...”(พนมเทียน,๒๕๓๑:๒๐๕๔-๒๐๕๕)

เมื่อตัวละครออกเดินทางจากมรกตนคร โดยไม่เคาะต้องสมบัติในชุมเพชรพระอุมา จักราชหรือเงชายจึงมอบของที่ระลึกให้ตัวละครหลายตัว คารินได้รับแหวนเพชรหนึ่งวงและเมื่อนำไปตีราคา ที่ร้านเพชรในนิวยอร์กคารินจึงรู้ว่าแหวนวงนั้นมีมูลค่าหลายสิบล้าน

สิ่งที่เหมือนกันของจดหมายทั้งสองฉบับที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้คือมีตัวละครนำเพชรที่ได้มาจากนครลี้กลับไปให้ช่างเพชรตีราคาเหมือนกัน ลักษณะการเล่าเรื่องของจดหมายเจตนาจะบอกให้พรานนำทางรู้ว่านายจ้างไปทำอะไรกันมาบ้างเหมือนกันแม้ว่าการกระทำและคำพูดที่ปรากฏในจดหมายไม่เหมือนกัน และสุดท้ายผู้ที่เขียนจดหมายชักชวนให้พรานนำทางเดินทางไปหาคนที่บ้านเหมือนกัน

ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าพนมเทียนได้รับอิทธิพลตอนจบมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพราะแม้ว่ายังมีนวนิยายหลายเรื่องที่จบเรื่องด้วยการใช้จดหมายแต่นวนิยายเหล่านั้นคงไม่ได้พูดถึงเรื่องนำเพชรไปให้ช่างเพชรตีราคาและชักชวนให้ผู้ที่ได้รับจดหมายไปหาคนที่บ้านเหมือนดังที่ปรากฏอยู่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* และ *เพชรพระอุมา*

๓.๖ แผนที่

แผนที่มีความสำคัญมากต่อการเดินทางของตัวละครในนวนิยายผจญภัย ถ้าไม่มีแผนที่

ตัวละครทั้งหมดคงจะไม่สามารถเดินทางไปจนถึงจุดหมายได้ นวนิยายผจญภัยทั้งสามเรื่องต่างก็มีแผนที่เข้ามาบิบทบาทสำคัญคงจะเห็นได้จาก อัลตันใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีแผนที่เก่าแก่แผ่นหนึ่งซึ่งได้รับมาจากโจเซ่คาซิลเวสตราและใช้เป็นแนวทางในการเดินทาง แผนที่ฉบับนั้นเขียนขึ้นโดยคอมโจเซ่คาซิลเวสตราซึ่งเคยเดินทางไปภูฏานมาส์แลนด์มาก่อน

นวนิยายชุด *ล่องไพร* บางตอนมีแผนที่ซึ่งอาจจะเขียนโดยคนที่เคยเดินทางไปยังสถานที่นั้นมาก่อนดังเช่นคิเรกจากตอนป่าช้าร้าง หรือเขียนขึ้นจากคนที่ได้ฟังคำบอกเล่ามาจากคนที่เคยเดินทางไปทีนั้นมาก่อนเช่นวัลลภาเขียนแผนที่ขึ้นจากคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่เคยเดินทางไปสะแล่งมาก่อน หรือในบางตอนไม่มีแผนที่ที่จริงแต่ในการเดินทางจะมีบุคคลซึ่งเคยเดินทางไปทีนั้นมาแล้วนำทางให้เช่นตอนเทวรูปชาวอินคา โรเบอร์โตเคยเดินทางไปนครป่าหวิมาก่อนเป็นผู้นำทางให้กับคณะเดินทาง การที่มีผู้ที่เคยเดินทางไปสถานที่นั้นมาก่อนนำทางให้ก็เหมือนกับตัวละครในตอนนั้นมีแผนที่การเดินทางที่มีชีวิตอยู่กับตัวคอยแนะนำเส้นทาง

เพชรพระอุมา รพินทร์มีแผนที่ฉบับหนึ่งซึ่งได้รับมาจากเนวินักเดินทางชาวพม่าใช้เป็นแนวทางในการเดินทางไปเทือกเขาพระศิวะ แผนที่ฉบับนั้นเขียนขึ้นโดยมังมหานรธาซึ่งเคยเดินทางไปยังเทือกเขาพระศิวะและมรกตนคร

จากการเปรียบเทียบทั้งด้าน โครงเรื่อง สาเหตุของการเดินทาง ตัวละคร ฉากและเหตุการณ์ บทสนทนา การใช้แผนที่ และตอนจบ จากนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้พบว่า *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีอิทธิพลต่อ *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* อย่างแน่นอน แต่การได้รับอิทธิพลจะต่างกันน้อย อินทนนท์ รับอิทธิพลทางด้าน โครงเรื่องมาเป็นแรงบันดาลใจในการแต่ง *ล่องไพร* แต่ละตอนมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* และนำมาผสมกับประสบการณ์ในการเดินป่าของตน ลักษณะการดำเนินเรื่องส่วนใหญ่จะเป็นประสบการณ์การเดินป่าของมาลัย ชูพินิจจริงๆแล้วแทรกเสริมเรื่องราวต่างๆลงไปนวนิยายเรื่องนี้ น่าอ่าน และสนุกสนานมากขึ้น รายละเอียดต่างๆจึงไม่ค่อยเหมือนกับ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มากนัก แม้ว่าจะได้รับอิทธิพลด้าน โครงเรื่องมาก็ตาม และจากการศึกษานี้พบว่า พนมเทียนได้รับอิทธิพลในการแต่งนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* อย่างแน่นอนทั้งทางด้าน โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและเหตุการณ์ ต่างๆที่เกิดขึ้นในเรื่อง แต่ลักษณะการได้รับอิทธิพลของพนมเทียนเป็นการรับมาแล้วเปลี่ยนแปลง ขยายเรื่องราวต่างๆให้ยิ่งใหญ่กว่าเดิม (กระแสร มัลยาภรณ์, ๒๕๓๐:๘๕) ซึ่งเป็นการทำให้นวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* เป็นนวนิยายผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งของประเทศไทย มีความสนุกสนาน และมีลักษณะที่เป็นแบบฉบับของตนเอง แม้ว่าจะได้รับอิทธิพลมาจากนวนิยายผจญภัยของตะวันตกก็ตาม การมีแบบฉบับเฉพาะตนของ *เพชรพระอุมา* ทำให้นวนิยายเรื่อง

นี้มีรายละเอียดแตกต่างจาก คิง โสโตมอนส์ ไมนส์ นวนิยายผจญภัยต้นแบบอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยจะ
ศึกษาวิเคราะห์ให้เห็น โดยละเอียดในบทต่อไป